

Giới thiệu Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Mạnh

Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Mạnh là tiểu thuyết ngôn tình hiện đại xoay quanh một cô gái và anh chàng CEO, quan hệ của họ không được công khai rõ ràng mà luôn có sự mập mờ.

Bởi trước đó ngày đầu tiên cô nhận chức thì lại ngủ quên cùng với cấp trên! Còn khi gặp đồng nghiệp thì họ lại tỏ ra như chưa từng quen biết.

Mời các bạn theo dõi truyện để biết cuộc đời cô gái này sẽ ra sao khi mà cô đi đâu cũng gặp các anh chàng lưu manh thế kia! Đúng là con gái mà...

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trang thứ nhất

Thảm!

Hoàng Nhạc Nhạc trong giấc mộng ngọt ngào bừng tỉnh, từ trong chăn nệm mềm mại, giật bản mình lên, chột dạ liếc nhìn đồng hồ báo thức bên giường.

Tám giờ năm mươi phút

Chết tiệt!

Thời gian đến giờ làm việc chỉ còn lại mười phút, trừ phi cô có thể có khả năng bay giống Astro Boy nếu không cô nhất định trễ. Hoàng Nhạc Nhạc tay chân luống cuống nhảy xuống giường, vọt vào phòng tắm.

Kì thực đến trễ, cũng không phải là chuyện quá nghiêm trọng, cùng lắm thì bị trừ tiền thưởng chuyên cần, thành tích cuối năm kém một chút, nhưng là hôm nay hoàn toàn bất đồng! Toàn bộ các trưởng phòng hôm qua đã ra lệnh, hôm nay muốn làm lễ hoan nghênh chào mừng CEO mới.

Với tình trạng công ty kinh doanh không tốt, CEO hôm nay đến nhận chức có thể nói chính là nhân vật mấu chốt nắm giữ chìa khóa sinh tử, các phòng ban đều muốn gây ấn tượng tốt cho boss mới, đây chính là lý do các trưởng phòng không cho phép đi trễ với bất cứ nguyên nhân nào, bởi vì ai cũng không muốn trở thành đối tượng bị anh ta khai đao giết gà dọa khỉ.

Xem ra không cần chờ đến lúc công ty đóng cửa, cô vốn biểu hiện trong công việc bình thường lại thêm việc đi trễ nghiêm trọng này chắc chắn sẽ nằm trong danh sách những người bị giám biên chế thôi.

Nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo để bắt kịp tàu điện ngầm, cô dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến dưới công ty.

9h20 phút.

Nắm lấy túi xách đeo nghiêng, không để ý bộ dạng tóc tai bù xù giống bà già, liếc thấy cửa thang máy sắp đóng cô dùng tốc độ nhanh đến mức vận động viên cũng không thể so sánh vọt tới, cho nên khi trước mắt xuất hiện bóng người cao lớn tại khúc cua thì bởi vì không có trang bị phanh gấp cô hoàn toàn không ngừng được mà va vào.

"A —"

Ài? Sau một hồi trời đất u ám, trên người lại không có đau đớn như dự kiến ngược lại giống như vận động viên nhảy cao hạ xuống tấm nệm êm để ngăn ngừa bị thương.

Nệm êm? Hoàng Nhạc Nhạc lấy tay sờ sờ "nệm êm tự nhiên" dưới người, trong đầu dây thần kinh bị đứt từ từ khôi phục.

"Tiểu thư, như vậy là không tốt đâu?" Ở nơi đông người động tay động chân với anh.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói tươi cười trầm thấp, Hoàng Nhạc Nhạc vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt đen sâu không thấy đáy, mặc dù còn chưa thấy rõ diện mạo nhưng trong một khoảng khắc cô đã bị lạc trong cặp mắt mê người của anh, quên mất suy nghĩ.

"Tôi còn có việc gấp, có lẽ chúng ta có thể hẹn thời gian khác lại nói."

Người đàn ông nửa hư nửa thực đề nghị, môi mông kêu gọi khẽ nhếch, nở nụ cười làm ngây ngất lòng người.

Hoàng Nhạc Nhạc lúc này mới ý thức được tình trạng của mình và anh ta có biết bao nhiêu mập mờ, cô nằm trên người ta không nói, tay còn sờ mó eo

người ta.

"A! đúng, đúng, thực xin lỗi!"

Vội vàng đứng lên, mặt cô nhanh chóng đỏ lên, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với người đàn ông xa lạ ở khoảng cách gần như vậy.

Người đàn ông cũng đứng lên phúi bụi trên người, nở nụ cười dịu dàng.

"Cô cũng làm việc ở đây?"

Hơi đánh giá quý hấp tấp trước mặt, diện mạo có chút nhếch nhác, mái tóc dài, không phải là loại người quá xinh đẹp nhưng đó mặt trông rất đáng yêu.

Cô len lén nhìn trộm anh một cái, nhịp tim bỗng dừng lơ một nhịp đập.

"Ừ."

Người đàn ông này thật sự chính là đẹp trai đến không có thiên lý.

Anh ta là người mới sao! Nhất định sẽ tạo nên náo động lớn đây

"Làm phiền nói cho tôi biết phòng hội nghị ở lầu mấy."

Phòng hội nghị. "A —" một tiếng hét thảm vang lên.

Người đàn ông hơi nhíu lông mày, "Không biết cũng không sao —" lời còn chưa nói hết, một giây kế tiếp anh đã bị cô kéo đi hướng phía cầu thang bộ chạy.

Cô muốn làm cái gì? Ban đầu thì đột ngột đụng vào anh, đến bây giờ không nói lời gì kéo lấy anh bỏ chạy, cá tính lỗ mãng đã biểu lộ ra không bỏ sót.

Theo cô chạy qua cầu thang ba tầng lầu, đi vào phòng hội nghị lớn long trọng phô trương, anh khẽ nhếch khóe miệng, đáy mắt vụt qua vẻ hiểu rõ.

"Này, yên tâm đi, chúng ta len lén chui vào, có lẽ sẽ không bị ai phát hiện chúng ta tới trễ."

Hoàng Nhạc Nhạc thờ hồng học cùng người đàn ông bình thân, hơi thở trầm ổn bên cạnh tạo thành đối lập mãnh liệt.

Len lén chui vào? Nụ cười bên miệng anh càng sâu, đây là dự án rất vĩ đại.

Hoàng Nhạc Nhạc mắt nhìn bốn bề, tai nghe tám hướng cảm chặt lấy tay của anh lên vào trong đám người, bên tai truyền tới âm thanh của người chủ trì phía trên đọc thao thao bất tuyệt*, không có gì ngoài một chút lời khích lệ lòng người, khích lệ tinh thần, thay công ty mở ra viễn cảnh to lớn cùng cố tư tưởng mạnh mẽ.

*Đọc thao thao bất tuyệt : đọc không ngừng

"Anh cũng cho là bằng một người CEO đổi nghề giữa chừng là có thể cứu vớt tình hình kinh doanh của công ty sao?"

Sau khi đứng lại trong đám người, Hoàng Nhạc Nhạc nhỏ giọng nói với người đàn ông bên cạnh.

Đổi nghề giữa chừng? Anh cười cười.

"Cô không có lòng tin với công ty của mình như vậy?"

"Cái gì mà công ty của tôi hay của người khác, anh không phải cũng là nhân viên của công ty này sao? Công ty mà phá sản thì chúng ta chuẩn bị mà ăn không khí."

"Đúng vậy, cho nên cô không có lựa chọn, chỉ có thể tin tưởng không phải sao?"

"Dù sao tôi cũng đã dự định cho điều tồi tệ nhất, sẵn sàng để đi."

Nói đi là tương đối dễ nghe á..., chính xác mà nói, là đã chuẩn bị tâm lý bị đuổi việc.

Ánh mắt người đàn ông bỗng nhiên sắc bén.

"Công ty này nhân viên đều có tâm trạng như vậy phải không?"

Khó trách công ty đi đến tình trạng chỉ chực sụp đổ hiện nay.

"Anh."

Hoàng Nhạc Nhạc bị giọng điệu anh ta chấn động, cá tính nhất gan sợ phiền phức lại thể hiện rõ không bỏ sót.

"Anh. Làm gì mà phản ứng dữ dội như vậy?"

Ít nhất so với anh ta, cô còn biết phòng hội nghị ở đâu!

Suy nghĩ trong đầu dĩ nhiên không dám nói ra khỏi miệng.

Bỗng dưng, người chủ trì chương trình trên sân khấu giống như là tìm được tiêu điểm của ngày hôm nay rồi, duỗi cánh tay dài hô to.

"Chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh CEO mới nhận chức — CEO Tịch Hoa Nguyệt lên sân khấu."

Ở trong đám người anh ta như hạc đứng trong bầy gà, rất khó để người chủ trì chương trình không phát hiện.

Thì ra là CEO kia cũng mới vừa tới, thật may! Hoàng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hướng theo ngón tay của MC trên sân khấu rướn cổ lên tìm kiếm, muốn nhìn một chút CEO trong truyền thuyết trông thế nào.

Chỉ là. Là sai lầm sao? Cô sao lại cảm thấy tiêu điểm của mọi người đều tập trung về phía cô?

Cô cô cô. Không có gọi là Tịch Hoa Nguyệt, càng không phải là CEO, mắt của người chủ trì chương trình kia có vấn đề sao? Hoàng Nhạc Nhạc không tự chủ núp ở sau lưng người đàn ông, cô không có thói quen trở thành tiêu điểm để mọi người nhìn chăm chú.

"Tiểu thư, cô có thể buông ra tay của tôi ra không?"

Bên tai truyền đến giọng trầm thì của người cao lớn bên cạnh, cô ngẩng đầu nhìn, lại bị gương mặt tuấn tú quá gần trước mắt làm sợ hết hồn.

"Vậy thì cô muốn cùng tôi cùng tiến lên trên sân khấu?" Thấy cô không có ý buông tay, người đàn ông nheo lại đôi mắt xinh đẹp, cười như không cười.

Bỗng chốc cả kinh, Hoàng Nhạc Nhạc vội vàng buông bàn tay cầm chặt lấy tay của anh, đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Hãy. Để cho chúng ta một lần nữa nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh CEO — CEO Tịch Hoa Nguyệt lên sân khấu đọc diễn văn." MC miệng lưỡi trơn trượt vào lúc này giống như ăn đĩnh ốc.

Nhìn người đàn ông bên cạnh, đứng phải trước cửa thang máy, thẳng tắp hướng tới sân khấu đi tới, chuông báo động trong đầu Hoàng Nhạc Nhạc vang lên không ngừng, theo mỗi bước đi của anh, lòng cô từ từ ngã vào vực sâu vạn trượng.

Trang thứ hai

"Đã để mọi người đợi lâu, tôi là Tịch Hoa Nguyệt."

Vừa mở miệng, tiếng hoan hô như sấm động toàn hội trường, người không biết còn có thể cho là ngôi sao nổi tiếng nào đang tổ chức liveshow đấy.

Rầm! Lời nói của anh giống như là sét đánh ngang tai, đánh cho Hoàng Nhạc Nhạc choáng váng.

Đầu tiên là đứng phải người ta không nói, còn đầu không có não nắm lấy anh ta chạy qua ba lầu cầu thang, nghiêm trọng hơn là — cô lại trước mặt anh ta nói anh là CEO đối việc giữa chúng, cô nhất thời cảm thấy mây đen che đĩnh núi, tiền đồ không "Sáng". Xem ra, hợp đồng công việc của cô đến đây là kết thúc.

Sau đó trên sân khấu nói linh ta linh tinh lộn xộn gì đó cô một chút cũng không có ấn tượng cho đến khi giọng nói trầm thấp lại lần nữa vang trên đỉnh đầu.

"Cô tên là gì, người của bộ phận nào?"

Tịch Hoa Nguyệt từ trên cao chăm chú nhìn xuống vẻ mặt hoảng loạn của cô.

"Hoàng Nhạc Nhạc, bộ phận hành chính."

Cô vô thức đáp lại, lúc sau trong đầu mới thu được tin tức, cô vẫn cúi đầu, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Tại sao cô lại "may mắn" như vậy? Đã trễ coi như xong, lại còn là trước mặt của sếp nói xấu chính anh ta, người ta không nghĩ trừng trị cô là cảm thấy có lỗi với chính mình.

"Tốt lắm, trước khi tan việc đến phòng làm việc của tôi một chuyến."

Để lại một câu nói như vậy, Tịch Hoa Nguyệt liền nện bước đi một khắc cũng không dừng lại.

Lần này thì chết chắc, coi như cô bị ban thưởng một dải lụa trắng, cô cũng phải mỉm cười cảm tạ hoàng ân.

Mới nửa ngày, việc cô cùng CEO tay trong tay vào hội trường liên truyền khắp cả công ty từ trên xuống dưới, tất cả mọi người đang suy đoán cô cùng CEO Tịch đến tột cùng là quan hệ thế nào.

"Hoàng Nhạc Nhạc, cô thật đúng là giữ bí mật đó, bạn trai tôi công ty đảm nhiệm chức vụ lớn như vậy cũng không nói cho chúng tôi biết, hại chúng tôi lo lắng muốn chết, chỉ sợ đến là hung thần ác sát, chúng tôi chén cơm sống qua ngày sẽ không gánh nổi, bây giờ biết cô cùng CEO Tịch có quan hệ, về sau xin cô đừng quên chăm sóc nhiều hơn nha."

Có nhiều đồng nghiệp trong quá khứ không giao thiệp cũng tụ tập đến bên cạnh chỗ ngồi của cô, người một câu ta một câu muốn tìm hiểu quan hệ giữa cô và Tịch Hoa Nguyệt.

Giống như cô và bọn họ vẫn luôn là bạn tốt hay thô lỗ tâm tình.

"Tôi"

Hoàng Nhạc Nhạc đang muốn mở miệng giải thích, liền bị người khác cắt đứt.

"Đúng vậy! Không ngờ cô cũng thâm tàng bất lộ, có một bạn trai đẹp trai như vậy, năng lực lại mạnh cũng không có nghe cô đề cập tới, thật hâm mộ." Trong giọng điệu phẳng phát sự ghen tuông.

"Anh ta." Vừa đẹp trai, năng lực lại mạnh? Hoàng Nhạc Nhạc lúc này mới nhận ra, có lẽ là cô quá khẩn trương, vào giờ phút này cô chỉ nhớ Tịch Hoa Nguyệt có đôi mắt mê người, không còn gì khác.

"Có phải hai người đã sớm cùng ở chung không? Nhìn hành động thân mật hôm nay, nhất định là muốn tuyên bố với mọi người quan hệ của hai người chứ sao." Càng nói càng thái quá.

Người xưa đã nói "tam nhân thành hổ" lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật, quả nhiên không sai.

"Chuyện không phải như vậy, tôi."

"Tôi nghĩ CEO Tịch nhất định là sợ cô bị người khác bắt nạt, cố ý tuyên bố với mọi người quan hệ của hai người, như vậy, công ty từ trên xuống dưới sẽ không có người dám vênh mặt hất hàm sai khiến cô rồi, tôi nói có đúng hay không à?"

Nghe nói cô ta cũng đã từng là một trong những người kêu lui gọi tới với Hoàng Nhạc Nhạc, nhưng thấy gió chiều nào nghiêng chiều ấy là bản lĩnh sinh tồn, cô ta cũng không ngu ngốc đến nỗi leo lên đầu Thái tử gia xúc phạm người có quyền thế.

"Tôi đi cùng anh ta thật sự vì."

"Xin hỏi ai tên là Hoàng Nhạc Nhạc?"

Một cô gái có vóc người, diện mạo mỹ lệ, bộ trang phục công sở may vừa người xuất hiện trước tầm mắt họ, lạnh lùng liếc mắt đảo qua đám người đang tập trung lại với nhau.

"Tôi...là tôi."

Hoàng Nhạc Nhạc nhỏ giọng đáp lại.

"CEO Tịch tìm cô, muốn cô lập tức đến phòng làm việc của sếp."

"à, được."

Điều nên tới sẽ tới, cô phải tiếp nhận sự thật tàn khốc.

"Dữ dội như vậy, ở trong công ty tôi chưa từng gặp qua cô đấy?"

A linh là nhân viên lâu năm, rất không ưa thái độ ngạo mạn của cô nàng này.

"Cô có biết Hoàng Nhạc Nhạc là gì của CEO Tịch không?"

Cô gái khẽ nhếch đôi mày thanh tú, chờ nghe tiếp.

"Nói ra hù chết cô, Hoàng Nhạc Nhạc của chúng tôi là bạn gái ở chung với CEO Tịch, bọn họ —"

"Chỉ A Linh!"

Hoàng Nhạc Nhạc lắc đầu mãnh liệt ngăn cản A Linh nói tiếp, cô ấy càng nói sẽ càng khuếch trương thêm, đến lúc đó cô thậm chí phải khoan lỗ để chui xuống đất thôi.

"Bạn gái ở chung?"

Cô gái lạnh nhạt đánh giá Hoàng Nhạc Nhạc,

"Mắt nhìn của CEO Tịch không có kém như vậy."

"Cô thật là quá đáng đó, cô rốt cuộc là từ đâu tới?"

A Linh cũng không phải thực sự cố ý ra mặt thay Hoàng Nhạc Nhạc, quan hệ của bọn họ cũng không phải là tốt, nhưng ngay tại lúc này, cô quyết định muốn đứng ở trên cùng một chiến tuyến cùng Hoàng Nhạc Nhạc.

"Tôi là phụ tá đặc biệt của CEO Tịch, theo CEO Tịch đến đây xử lý công việc lớn nhỏ của sếp, giải thích như vậy đủ rõ ràng chưa?"

Đôi môi xinh đẹp tô son bóng màu cam nhạt của Triệu Tây Tây mở ra nụ cười tươi.

"Xin hỏi còn có gì thắc mắc muốn tôi giải đáp?"

"Chuyện này."

Hồng rồi, tình hình không rõ, cô ta có thể hay không tỏ rõ lập trường quá nhanh rồi hả?

"Đúng, đúng, thực xin lỗi, tôi lập tức đi với cô."

Không muốn A Linh bị khó xử, Hoàng Nhạc Nhạc lập tức đứng dậy.

"Nhìn bộ dạng các cô, có vẻ rảnh rỗi quá nhỉ."

Bỏ lại lời nói, Triệu Tây Tây giẫm giày cao gót, xoay người rời đi. Đi giày đế bằng thoải mái mà Hoàng Nhạc Nhạc gần như phải chạy bộ mới có thể đuổi kịp được cô ấy.

Đi thang máy lên lầu 15, Hoàng Nhạc Nhạc nhắm mắt đi theo sau Triệu Tây Tây tới phòng làm việc bên ngoài của CEO.

Cốc cốc! Triệu Tây Tây gõ tay lên khế gỗ cửa.

"Đề cho cô ấy vào."

Bên trong phòng làm việc truyền đến giọng nói trầm ổn của Tịch Hoa Nguyệt.

Triệu Tây Tây lui một bước, thái độ lạnh lùng.

"Cô nghe thấy được có phải không?"

"Ừ."

Hoàng Nhạc Nhạc gật đầu một cái, lướt qua cô ta đẩy cửa vào, hai chân giống như đồ chì, vô cùng nặng nề.

"Tôi cho là cô quên."

Tịch Hoa Nguyệt nhắc hồ sơ lên cao trước tầm mắt, đưa tay vuốt vuốt mi tâm*.

*mi tâm: điểm trên trán giữa hai lông mày

Muốn chấn chỉnh công ty đang đứng trước bờ vực phá sản quả thật không phải chuyện dễ dàng, đây chính là cảm tưởng của anh sau cả một buổi chiều xem báo cáo.

"Không, thật xin lỗi, tôi không biết anh."

"Không sao cả."

Anh biết cô muốn nói cái gì, trên mặt anh lại không viết ba chữ CEO, cô đoán được mới là chuyện lạ.

Ai? Hoàng Nhạc Nhạc len lén thoáng nhìn. Anh ta thật sự là đại nhân đại lượng, không cùng cô so đo sao?

"Cái đó —"

Tịch Hoa Nguyệt chỉ lên áo sơ mi trắng trên giá áo.

Ah? Tầm mắt cô chạm đến trên chiếc áo sơ mi trắng trên giá.

"Chuyện này."

Về mặt của cô tràn đầy nghi hoặc.

"Cổ áo bị dính vết son môi của cô, giặt sạch sẽ trả lại cho tôi."

Anh thanh nhàn dựa vào thành ghế nghỉ ngơi.

Vết son môi? Hoàng Nhạc Nhạc nhất thời không phản ứng kịp, đợi trong đầu xuất hiện đầy hình ảnh mới giật mình hô một tiếng.

"Đúng, đúng, thực xin lỗi."

Là thời điểm buổi sáng va phải anh ta làm dơ.

"Cô không cảm thấy rằng nói chuyện với người khác nên nhìn đối phương sao?"

Từ lúc đi vào đến bây giờ, đầu của cô cúi thấp không thể thấp hơn, ngay cả anh cũng bắt đầu hoài nghi có phải hay không trên mặt đất có tiền rồi.

"Thật xin lỗi."

Hoàng Nhạc Nhạc nói một tiếng xin lỗi sau mới ngẩng đầu, động tác giống như người máy thực hiện theo mệnh lệnh.

"Như vậy tốt hơn nhiều."

"Anh. Tôi là nói CEO Tịch, ngài không định đuổi việc tôi sao?"

Rốt cuộc không kèm chế được, Hoàng Nhạc Nhạc cẩn thận từng li từng tí mở miệng.

Cô vừa nhìn thẳng đã thấy, thì ra là anh ta không chỉ có đôi mắt xinh đẹp, mà cả người cũng đúng như các đồng nghiệp nói, tuấn tú đẹp trai lại mê người, nếu như tổ chức bình chọn các nam CEO mà nói với tài mạo của anh ta nhất định nằm trong top dẫn đầu.

"Tôi hẳn là nên đuổi việc cô sao?"

Anh ta chau chau mày, hỏi ngược lại.

"Ách."

Nếu anh không có để ý, dĩ nhiên cũng không cần nhắc nhở anh ta, cô cũng không phải là dạng ăn no rừng mỡ, tự mình mang công việc của mình đi.

"Cũng đúng."

Anh bỗng nhớ tới,

"Cô thật giống như đã chuẩn bị sẵn sàng đi, điều này nói lên đối với cô mà nói thu nhập này cũng không quá quan trọng, như vậy khi công ty cần tiết kiệm thu chi, giảm biên chế nhân sự, người đầu tiên tôi nghĩ đến sẽ là cô."

"Không —"

Không phải như thế. Cô thật là muốn khóc mà, tại sao lại đào cái hố để cho mình nhảy đây?

Trên đồng hồ treo tường, kim ngắn vừa đúng lúc rơi vào số năm, kim dài ở số sáu,

"Cô có thể tan làm."

Ôi, cô cho anh ta ấn tượng đầu tiên vô cùng kém, vào lúc này chưa cuốn gói rời đi cũng đã là may mắn trong xui xẻo rồi.

"Ừ, được ạ."

Hay là tránh trước thì tốt hơn, chỉ cần bớt xuất hiện ở trước mặt anh ta, nhân viên công ty hơn ngàn người, lâu ngày, anh ta cũng sẽ quên đi sự tồn tại của cô.

"Đợi chút —"

Tịch Hoa Nguyệt lại lên tiếng gọi Hoàng Nhạc Nhạc đang trốn đi giống như dân tị nạn.

Hoàng Nhạc Nhạc bị dọa sợ đến mức đầu cũng không dám quay lại,

"Xin hỏi CEO Tịch còn có chuyện gì dặn dò sao?"

Anh ta anh ta. Sẽ không phải là hối hận, muốn đuổi việc cô chứ?

Tịch Hoa Nguyệt đứng lên liếc nhìn bóng lưng gầy yếu kia đưa tay cầm áo sơ mi trên móc đến trước mặt cô.

"Cô có quên cái gì không?"

"A! Vâng, thật xin lỗi."

Hoàng Nhạc Nhạc cúi đầu, ngượng ngùng mặt đỏ lên.

"Giặt hộ tôi áo sơ mi cô rất không cam lòng sao?"

"Ah, tôi không có —"

Anh ta tại sao nói như vậy?

Tịch Hoa Nguyệt giờ lên áo sơ mi vẫn còn ở trên tay.

Cô vội vàng vội tay đến lấy, trong lúc luống cuống đụng vào tay anh ta,

"Ách!"

Cô hít vào một hơi, giống như chạm điện rút tay về.

Áo sơ mi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Anh thật không hiểu điều gì làm cô hoảng hốt thế.

"Tay của tôi có điện hay là sẽ cắn người?"

Chỉ là vô tình chạm phải, nhất định phải phản ứng lớn như vậy sao?

"Không có, tôi chỉ là bị giật mình."

Anh khom lưng muốn nhặt áo sơ mi bị rơi xuống lên —

"Cứ để tôi."

Cô vội vàng cúi xuống nhặt áo sơ mi, lại bất thành linh đụng phải đầu Tịch Hoa Nguyệt, phát ra một tiếng "Cốp".

"Oh —"

"Úmnh."

Hai người đồng thời kêu lên.

Cái cô này thật sự là. Tịch Hoa Nguyệt ôm lấy đầu rên rĩ.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Hoàng Nhạc Nhạc xoa xoa cái trán, cố nén đau đón khom người xin lỗi.

"Không có việc gì, cô có thể ra ngoài."

Xoay người, Tịch Hoa Nguyệt trở về chỗ ngồi xuống, tức giận phất tay đuổi người.

Lần này, Hoàng Nhạc Nhạc một phút cũng không dám ở lại, ôm áo sơ mi chạy trời chết.

Trùng mắt nhìn cửa khép lại, Tịch Hoa Nguyệt lại nhăn mày.

Ai. vuốt ve trán vẫn còn cảm giác mơ hồ đau đớn, cười khổ, lần đầu tiên anh gặp phải một cô nàng lỗ mãng hấp tấp như vậy.

Cửa phòng làm việc bị mở ra một lần nữa.

"Ngày đầu tiên nhậm chức, không cần khổ cực như vậy chứ?"

Triệu Tây Tây đi vào phòng làm việc, tiện tay đóng cửa lại.

"Cô mệt rồi?"

Tịch Hoa Nguyệt phục hồi lại tinh thần, cười hỏi.

"Là đói bụng."

Cô nở nụ cười tươi xinh đẹp nói một câu hai nghĩa, đến gần bên người anh, cúi người xuống hôn.

"Tây Tây, nơi này là phòng làm việc."

Tịch Hoa Nguyệt không có né tránh, cười cười nhắc nhở đôi môi đầy đặn của cô.

"Vậy thì như thế nào? Bây giờ là lúc tan việc."

Triệu Tây Tây không có ý định dừng lại, càng mặc sức gặm cắn đôi môi mông mê người của anh,

"Áo sơ mi của anh tại sao lại ở trong tay của cái cô viên chức nhỏ đây?"

Tịch Hoa Nguyệt ngăn lại tất cả động tác trêu đùa của cô, hơi híp mắt lại,

"Áo là do cô ta làm rơi, muốn cô ấy giặt sạch sẽ cũng không tính là chen ép nhân viên chứ?"

Liếc anh một hồi lâu, Triệu Tây Tây rời khỏi người anh dựa vào bên cạnh bàn,

"Buổi sáng để cho em đi đón anh cũng sẽ không xảy ra cái chuyện ngoài ý muốn như thế này, anh biết không, hai người tay lớn kéo tay nhỏ thân mật xuất hiện tại hội trường, toàn bộ nhân viên công ty sẽ nghĩ sao?"

"Là tay nhỏ kéo tay lớn."

Tịch Hoa Nguyệt cười nhạt sửa lại.

Anh không giải thích được việc bị kéo lấy chạy ba tầng bậc thang, nhưng nói thế nào thì nói Hoàng Nhạc Nhạc cũng có ý tốt, anh làm sao có thể trách móc cô nặng nề đây?

"CEO Tịch —"

Triệu Tây Tây giương lên khuôn mặt xinh đẹp nghiêm khắc.

"Sẽ không phải là ghen chứ?"

Anh ôm lấy cô vào trong lòng.

"Em Nào có ghen!"

Đó là quyền lợi riêng của bạn gái, mà cô, không phải.

"Em chỉ không hi vọng người khác hiểu lầm anh cùng cô ta có quan hệ."

"Bọn họ thích làm sao nghĩ là chuyện của bọn họ."

Tịch Hoa Nguyệt khẽ hôn lấy xương quai xanh kêu gọi mỹ lệ,

"Anh không có hứng thú với thể loại tiểu nữ sinh kém phát triển."

"Em"

Một hồi tê dại đánh úp tới toàn thân, Triệu Tây Tây xui lơ vào lồng ngực cường tráng của anh, tất cả ý kiến gì đều chìm trong nụ hôn nhiệt tình đó.

Giặt không sạch

Hoàng Nhạc Nhạc cầm lấy bàn chải chà đi chà lại, chỉ thấy vết son môi vẫn còn tươi sáng trên cổ áo sơ mi, mồ hôi lớn như hạt đậu ven theo gương mặt trượt đến cằm, sau đó nhỏ xuống.

Sớm biết vậy ngày đó tại trên xe bus cũng không cần trang điểm rồi, chà chà vết son màu cam được mệnh danh không phai màu — hiện tại cô hiểu rõ không phải chỉ là "mệnh danh" rồi.

"Làm thế nào bây giờ?"

Bỏ bàn chải xuống, cô ngây ngẩn nhìn áo sơ mi sắp bị cô chà đến sòn lên, nặng nề thờ dài một cái.

Xem ra, cô tốt nhất vẫn là nên cầu xin anh ta cho cô được làm việc ở công ty thôi.

Trong đầu chợt ý tưởng lóe lên,

"Mua một cái áo giống vậy trả lại cho anh ta là được rồi!"

Hoàng Nhạc Nhạc hưng phấn không thôi, hí hửng một phen, bọt trên tay văng hết lên mặt .

"A!"

Bất đắc dĩ rửa mặt qua quýt, cô cầm lấy áo sơ mi đến trung tâm thành phố tới công ty bách hóa chuyên doanh hỏi thăm, sau đó khiếp sợ há to miệng muốn rơi cằm.

Cái này là "Armani" a ? Thở phì hay là cường đạo? Một cái áo sơ mi trắng đơn giản giá hơn một vạn tệ? Giật tiền sao?

Tháng này cô đã chi nhiều hơn thu, cho dù muốn mua trả cho người ta, cũng phải đợi đến lúc nhận tiền lương thì mới có biện pháp

Cô chấp nhận về nhà.

"Ai!"

Trở về phòng tắm đem tất cả những thứ cô có chất tẩy sạch sẽ, chất tẩy trắng , chất tẩy đa năng (thanh khiết tề, phiêu bạch tề, vạn dùng đi tí bá @.@) tất cả đổ hết lên cổ áo, tuyệt vọng xoa bàn chải chà dữ dội, đem lợn lành chữa thành lợn què.

Thật lâu cô mới phát hiện —cái "gọi là" làm cho quần áo trắng sáng sạch sẽ lại thật sự chỉ là "Được gọi" mà thôi.

Sau đó cô đột nhiên nghĩ đến tại sao mình không đem áo sơ mi đến tiệm giặt ủi từ sớm, có lẽ cũng sẽ không rơi vào nông nỗi như vậy.

Cô đã thấy trước mắt một phần ba tiền lương đang vãn tay nói bye bye với cô rồi.

Ô. Lòng đang chảy máu rồi.

Cứ như vậy, sau nửa tháng, Hoàng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng trải qua cảm giác sợ hãi, mỗi lần vừa có điện thoại nội bộ vang lên, tim của cô không tự chủ mà đập dồn dập, làm cho cô mỗi lần lại tưởng mình lên con đầu tim sắp chết, không ngờ được cô chống đỡ đến trước ngày nhận lương một ngày —

"Cô cùng CEO Tịch thật không có gì?"

Nhân lúc rảnh rỗi không có việc, A Linh lại cùng mấy đồng nghiệp tụ tập bên cạnh bàn công tác của cô tám chuyện.

Hoàng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy khản trương,

"Thật, thật sự không có!"

"Cũng đúng, từ sau lễ hoan nghênh, chúng tôi cũng không nhìn thấy CEO Tịch xuất hiện, nếu như cô và hắn là bạn trai bạn gái, làm sao có thể cũng không tới tìm cô đây."

A Linh nghiêng đầu làm bộ suy luận.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Cô thề là anh ta tuyệt đối có ý.

Những tin đồn náo động thật vất vả mới dần dần lắng xuống, tại sao anh ta lại nói lời mập mờ như vậy trước mặt mọi người, khiến cho lời đồn như tro tàn lại bùng cháy chứ?

Xách theo túi giấy, Hoàng Nhạc Nhạc đau lòng liếc nhìn cái áo sơ mi trắng “thương hiệu thổ phỉ” trong túi, chán nản dời ánh mắt về phía đồ ăn ngon trong biển quảng cáo của các cửa hàng bên đường. —

“Tháng này ngoài mì ăn liền ra thì đây là hường thụ xa xỉ nhất rồi.”

Cô ủ rũ cúi đầu đi về phía phố đồ ăn ngon, lúc gần đến nơi hình như cô thoáng thấy bóng dáng quen thuộc, làm rối loạn lòng người.

Là anh ta, Hoàng Nhạc Nhạc không chút nghĩ ngợi liền bước sang bên cạnh, trực giác muốn tránh xa người này, không muốn bị nhìn thấy.

Chỉ thấy Tịch Hoa Nguyệt chỉ tay về phía cô, miệng mở ra như muốn nói điều gì, cô chưa kịp nghe rõ liền va phải một người phụ nữ trên vỉa hè.

"A!"

"Ôi trời! Cái người lỗ mãng này, đi ra ngoài không có mang theo mắt sao?"

Người phụ nữ bị đụng ngã tức giận, lớn tiếng trách cứ, kéo đến những ánh mắt nhìn chăm chú của các khách hàng khác trong quán ăn ngon đường phố.

"Vâng, cháu xin lỗi."

Hoàng Nhạc Nhạc vội vàng đưa tay đỡ người phụ nữ dậy,

"Có chỗ nào bị thương không ạ?"

"Tôi"

Người phụ nữ ngưng lời, tinh mắt chú ý tới túi giấy tinh xảo có dòng chữ “ARMANI” trên tay Hoàng Nhạc Nhạc.

“Có phải có chỗ nào bị sưng rồi hả? Hay là té bị thương? Cháu. Cháu đưa đi đi gặp bác sĩ”.

"Eo của tôi đau quá, cái mông cũng đau cũng đau nữa! bộ xương già của tôi làm sao chịu nổi va chạm lỗ mãng thế này, chắc là sắp rã rời hết rồi, cô nhất định phải chịu trách nhiệm đến cùng.”

Người phụ nữ hét sò eo một lúc, lại xoa xoa mông một lúc, trông giống như là đau đớn không chịu nổi vậy.

"Thực, thực sự, thực sự xin lỗi, cháu không cố ý, cháu lập tức đưa đi đến bệnh viện."

Đỡ lấy cánh tay của người phụ nữ, Hoàng Nhạc Nhạc cực kì lo lắng.

"Không cần."

Hắt tay của cô ra, người phụ nữ xoay người trừng mắt.

"Cô chỉ cần đền bù cho tôi 5000 tệ tiền thuốc thang là được rồi, tự tôi sẽ đi đến bác sĩ kiểm tra cẩn thận."

Năm, 5000 nhân dân tệ Hoàng Nhạc Nhạc giọng điệu mãnh liệt,

"Cháu."

Không phải là cô không muốn phụ trách, nhưng đi ấy ra giá tiền như vậy có chút. Thái quá.

"Không phải là cô muốn nhận lỗi sao? Có nhiều cặp mắt nhìn thấy như vậy, cô muốn phủ nhận cũng không được ."

Người phụ nữ cao giọng, âm thanh sắp làm thủng màng nhĩ của Hoàng Nhạc Nhạc luôn rồi.

"Ý của cháu không phải như vậy."

Hoàng Nhạc Nhạc đang muốn giải thích, lại bị người phụ nữ trách móc một hồi.

"Đầu của tôi cũng đau, nhất định là mới lúc nãy ngã bị đụng trúng rồi, có khi bị chấn thương sọ não cũng nên, nếu sau khi về nhà mà chết thì quả thật quá oan uổng!"

Người phụ nữ dùng sức nắm lấy cổ tay của cô không thả.

"."

Hoàng Nhạc Nhạc vô lực chống đỡ.

"Không nghiêm trọng như vậy chứ?"

Tịch Hoa Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt lên tiếng nói, nhưng trong đáy mắt lại là một mảnh lạnh lùng khiếp người.

"Anh...anh thì biết gì? Anh là thầy thuốc sao?"

Người phụ nữ chột dạ, co rúm lại, liếc mắt xuống.

Nhìn người phụ nữ từ trên xuống, Tịch Hoa Nguyệt không để ý đến câu hỏi đó, nói:

"Hai ngàn tệ, nhiều hơn nữa chính là lừa gạt."

"Tôi . . . tôi cũng không phải quan tâm tiền nhiều hay ít, chỉ là muốn lẽ phải mà thôi."

Người phụ nữ đường hoàng nói.

Tịch Hoa Nguyệt thu lại nụ cười,

"Va phải đi, cô ấy liền nói lời xin lỗi cũng rất có thành ý muốn đưa đi đi gặp bác sĩ, đây không phải lẽ phải thì là cái gì?"

Người phụ nữ quanh co một hồi lâu, nói không ra lời.

Rút từ trong ví ra hai tờ 1000 tệ đưa vào tay người phụ nữ, Tịch Hoa Nguyệt nhàn nhạt nói:

"Đi gặp bác sĩ thôi."

Người thông minh nên biết chuyện đến đây chấm dứt.

Người đàn bà biết mình tiếp tục náo loạn cũng không có được lợi lộc gì, chỉ đơn giản nhận lấy tiền,

"Lần sau đi đứng phải cẩn thận nhìn đường."

Buông tay Hoàng Nhạc Nhạc ra, người đàn bà nói thảm một câu, hậm hực rời đi.

"Cô nên đi cắt mắt kính đi, như thế nào mà luôn đụng phải người ta?"

Cho dù thay cô giải vây, lời nói của Tịch Hoa Nguyệt cũng không hề khoan nhượng.

"Tôi Tôi không có cận thị."

Hoàng Nhạc Nhạc nghiêm túc trả lời vấn đề của anh ta.

Nụ cười xuất hiện từ trong đáy mắt anh ta.

"Chẳng lẽ cô không nhận ra người phụ nữ kia chính là công phu sư tử ngoạn*, muốn nhân cơ hội lừa đảo?"

*công phu sư tử ngoạn: Ở chương này có nghĩa là chặt chém, đưa ra giá cắt cổ.

Ngu ngốc thì cũng phải có một mức độ thôi chứ.

"Nhưng Đúng là tôi làm đi ấy bị ngã."

Hơn nữa đầu sỏ gây nên chính là anh ta.

Nếu như không phải là vì né tránh anh ta, cô cũng sẽ không lỡ màng đụng ngã người phụ nữ kia.

"Cho nên, cô định trả cho đi ấy 5000 tệ?"

Sự thật chứng minh cô ta ngốc đến hết thuốc chữa rồi.

Hoàng Nhạc Nhạc cam chịu. Nhưng nếu anh ta không giúp cô, cuối cùng, vẫn phải là của đi thay người. (nguyên gốc là: xài tiền tiêu tai)

"Vậy cô nợ tôi 5000 tệ."

Tịch Hoa Nguyệt giọng điệu lạnh nhạt.

"Cái... cái gì"

Hoàng Nhạc Nhạc trợn to cặp mắt.

"Thì ra là cô ngoài cận thị ra còn bị nghễnh ngãng nữa sao?"

Anh lạnh giọng trả lời.

"Rõ ràng. Rõ ràng chỉ có hai ngàn tệ."

Cô nhỏ giọng ngập ngừng. Cô không nhìn ra được hành vi của anh ta với việc lừa đảo của người phụ nữ kia có gì khác biệt?

"Dù sao lúc này cô cũng định trả như vậy rồi, phần công lao này dĩ nhiên thuộc về tôi."

"."

Nào có như vậy?

Anh ta lại nói thêm một câu,

"Lĩnh tiền lương xong, nhớ đến tôi đó."

Dứt lời, xoay người định rời đi.

"."

Hoàng Nhạc Nhạc sững sốt một chút, sau đó mới nhớ tới túi giấy đựng áo sơ mi trong tay.

"Chờ, chờ một chút."

"Còn việc gì nữa?"

Bước chân chậm một nhịp, anh liếc xéo nhìn cô.

"Cái này."

Cô đưa túi giấy ra.

Mất nhìn qua, anh không đưa tay ra nhận.

"Vết son môi trên áo sơ mi giặt không sạch, tôi mua trả sếp một cái giống như cũ."

Ô ô. Tim cô vẫn còn rĩ máu.

"Như vậy thì không thiếu nợ nhau."

Cho nên, hôm nay cô mới đi đến công ty bách hóa chuyên doanh.

"Còn có 5000 tệ."

Anh không quên nhắc nhở.

"Anh —"

Anh ta nghiêm túc sao?

Tịch Hoa Nguyệt khẽ nhếch khóe môi, vẽ nên độ cong mê người.

"Tháng sau trả."

Anh ta anh ta. Anh ta chính là đại ác ma không có máu, không có nước mắt!

Hoàng Nhạc Nhạc ghen hờn, trợn mắt nhìn anh ta, đầu óc trống rỗng một lúc lâu.

Nhận lấy túi giấy, anh mới nhìn thấy ngón tay cô bị phỏng, chưa kịp nói điều gì, phía bên kia đã có người vẫy tay lên, gọi ——

"Hoa Nguyệt, bên này."

Anh lại nhìn cô một chút, ngay sau đó xoay người bước đi.

Một người đàn ông anh tuổi ghê đầu nhìn Hoàng Nhạc Nhạc sau lưng tịch Hoa Nguyệt,

"Em vừa thấy anh nói chuyện với cô gái kia, hai người biết nhau?"

Anh không trả lời câu hỏi của anh ta,

"Tại sao chúng ta lại hẹn gặp nhau ở cái nơi ồn ào lại chật chội này?"

Tốt nhất là không cho tiểu tử này biết về chuyện Hoàng Nhạc Nhạc, tránh rước lấy phiền toái không cần thiết.

Người đàn ông anh tuần ánh mắt dạo quanh phố bán thức ăn ngon một vòng.

"Tới nơi này có gì không tốt? Có rất nhiều em gái trẻ tuổi xinh đẹp!"

Ánh mắt tiện đường quay về đáp lại cô nàng đang đánh giá phía trước, nở nụ cười dịu dàng mê hoặc lòng người.

"Tịch, Đồng, Nguyệt."

Anh ta vội vã thu hồi tầm mắt,

"Công việc của em là tìm kiếm tài năng mới rót máu vì công nghiệp giải trí, không biết chừng lại phát hiện ra một siêu sao quốc tế tương lai đấy."

Là con thứ ba trong Tịch gia, tuổi anh còn rất trẻ, nhưng đã có danh tiếng quốc tế.

Ánh mắt Tịch Hoa Nguyệt khinh bỉ,

"Cậu thực chất là mượn danh nghĩa công việc để đi tán gái thôi."

"Anh hai, oan uổng quá."

Anh quen bạn gái đầu là bọn họ chủ động tìm đến, anh chỉ là không từ chối, có phải là tội ác xấu xa gì đâu.

"Có oan uổng hay không trong lòng cậu biết rõ."

Anh lạnh lùng hừ một tiếng.

Tịch Đồng Nguyệt cười gượng nói sang chuyện khác,

"Em là đặc biệt tới mặt báo đây!"

Tịch Hoa Nguyệt không có hứng thú nhưn mày,

"Tôi vốn không làm điều gì mờ ám, cần gì cậu tới mặt báo?"

"Mẹ đã chuẩn bị xong một xấp hình danh môn thực nữ*, muốn làm mối cho anh đấy."

*Danh môn thực nữ: cô gái trong gia đình danh gia vọng tộc, hiền lương gia giáo

Cũng đừng nói anh là người em trai không có tình nghĩa.

Tập đoàn Tịch thị là tập đoàn tài chính lớn số một số hai trong nước, cựu chủ tịch tập đoàn có mười hai người con trai và một người con gái, tên của mỗi người tương ứng là mười hai tháng âm lịch ——

Anh cả của Tịch gia là Đoàn Nguyệt, anh hai Hoa Nguyệt, anh ba Đồng Nguyệt, anh tư Mai Nguyệt, anh năm Bồ Nguyệt, anh sáu Hà Nguyệt, anh bảy Lan Nguyệt, anh tám Quế Nguyệt, anh chín Cúc Nguyệt, người thứ mười Dương Nguyệt, mười một Cô Nguyệt, mười hai Surong Nguyệt, con gái út Tịch Mạt Diệp.

Mạt Diệp, thời kỳ cuối cùng của một triều đại hoặc một thế kỷ.

Xem mắt?

"Tại sao là tôi? Mẹ nên tìm vợ tới quản lý cậu đầu tiên mới đúng, tránh cho có nhiều hơn cô gái vô tội bị cậu tàn phá."

Thật là nghiệp chướng.

Nghe xem, anh hai thế mà lấy oán báo ân, nói anh giống như là dâm tặc vậy, anh ấy có thể ít lòng lang dạ sói một chút không!

"Trên dưới có thứ tự, anh hai còn chưa kết hôn, em là em trai sao có thể ích kỷ chỉ muốn hạnh phúc cho chính mình được."

Nói hay hơn hát, trên thực tế, anh chính là coi anh ấy như bia đỡ đạn, mới có thể tiếp tục cuộc sống thong dong này của anh chứ.

"Hiện giờ là thời đại gì, kết hôn đâu còn phải theo thứ tự trên dưới nữa."

"Đừng nhìn em có dáng vẻ hiện đại thế này. Thực chất từ trong xương tủy của em rất truyền thống bảo thủ."

Đừng mơ tưởng đào hố cho anh nhảy nhé.

Tịch Hoa Nguyệt vừa mới uống xong một ngụm trà suýt nữa phun ra,

"Cậu rất truyền thống bảo thủ á."

Cậu ta dám nói nhưng anh thì không dám nghe !

Hoàng Nhạc Nhạc chau mày lại, chịu đựng cảm giác phồng rộp, dùng ngón tay bị thương chậm rãi gõ bàn phím máy vi tính, gõ từng chữ từng chữ một, đánh một phần tài liệu so bình thường tốn gấp đôi thời gian.

Ngày hôm qua bị bỏng bởi canh nóng, cô chỉ xối nước lạnh qua loa xem thường vết thương, kết quả hôm nay đúng là tự làm tự chịu thôi.

"Cô đánh phần tài liệu này"

Tài liệu trên tay Tiểu Huệ nặng nề thả xuống mặt bàn của cô.

"Trước hai giờ chiều phải xong giao cho tôi."

Này, rõ ràng là công việc của tổ trưởng giao cho Tiểu Huệ, tại sao lại đưa cho cô làm?

"Đó."

Mặc dù trong lòng cảm thấy bất bình uất ức, cô vẫn dè dặt xuống chịu đựng.

"."

Cô không nói gì lặng lẽ nhìn một chồng tài liệu lớn trước mặt.

A Linh không kiên nhẫn, (không hiểu sao tác giả lại để là A Linh đáng lẽ là Tiểu Huệ chứ nhỉ???)

"Có nghe hay không?"

Không trả lời một tiếng à.

"Nghe rồi."

Cô rốt cuộc là trêu ai ghẹo ai sao!

Hoàng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt nhìn tài liệu cần gấp xếp chồng trước mặt, tốc độ đánh chữ bây giờ của cô, muốn làm xong công việc, buổi trưa khỏi nghỉ ngơi rồi, ài!

Cô chấp nhận gõ bàn phím, cho dù ngón tay bị thương càng đau đớn hơn, cô vẫn như cũ không dừng lại động tác .

"Hoàng Nhạc Nhạc."

Cái âm thanh này làm Hoàng Nhạc Nhạc có phản xạ đứng thẳng lên.

"Có rảnh không?"

Tịch Hoa Nguyệt vừa xuất hiện ở phòng hành chính, lập tức liền nhận lấy toàn bộ ánh mắt của các cô gái bộ phận hành chính.

"Không có, không rảnh, tôi còn một ít tài liệu phải xử lý ——"

Hoàng Nhạc Nhạc không có cơ hội nói hết lời, cổ tay của cô đã bị Tịch Hoa Nguyệt giữ chặt.

"Ách ——"

Không thể nào?

"Ô. ô. .!"

Cô thật là to gan? Lại dám cự tuyệt CEO Tịch!

Tiếng hút khí xung quanh.

Tịch Hoa Nguyệt tức giận, những tài liệu kia không phải công việc của cô, tại sao cô muốn nhần nhục chịu đựng làm chứ? Hơn nữa ngón tay của cô còn bị thương, không đau sao?

"Vậy thì chờ cô có rảnh rồi rồi trở về chỉnh lý lại những tài liệu kia."

Anh không nói lời giải thích nào lôi kéo cô, trước mắt bao người rời khỏi bộ phận hành chính.

Lần này lời đồn nhất định lại nổi lên bốn phía, cuộc sống của cô về sau khẳng định càng thêm khó qua.

"Xin, xin hỏi CEO Tịch tìm tôi có việc gì?"

Làm CEO rảnh rồi như vậy sao? Có việc gì giao cho trợ lý của anh ta là được rồi.

"Cô ấy hôm nay xin nghỉ."

Hoàng Nhạc Nhạc theo không kịp suy nghĩ của anh ta, lúng ta lúng túng hỏi:

"Người nào xin nghỉ?"

"Trợ lý Triệu."

"Ách!"

Cô sợ hết hồn, anh ta có thuật đọc tâm sao? Nếu không làm sao biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Tịch Hoa Nguyệt vốn chỉ là đi ngang qua bộ phận hành chính, lơ đãng liếc mắt một cái, lại vừa đúng lúc nhìn thấy nữ đồng nghiệp khác cố ý chèn ép Hoàng Nhạc Nhạc, đem công việc của mình ném qua cho cô, bỗng dưng vô cớ tức giận.

Còn chưa kịp suy nghĩ, anh đã nói ra tiếng rồi.

Ánh mắt không để lại dấu vết lướt qua ngón tay của cô,

"Cô hôm nay tạm thời tới đây hỗ trợ một chút."

"Tôi?"

Tại sao là cô?

"Không sai."

Cô không nghĩ ra,

"Tôi Sợ rằng không có cách nào đảm nhiệm"

Cho dù mượn bất cứ thư kí của quản lí nào tới hỗ trợ cũng có khả năng hơn cô, tại sao lại tìm cô?

"Cô còn chưa thử qua, làm sao biết không đảm nhiệm được?"

Anh liếc xéo cô một cái.

Cô không nghĩ ra được lý do phản đối, chỉ đành phải ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của anh ta.

Hai người cùng nhau đi thang máy lên lầu 15.

Anh hướng về phía cô, ra hiệu,

"Nơi này chính là chỗ ngồi hôm nay của cô, có việc tôi sẽ báo cô."

"Vâng"

Tịch Hoa Nguyệt đi tới cửa phòng làm việc, chợt dừng lại,

"Đứng rồi, cái này cho cô."

Anh móc trong túi ra một vật, thuận tay vứt cho cô.

"Cái gì?"

Hoàng Nhạc Nhạc không kịp phản ứng, bị vật gì đó đánh trúng đầu.

Bỏ qua vẻ lo lắng, anh nhin cười,

"Phản ứng của cô quá chậm chạp!"

"Đúng rồi, tôi chính là chân tay vụng về, phản ứng chậm chạp."

Cô tức giận vừa nói lảm nhảm, vừa nhặt lên thuốc mỡ roi trên bàn Thuốc mỡ?

"Thuốc mỡ đó trị phỏng rất tốt, cô dùng thử xem"

"Đó. Cám ơn."

Hoàng Nhạc Nhạc sững sốt. Anh ta làm sao biết tay của cô bị phỏng hả? Còn mua thuốc mỡ cho cô.

Cảm giác ấm áp từ trong ngực dâng lên, từ từ truyền đến tay chân, nhịp tim bỗng dừng lơ một nhịp đập. Anh ta anh ta. Tại sao lại đối xử tốt với cô như vậy?

Chẳng lẽ anh ta đối với cô. Hoàng Nhạc Nhạc len lén liếc mắt nhìn bóng lưng Tịch Hoa Nguyệt cao lớn anh tuấn, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, hai gò má hơi nóng lên.

Hoàng Nhạc Nhạc, Hoàng Nhạc Nhạc, người đừng suy nghĩ lung tung, chớ tự mình đa tình! Cô hốt hoảng lắc đầu, rất cố gắng phủ nhận cảm xúc sôi trào trong lồng ngực.

Vốn tưởng rằng trợ lý của CEO nhất định sẽ bận tới mảy tới mọt, chỉ sợ rằng ngay cả thời gian thờ một cái cũng không có, nhưng cả buổi trưa, cô cũng chỉ chịu trách nhiệm nhận và nghe điện thoại mà thôi, vì vậy mà ngón tay bị thương có thể nghỉ ngơi thật tốt, không cần tiếp tục bị giày xéo.

Chỉ là, từ lúc giữa trưa đưa cơm hộp vào cho anh ta, cô không nhìn thấy anh ta ra khỏi cửa phòng làm việc, cô thật tò mò CEO Tịch rốt cuộc là đang bận rộn làm những việc gì à?

Ý nghĩ vừa mới hình thành trong đầu, thân thể của cô giống như tự có ý thức của mình đi về phía cửa sổ bên phòng làm việc, nhìn xuyên qua cửa chớp chưa đóng lại hoàn toàn, cô thấy bóng dáng bận rộn bên trong ——

Tịch Hoa Nguyệt nghiêm túc phê duyệt, ký từng bản tài liệu, tra duyệt số liệu liên quan, ánh mắt chuyên chú, cô chưa từng nhìn qua, không có hài hước, không có giễu cợt, không có nụ cười mê hoặc lòng người, nhưng lại có sự cuốn hút đặc biệt, làm cho cô không dời được tầm mắt.

Người đàn ông khi nghiêm túc quả nhiên rất tuấn tú.

Tịch Hoa Nguyệt ở bên trong phòng làm việc, nhấc ly cà phê uống một ngụm, ánh mắt vốn luôn chăm chú nhìn tài liệu đang mở ra, một giây kế tiếp bỗng dừng anh cảm thấy có cái gì đó, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hoàng Nhạc Nhạc rình coi ngoài cửa sổ.

Hoàng Nhạc Nhạc tay chân luống cuống, vội vàng lui về sau bàn làm việc của trợ lý, hi vọng anh ta không nhìn thấy cô.

Điện thoại nội bộ trên bàn đột nhiên vang lên, suýt nữa thì hù dọa bay mất ba hồn bảy phách của cô, tay chân cô vội loạn lên cầm lấy điện thoại,

"Vâng ——"

Đầu bên kia của điện thoại lặng im ba giây, rồi sau đó mới lên tiếng bình luận,

"Quả nhiên là trợ lý không chuyên nghiệp."

"Ách."

Bị nhìn thấy rồi sao?

"Đi vào."

"Vâng."

Hình như cô nghe thấy tiếng thở dài ở phía bên kia điện thoại.

Hoàng Nhạc Nhạc thấp thỏm không yên, đẩy cửa vào, cúi đầu như đứa trẻ làm chuyện xấu bị tóm.

"Tôi làm công việc của CEO hẳn là rất nghiêm túc."

Cô đâu có tư cách bình luận đâu! Công việc hôm nay khá mệt mỏi thoải mái nhưng ngược lại làm cho lòng cô lo lắng không yên.

"Ừ, rất nghiêm túc."

"Như vậy cô có lòng tin nhiều hơn với công ty?"

Anh bung ly lên mới phát hiện cà phê vừa mới uống hết, liền để xuống.

Cô cũng chú ý đến cà phê của anh ta đã hết,

"Tôi đi pha cho sếp một ly cà phê."

"Không cần."

Anh không một chút nghĩ ngợi từ chối.

Hoàng Nhạc Nhạc cứng đờ, anh ta gọi cô đến đây hỗ trợ, ngay cả ly cà phê cũng không để cô đi pha, cái chuyện gì thế này!

"Thông báo cho các bộ phận cho người đến nhận những tài liệu này, xong việc cô có thể tan làm."

Tịch Hoa Nguyệt đẩy tài liệu xếp trên bàn như ngọn núi nhỏ về phía trước.

"Còn. Còn chưa có năm giờ."

Cô luôn luôn là một nhân viên gương mẫu, đến trễ về sớm không phải là tác phong của cô, ngày anh ta nhận chức cô đến trễ thực sự là chuyện ngoài ý muốn, tất cả vận xui của cô cũng bắt đầu từ cái ngày đó, cô đã biết sai lầm rồi, ông trời có thể hay không đừng nữa trừng phạt cô nữa không!

"Tay cô bị thương, về sớm một chút mà nghỉ ngơi."

Tịch Hoa Nguyệt nhếch miệng lên cười, không nhìn được trêu chọc cô.

"Vây, cô muốn làm thêm giờ với tôi?"

Cô hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện —— cho nên, anh ta điều cô ra khỏi bộ phận hành chính một ngày, không để cô pha cà phê cho anh, đều là hi vọng tay của cô được nghỉ ngơi thật tốt.

"Tôi. . . tôi lập tức đi thông báo với bọn họ."

Cô tiến lên ôm lấy tất cả tài liệu, chuẩn bị rời khỏi, nhưng chân lại vấp một cái suýt nữa ngã nhào, lao đảo mấy bước mới đứng vững.

"Oa, a!"

Nhưng là, tài liệu vẫn rơi đầy trên sàn nhà.

Tịch Hoa Nguyệt nhìn xuống kích động muốn cười.

Cho đến lúc Hoàng Nhạc Nhạc nhặt lên —— toàn bộ tài liệu rơi rớt, cẩn thận ôm từng li từng tí rời khỏi phòng làm việc của anh, trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, anh ta mới cười phá lên,

"Ha ha ha."

Cảm động trong lòng của Hoàng Nhạc Nhạc một phút trước lập tức bị phá tan hầu như không còn gì.

Đẩy lấy cảm dưới, Hoàng Nhạc Nhạc cắn một miếng sandwich, lông mày nhíu chặt thành một đường.

Lọ thuốc mỡ dùng được một nửa lảng lảng nằm ở góc bàn làm việc, sự tồn tại nhỏ bé, tầm thường, lại nặng nề ở trong lòng cô.

Thuốc mỡ Tịch Hoa Nguyệt cho cô thật tốt, mới thoa mấy ngày, vết sưng đỏ nơi bị phỏng đã biến mất, gần giống như bình thường rồi, nhưng là, tâm trạng của cô cũng rất hỗn loạn.

Âm thanh lạch cạch lời cô trở về thực tế, bình tĩnh, nhìn tài liệu bị đung roi đầy trên sàn cùng bộ mặt khinh thường của Tiểu Huệ.

"Là tại cô không cất đồ của mình cho đàng hoàng, không liên quan gì tới tôi."

Bỏ lại một câu như vậy, Tiểu Huệ hừ lạnh một tiếng quay đi, hoàn toàn không có ý muốn nhặt lên.

Khẽ thở dài một hơi, buông bánh sandwich trong tay, Hoàng Nhạc Nhạc rời khỏi chỗ ngồi, nửa quỳ dọn dẹp bữa bãi trên sàn.

Cô bị cô lập đã một thời gian, không chỉ Tiểu Huệ, ngay cả nữ đồng nghiệp khác cũng châm chọc cô, họ đều cho rằng cô lừa gạt mọi người, cố ý chơi đùa họ.

Cô thật sự rất nhớ Sắc Hoa, ít nhất cô với Sắc Hoa là bạn bè, cô ấy sẽ không cùng những người khác cô lập cô, ghen ghét cô.

Hít một hơi dài, nhịn xuống chua xót đang dâng lên mạnh mẽ, chuẩn bị đem tài liệu trở về vị trí cũ thì một đôi giày da sạch sẽ tiến vào trong phạm vi tầm mắt của cô, cô nghi hoặc ngẩng đầu lên ——

"Bình thân."

Còn bình thân!

"Có cần Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế luôn không."

Hoàng Nhạc Nhạc nhỏ giọng lầu bầu.

Tịch Hoa Nguyệt thính tai, nghe thấy.

"Cô nếu nói như thế, tôi cũng không phản đối."

Cô ngưng ngưng đứng dậy, đặt tài liệu xuống bàn, theo thói quen nhìn xung quanh bốn phía.

Thật may, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, không ai ở trong phòng làm việc, nếu không khẳng định là cô lại bị ánh mắt ghen tỵ sắc bén như kiếm bắn thành tổ ong.

"Tay khá hơn chút nào không?"

Tịch Hoa Nguyệt giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính, anh đang chuẩn bị đi dùng cơm trưa, hai chân lại không tự chủ được đưa anh tới bộ phận hành chính, quả nhiên nhìn thấy cô một thân một mình ở văn phòng.

"À?"

Hoàng Nhạc Nhạc thụ sủng nhược kinh*, anh ta không phải là đặc biệt đến thăm cô chứ?

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

"Tốt. Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn CEO Tịch quan tâm."

Anh ta thật sự không có giống như tưởng tượng xấu xa của cô đâu.

Nhìn đôi má đột nhiên ửng hồng của cô, anh không nhìn được mà trêu chọc cô,

"500 tệ."

"Cái gì?"

500 tệ ở đâu ra?

"Thuốc mỡ kia, đã có công hiệu rồi, đương nhiên là muốn cô trả tiền."

"Anh ——"

Hoàng Nhạc Nhạc tức giận, thực muốn xông lên trước, tháo cái mặt nạ luôn tươi cười gạt người khác không kịp phòng bị kia.

Cô dĩ nhiên không có can đảm đó, cuối cùng chỉ dám suy nghĩ một chút mà thôi.

"Tôi sẽ xem xét để cô trả lúc lĩnh lương, tổng cộng là 5500 tệ."

Về mặt anh đứng đắn nhắc nhở cô, thấy vẻ mặt cô biến đổi liên tục trong lòng cảm thấy thật tốt, nói xong lời này, anh cười cười xoay người rời đi.

Chuyện này. Người này tại sao như vậy, cái này chính là ép buộc mua bán sao! Mặc dù thuốc mỡ anh ta đưa tốt thật đấy, nhưng tại sao lại đắt đến không có thiên lý như vậy? Rõ ràng chính là kẻ bịp bợm mà!

Thu hồi lời nói lúc trước, anh ta còn là ghê tởm hơn cả Vampire! Trong lòng cô tràn đầy tức giận, khổ sở trong lòng ném ra ngoài chín tầng mây từ sớm.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Triệu Tây Tây tựa vào vai của Tịch Hoa Nguyệt ngẩng đầu lên, tò mò nhìn đôi môi hơi nhếch lên của anh.

Anh lấy lại tinh thần, cười nói:

"Không có gì."

"Gần đây anh thường xuyên ngăn người đó."

Cô say mê lưu luyến trước đôi môi gọi cảm mê đắm của anh, tiến lên hôn táo bạo, đưa cái lưỡi nóng bỏng thăm dò khắp miệng anh.

Tịch Hoa Nguyệt phối hợp, hưởng ứng sự nhiệt tình của cô, nhận lấy hơi thở ngọt ngào, chỉ là trong một phút chốc lại rời đi đôi môi đã bị làm cho sưng đỏ.

"Làm sao vậy?"

Đôi mắt sưng mù, hai má đỏ ửng, cô lưu luyến không đành lòng mà níu lấy cánh tay rắn chắc của anh, hy vọng xa vời, muốn giữ thêm một chút dịu dàng của anh cho riêng mình.

"Tôi phải về rồi."

Anh đứng dậy, cầm lấy quần áo rơi rải rác —— xoay người lại mặc vào.

"Không ở lại qua đêm sao?"

Nét mặt Triệu Tây Tây tỏ vẻ thất vọng.

Tịch Hoa Nguyệt cúi người tặng cho cô nụ hôn chúc ngủ ngon,

"Tiểu thư, thể lực của tôi không có tốt đến trình độ kia, cô cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được rồi, nhớ đóng cửa."

Triệu Tây Tây hơi giận dữ, kéo chăn mỏng qua che kín đầu.

Cho dù trước đây không lâu Hoa Nguyệt còn nhiệt liệt yêu cô, hoàn toàn chiếm đoạt lấy cô, để cho thân thể của cô vui vẻ vô cùng và thỏa mãn, nhưng đáy lòng của cô lại có một bóng đen, trông không đến đáng sợ.

Bởi vì thân thể của hai người dù có dựa vào nhau gần hơn nữa, cô vẫn không thể chạm tới trái tim anh.

Cô là người chủ động gần gũi anh, hướng tới anh tìm kiếm an ủi, anh lại không từ chối, cứ như vậy mà bắt đầu quan hệ thân mật giữa hai người không có chút liên quan đến tình yêu.

Cô thật không biết, ngoài loại quan hệ này, giữa bọn họ còn có cái gì? Cũng không biết, loại quan hệ này còn có thể duy trì bao lâu?

Mỗi lần, chỉ cần nghĩ đến đây, cô lại cực kì lo lắng, không yên lòng.

Hơn nữa gần đây, không hiểu sao cô cảm thấy thấp thòm, giống như lúc nào anh cũng có thể sẽ bỏ cô mà đi.

"Ngủ ngon."

Xốc lại áo khoác, Tịch Hoa Nguyệt không hề dừng lại, cửa mở ra lại đóng lại ngay.

Đi xuống lầu, anh băng qua sân đi về phía bãi đỗ xe, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng mảnh khảnh lọt vào khóe mắt anh, anh cũng không để ý lắm, tiếp tục đi về phía trước, nhưng gần như đúng lúc đó phát hiện ——

Hoàng Nhạc Nhạc!

Cô ở đây làm cái gì? Bước chân của anh không tự chủ dừng lại một chút, rồi sau đó gót chân chuyển hướng, đi về phía cô.

"Cô sẽ không nói với tôi là cô ở nơi này ngắm trăng chứ?"

Từ lúc cô lanh chanh láu táu đụng ngã anh, hình như anh luôn không tự giác mà chú ý tới từng hành động của cô.

Cái âm thanh này.

"CEO Tịch, anh . . . tại sao anh lại ở chỗ này?"

Hoàng Nhạc Nhạc bị âm thanh bất thành linh của người nào đó làm sợ hết hồn.

"Ừm. Có một người bạn ở gần đây."

Không biết tại sao, anh lại không muốn cho cô biết quan hệ của anh và Tây Tây.

"Ừ."

Cô không tiếp tục hỏi nữa.

"Vậy còn cô? Đã trẻ thế này mà vẫn còn đi lang thang ở bên ngoài, nếu gặp phải lưu manh thì làm thế nào?"

Anh không khỏi lo lắng.

"Tôi cũng ở nơi này, a ——"

Cô chợt hét lên một tiếng.

Anh cũng bị cô làm cho sợ hết hồn,

"Làm sao vậy?"

"Không có, không có việc gì."

Chỉ là cô hơi phiền lòng, ngủ không yên, cho nên ra ngoài dạo bộ, nhưng không ngờ tới sẽ gặp phải Tịch Hoa Nguyệt, trên người cô bây giờ mặc bộ quần áo thoải mái rộng thùng thình, đáng vẻ nhất định rất xấu.

Vừa nghĩ tới đó, cả người cô không được tự nhiên, rất muốn vội vàng đi thay bộ quần áo thoải mái này, không muốn tiếp tục gây hại cho đôi mắt của anh.

Nhìn thấy cô co quắp lôi kéo quần áo, bộ dạng che giấu, anh cười một tiếng.

"Thì ra là cô thích Astro Boy à."

"Tôi"

Quá mất mặt đó!

"Thật đáng yêu."

Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

"Sở thích của cô thật là. khá là khác người đấy."

Con gái thì phải thích Hello Kitty hoặc Baby mới đúng chứ.

"Anh trực tiếp cười tôi ngay thơ được rồi."

Dù sao, từ lâu, cô đã không hy vọng xa vời rằng mình có thể biến thành một thực nữ hấp dẫn.

Anh cười như không cười nhìn cô, con người đen như mực càng mỉa mai hoặc lòng người hơn dưới sự phụ trợ của ánh trăng. Tuy quần áo rất đơn giản, nhưng ở trong mắt anh, lại cảm thấy cô như một thiên sứ thuần khiết lạc vào nhân gian.

Không gian lâm vào một mảnh yên lặng, Hoàng Nhạc Nhạc đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng khác.

Thật tốt quá! Vẫn là cô vẫn đang phiền não suy tư, không biết phải tìm gặp anh ở đâu thì mới có thể không làm cho lời đồn bay đầy trời, nay anh lại tự mình đưa tới cửa, quả nhiên ở hiền gặp lành.

Cô vội vàng nắm lấy cơ hội,

"CEO Tịch, danh sách giảm biên chế nhân sự sắp được công bố, có đúng hay không?"

"Ừ."

Thì ra là cô đang lo lắng cái này, anh liền nhân từ một lần, không để cho cô lại lo lắng đề phòng, ngủ không ngon giấc.

"Cô không ở trên danh sách."

"Tôi"

Không phải cô lo lắng về mình.

Ah, xem ra cô cũng không có đáng về rất cao hứng.

"Thế nào?"

"Tôi có thể có một thỉnh cầu không?"

Hoàng Nhạc Nhạc nín thở tập trung tư tưởng hỏi.

Anh liếc xéo cô,

"Nói nghe một chút."

"Nếu Tôi là nói nếu, trên danh sách giảm biên chế nhân sự có người tên là Hạ Uy, CEO Tịch có thể cho anh ấy thêm một cơ hội không?"

Hoàng Nhạc Nhạc nhân lúc hăng hái làm một mạch cho xong việc(1) nói ra thỉnh cầu, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Tịch Hoa Nguyệt khép lại lòng mày, buồn bực.

Nhân viên công ty hơn ngàn người, huống hồ cái tên cũng rất bình thường, anh chưa từng nghe qua,

"Hạ. Uy, là viết như vậy."

Hoàng Nhạc Nhạc không suy nghĩ nhiều, kéo tay anh, vạch trên lòng bàn tay của anh viết xuống hai chữ Hạ Uy.

Cử chỉ vô tâm lại lạng lẽ của cô ở trên lòng bàn tay anh, làm dấy lên một chút xôn xao cực nhỏ trong lòng, anh hơi ngần ra.

Đợi cô chuyên chú viết xong, ngược mắt nhìn ——

"A, vâng, thật xin lỗi!"

Cô giống như bị bóng vội buông tay anh ra, cơ thể nghiêng qua bên cạnh, ngã ngồi trên mặt đất lạnh băng.

"Ừ. Thần kinh vận động của cô tốt như vậy, thật là làm cho tôi bất ngờ."

Tịch Hoa Nguyệt tươi cười, cúi xuống kéo cô lên.

"Chỉ là thật đáng tiếc, hạ cánh không đủ hoàn mỹ."

Au ui. Cái móng thật là đau!

"Cám ơn."

Anh ta sẽ không cho rằng cô nhân cơ hội ăn anh đậu hũ chứ!

"Mới vừa rồi. Tôi không cố ý muốn sờ tay của anh đâu, thật xin lỗi."

(1) nguyên văn: Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Anh cố làm ra vẻ uất ức than nhẹ,

"Dù sao cũng không phải lần đầu tiên cô sờ soạng, coi như cô có cố ý, tôi cũng không thể nói cái gì."

Hoàng Nhạc Nhạc sững sờ, không thể trả lời được.

Về mặt ngạc nhiên của cô làm chọc cười anh.

"CEO Tịch."

Lại trêu chọc cô, quá ghê tởm!

Nhưng cô đang muốn cầu cạnh anh ta, không thể không chịu đựng nén xuống bất mãn trong lòng.

"Có thể cho anh ấy một cơ hội không?"

Thu lại nụ cười, con người u ám của Tịch Hoa Nguyệt nhìn chằm chằm vào đáy mắt của cô,

"Quan hệ giữa Hạ Uy và cô như thế nào? Bạn trai?"

"Không, không phải!"

Hoàng Nhạc Nhạc mãnh liệt xua tay,

"Chúng tôi là hàng xóm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc đầu nhờ anh ấy giới thiệu tôi mới có công việc này, tuy nhiên hiện tại không có thành tựu, nghiệp vụ trước kia không làm tốt lắm, hơn nữa gia đình anh ấy xảy ra vài chuyện, cho nên. Tôi mới hy vọng CEO cho anh ấy thêm một cơ hội, không nên vì thành tích gần đây của anh ấy giảm xuống mà đuổi việc anh ấy."

"Chỉ là hàng xóm cùng nhau lớn lên thôi?"

Cô bị hỏi đến liên sừng sốt, nếu không thế thì còn có cái gì?

Tịch Hoa Nguyệt nhìn cô chăm chú, ngay cả lúc lời đồn xôn xao truyền đi gây cho cô nhiều rắc rối, hại cô bị đồng nghiệp chèn ép cô lập, gây khó khăn, cô cũng không hề đề cập qua với anh nửa câu, nhưng bây giờ vì Hạ Uy lại đến cầu xin anh?

"Chẳng lẽ cô không sợ chính bản thân mình cũng khó đảm bảo?"

Thế nhưng còn muốn bảo vệ người khác?

"Tôi. Dĩ nhiên cũng coi trọng công việc này,"

Nhưng Hạ Uy đáng lo lắng hơn, bởi vì anh ấy coi công việc này là sự nghiệp cả đời, liều mạng cố giữ.

"Nhưng Hạ Uy rất thích công việc này, tôi sợ một khi công bố danh sách giảm biên chế thì không còn có cơ hội."

"Nếu như anh ta có năng lực, tự nhiên sẽ không ở trên danh sách giảm biên chế."

Anh thể hiện một bộ dáng giải quyết công việc, nói với giọng điệu không có chút cảm xúc.

"Nhưng."

Cô vẫn muốn nói thêm vài lời tốt giúp Hạ Uy.

Anh lập tức ngắt lời cô,

"Đủ rồi!"

Vô duyên vô cớ, anh thật không muốn nghe cô giúp Hạ Uy cầu cạnh.

Cô kinh ngạc, anh ta tức giận sao? Vừa rồi cô mới nói cái gì chọc giận làm anh ta không vui sao? Hoàng Nhạc Nhạc cố gắng nghĩ lại, hoàn toàn không tìm được nguyên nhân.

Tịch Hoa Nguyệt đứng lên, choàng áo khoác vắn vắt ngang cánh tay lên vai cô.

"Cũng không còn sớm, hơn nữa càng về khuya càng lạnh, tôi muốn đi về, cô cũng nên về nhà sớm."

"CEO không cần, tôi."

Cô sống ở trong khu chung cư này, so với cô anh ta cần có áo khoác chống lạnh hơn mới đúng.

Tịch Hoa Nguyệt khẽ xua tay, đi thẳng tới hướng xe ô tô đỗ ở bãi đỗ xe.

Hơi thở đặc biệt của anh trên áo khoác lạnh lẽo xâm chiếm lá phổi của cô, thoáng chốc, có cảm giác như được anh ôm vào trong ngực, mặt của Hoàng Nhạc Nhạc nhanh chóng bị nhuộm đỏ, nóng rực như lửa.

Không phải anh ta đang giận cô sao? Tại sao lại quan tâm đến cô như thế này? Chẳng lẽ anh. Cô dùng sức lắc đầu một cái, muốn đem những ý nghĩ không thực tế trong óc đi ra ngoài hết.

Nếu thật sự Hạ Uy nằm trong danh sách giảm biên chế, Tịch Hoa Nguyệt chắc sẽ không giờ cao đánh khề, tha cho anh ấy một lần, làm thế nào?

Mấy ngày sau, công văn nhân sự ban bố, Hạ Uy không nằm trên danh sách giảm biên chế nhân sự.

"Ăn mừng cái gì?"

Hoàng Nhạc Nhạc bị lời chạy, về mặt nghi hoặc.

"Ăn mừng tờ an toàn vượt qua kiểm tra."

Hạ Uy vui vẻ lôi kéo cô đến trước máy bán hàng tự động ở lầu dưới công ty,

"Muốn uống cái gì? Tờ mời khách."

Cô mở to mắt,

"Danh sách giảm biên chế nhân sự công bố?"

"Ừ."

Anh ra dấu tay thắng lợi.

"Chúc mừng cậu!"

Cô từ trong thâm tâm cảm thấy vui mừng.

Nhưng cũng cảm thấy nghi ngờ không hiểu, Tịch Hoa Nguyệt ra tay giúp đỡ sao?

Nhưng ngày đó rõ ràng anh ta đang tức giận, tại sao.

"Nhạc Nhạc, cậu ở đây ngăn người cái gì?"

Cô hỏi hồn,

"Không có việc gì, vậy về sau cậu phải cố gắng nhiều lên."

"Dĩ nhiên, tớ sẽ nỗ lực hơn nữa."

Hạ Uy tự tin mười phần.

"Sẽ không chỉ mời tớ uống một lon nước là có thể coi như xong nhé?"

Hoàng Nhạc Nhạc cong lên cúi chỏ thúc thúc anh, cười xấu xa.

"Tớ có keo kiệt như vậy sao? Đây chỉ là trước hết để cho cậu xuôi họng mà thôi, bữa ăn chính thức vẫn còn ở phía sau đấy."

Hạ Uy một tay ôm cô, ý đồ xấu xa vò rối tóc của cô.

"Hạ Uy ——"

Cô duỗi dài tay muốn phản kích, bỗng cảm thấy thân thể Hạ Uy chợt cứng ngắc.

"Tịch. CEO Tịch khỏe."

CEO Tịch? Hoàng Nhạc Nhạc sững sốt mấy giây.

"Tình cảm của các người thật tốt."

Tầm mắt Tịch Hoa Nguyệt không dấu vết xẹt qua đầu tóc Hoàng Nhạc Nhạc rồi rời, con mắt sắc lạnh lạnh lẽo sâu thẳm.

Hoàng Nhạc Nhạc rửa thẳm một tiếng, sao lúc nào cũng ở tình trạng cô không có chuẩn bị tâm lý gặp anh ta?

Hạ Uy cười hì hì,

"Đó là đương nhiên, từ lúc Nhạc Nhạc vẫn còn mặc tã lót tôi đã biết cô ấy."

"Hạ Uy!"

Cô hung hăng đập anh một đập, làm sao mà chuyện như vậy cũng nói ra hả?

"Oa!"

Anh bị đau kêu gào một tiếng.

Tịch Hoa Nguyệt khẽ gạt đầu, ngay sau đó mở ra bước chân.

"Cậu ở đây đợi tớ một chút."

Bỏ lại lời này, Hoàng Nhạc Nhạc đuổi theo,

"CEO Tịch, xin chờ một chút."

"Còn có việc?"

Có lời gì tại sao lúc này không nói?

"Cái đó."

Cẩn thận quay đầu lại nhìn Hạ Uy đứng tại chỗ, khẳng định anh sẽ không nghe thấy bọn họ nói chuyện, cô mới cúi đầu khom mình,

"Cám ơn anh đã cho Hạ Uy thêm một cơ hội."

Tịch Hoa Nguyệt chỉ dừng lại một giây, sau đó nói:

"Cô không cần phải cảm ơn tôi."

"Hả?"

"Cô cảm thấy tôi là người dễ nói chuyện thích làm việc tốt?"

Anh lạnh lùng hỏi ngược lại.

Thế là có ý gì? Hoàng Nhạc Nhạc nghe không hiểu.

"Tôi đã nói rồi, nếu như anh ta có năng lực, tự nhiên sẽ không nằm trên danh sách giảm biên chế."

Cho nên, ý của anh ta là Không phải anh ta đặc biệt mở một góc mặt lưới cho Hạ Uy —— thực sự không phải là anh sao?

"Quan trọng là biểu hiện về sau của anh ta, nếu không anh ta vẫn phải ra đi, chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi."

Thực tế chính là như thế.

"Ừ, anh ấy nhất định sẽ nỗ lực."

Cô rất có lòng tin với Hạ Uy.

"Tôi sẽ chờ xem sao."

Anh nói thân nhiên.

Cô chợt nhớ tới,

"Đúng rồi, áo khoác của anh tôi quên mang đến trả lại anh, thật sự xin lỗi! Chẳng qua tôi đã cất cẩn thận, xin đừng lo lắng."

Áo khoác của anh ta cũng là "Nhãn hiệu thổ phỉ", khẳng định đất chết người, tốt nhất là cô nên sớm để vật trở về với chủ cũ, tránh việc phải bồi thường thêm cả tháng tiền lương.

Có cái gì phải lo lắng? Chỉ là một cái áo khoác tây trang thôi.

"Không vội, cô nhớ rõ mang đến trả lại tôi là tốt rồi."

"Ngày mai tôi nhất định mang đến."

Cô thề lời thề son sắt.

"Ừ."

Thuận miệng đáp một tiếng, tầm mắt của anh lướt qua đỉnh đầu không tạo thành trở ngại của cô, chống lại ánh mắt tò mò quan sát của Hạ Uy, nhắc nhở cô,

"Hạ Uy còn đang chờ cô."

"Mặc kệ như thế nào, vẫn cảm ơn anh."

Hoàng Nhạc Nhạc một lần nữa cảm ơn anh, mới quay trở về bên cạnh Hạ Uy.

Tịch Hoa Nguyệt không trả lời, xoay người rời đi.

Anh vừa mới bước vào phòng làm việc, Triệu Tây Tây lập tức đi theo bước vào, đóng cửa.

"Anh vì cái viên chức nhỏ đó mới thay đổi chủ ý giữ lại Hạ Uy?"

Cô còn đang cảm thấy khó hiểu, tại sao anh lại muốn cô đưa đến danh sách giám biên chế nhân sự, không ngờ anh lại vì Hoàng Nhạc Nhạc thay đổi quyết định ban đầu.

Loại bỏ Hạ Uy vốn trên danh sách giám biên chế, điều này làm cho cô rất không thể chấp nhận được.

"Tôi đã xem qua thành tích trước kia của Hạ Uy, năng lực của anh ta không tệ, cho anh ta thêm một cơ hội cũng không có vấn đề gì."

Tịch Hoa Nguyệt nhấp một ngụm cà phê, không có phản ứng gì nhiều.

Cô chẳng quan tâm Hạ Uy có năng lực tốt hay xấu, anh ta có thể hay không thể tiếp tục hợp đồng cũng là việc không liên quan đến cô, cô chỉ quan tâm đến việc Tại sao Hoàng Nhạc Nhạc lại làm Hoa Nguyệt dao động trước quyết định của anh?

Không hiểu sao trong lòng lan tràn hoảng sợ,

"Tại sao anh lại không nói với em?"

Nếu như không phải đúng lúc này nghe được lời nói của Hoàng Nhạc Nhạc với anh, chẳng phải cô vẫn không hay biết gì?

"Tôi muốn giữ lại một nhân viên nghiệp vụ cần phải báo cáo với cô sao?"

Tịch Hoa Nguyệt hơi nheo mắt lại, ngữ điệu không nóng không lạnh làm cho người ta không khỏi hoảng hốt.

"Em"

Là cô vượt khuôn rồi, nhưng việc cô quan tâm là Hoàng Nhạc Nhạc có lực ảnh hưởng đối với anh.

"Tôi cũng chỉ cho anh ta nhiều lắm một cơ hội thôi, nếu biểu hiện của anh ta không có tiến bộ, đến lúc đó thì cho dù ai tới nói giúp cũng không thể được."

Anh cố tình lảng tránh.

Cô tiến lên ôm lấy anh từ phía sau,

"Vậy cô ta là sao?"

"Cái người này thế mà đến hỏi tôi."

Tịch Hoa Nguyệt không để ý cười nhẹ, anh cũng không hiểu Hoàng Nhạc Nhạc là như thế nào trong lòng mình, làm thế nào mà trả lời vấn đề của cô được.

"Hoa Nguyệt em"

Cô xúc động muốn nói rõ tấm lòng.

Anh xoay người,

"Chớ phá hư ấn ý giữa chúng ta."

Yêu anh Triệu Tây Tây cố gắng đem hai chữ đã ở trên đầu lưỡi, đảo quanh, nuốt về trong bụng, cô thật sợ hãi sẽ mất đi anh.

Mặc dù ngay từ lúc mới bắt đầu cô cũng biết rằng hai người sẽ không có kết quả, nhưng cô vẫn không có cách nào khống chế trái tim của mình, tình yêu đối với anh càng ngày càng tăng, cô một lần lại một lần van xin kỳ tích có thể xuất hiện, khiến Hoa Nguyệt thích cô, để ý đến cô, coi như chỉ cần một chút cũng được.

"Nếu như có một đối tượng có điều kiện tốt xuất hiện, phải nhớ cố gắng nắm chặt."

Anh sẽ chúc phúc cô.

Triệu Tây Tây trên mặt tuy cười, nhưng trong lòng lại như bị dao cắt.

Nếu như trong lòng anh có một chút thích cô, có một chút dấu vết để ý, anh sẽ không nói lời muốn cô cố gắng nắm chặt đối tượng có điều kiện tốt như thế.

Bên tai truyền đến tiếng tim đập ổn định mạnh mẽ của anh, vào giờ phút này, cô giống như đã gần sát trái tim của anh, lại cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể giữ được anh?

Cộp, cộp, cộp. Gót giày dẫm trên mặt đất, trong ngõ tối lúc đêm khuya, phát ra tiếng vang thanh thúy nhưng hơi dồn dập, chứng tỏ chủ nhân của đôi giày này hơi hoảng hốt lo sợ.

Cạch, cạch, cạch. trong tiếng bước chân thanh thúy dồn dập, còn có một tiếng bước chân khác mạnh mẽ hơn như ầm như hiện.

Có người đi theo ở sau lưng cô! Cô nhanh anh ta cũng nhanh, cô chậm anh ta cũng chậm, Hoàng Nhạc Nhạc cảm thấy rợn cả tóc gáy, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô.

Sớm biết như vậy cô sẽ không ở bên ngoài cùng bạn học cấp hai đến trễ như vậy mới về nhà.

Sớm biết như vậy cô sẽ điện thoại gọi taxi trực tiếp về đến cửa nhà,

Như vậy cô sẽ không gặp gỡ chuyện kinh khủng này.

Cô không muốn nghĩ tới báo xã hội ngày mai sẽ đăng mấy kiểu như —— cô gái độc thân đêm khuya về nhà gặp tập kích, bị lưu manh xâm hại, giết người.

Cô hồi hận.

Hoàng Nhạc Nhạc hít sâu một hơi, ngay sau đó liều mạng nhấc chân chạy như điên, bắt đầu dĩ người lùn chân ngắn, người khác chạy hai bước cô phải chạy đến ba bước.

Người phía sau cũng lập tức đuổi theo.

"O o."

Âm thanh của hơi thở hình như càng ngày càng gần, khủng hoảng trong lòng nhanh chóng tích góp càng lớn mạnh, ép cô gần như không thở nổi, hai chân cũng mềm nhũn đi.

Trước kia từ trạm xe buýt đi về nhà chỉ cần thời gian bảy tám phút, còn lúc này cô cảm giác đã chạy hơn nghìn mét, thở hồng hộc, nhưng vẫn không về nhà được.

Ai tới cứu cô? Hoàng Nhạc Nhạc muốn hét to cứu mạng, nhưng cổ họng lại khô không khốc, không phát ra được một âm thanh nào.

Chợt một bàn tay to lớn duỗi đến thô bạo bắt được cánh tay của cô, ý đồ kéo cô hướng bên góc đường tối tăm, cô hoảng hốt, gắng sức dẩy giụa, giống như nổi điên đánh, đập lung tung đánh đối phương.

Không! Cô không dám tưởng tượng, mình nếu bị bắt đi sẽ gặp phải tình trạng thế nào.

Bỗng dưng, từ xa có hai ánh sáng đèn pha lóe lên.

Có một chiếc xe đến rồi!

Hoàng Nhạc Nhạc dùng hết sức muốn thoát khỏi kiềm chế của đối phương, lao về phía trước ——

"Kétttt!"

"Chi ——"

Tiếng còi xe hòa cùng tiếng phanh xe ở trong đêm khuya đồng thời vang lên, cực kỳ chấn động lòng người.

"Cứu mạng."

Cô rút còng cũng phát ra âm thanh, lại nhỏ như muối.

Người trên xe sẽ không máu lạnh mà quay đầu xe đi chứ?

Cửa xe chọt mở ra, một thân hình cao to nhanh chóng xuống xe, cất bước nhào tới,

"Buông cô ấy ra!"

Hoàng Nhạc Nhạc trên tay chọt nhẹ, cuối cùng cũng lấy được tự do, hai chân lại không nghe sai bảo, run rẩy kịch liệt, không thể di chuyển, cái âm thanh lúc này kia, tại sao nghe quen tai vậy?

Hai người đàn ông này vật lộn trên mặt đất, tình hình kịch liệt.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của đèn đường và đèn xe ô tô, cô nhìn thấy khuôn mặt của ân nhân cứu mạng. Ách, CEO Tịch!

Lúc thì lưu manh bị đè xuống đất, lúc lại là Tịch Hoa Nguyệt, cô thực sự không phân biệt rõ cuối cùng là ai chiếm ưu thế.

Tịch Hoa Nguyệt bình thường trông lịch sự nho nhã, sợ rằng không phải là đối thủ của tên lưu manh đó, cô không thể chỉ đứng ở một bên chờ, phải nghĩ biện pháp giúp anh ta một tay mới được.

Hoàng Nhạc Nhạc nhìn xung quanh trái phải, phát hiện một khúc gỗ.

Cô kéo đôi chân mềm nhũn không có sức chạy tới, nhặt lên, nắm thật chặt ở trong tay.

"Cô đừng umh."

Chen tay, nhanh chóng đẩy xa kẻ kia một chút, Tịch Hoa Nguyệt phân tâm liếc cô một chút, lời còn chưa nói hết, trên mặt lập tức chịu một nắm đấm.

"A!"

Cô hét lên một tiếng.

Tịch Hoa Nguyệt lại bị đè ở trên đất rồi.

Mặc dù cô lớn như vậy vẫn chưa từng đánh người, tuy nhiên việc nào cũng có lần đầu tiên, huống chi còn là đánh người xấu, cô dĩ nhiên càng không thể nhẹ tay.

Hoàng Nhạc Nhạc nom nớp lo sợ giờ cao khúc gỗ trong tay, nhắm mắt lại, sau đó dùng hết sức lực bủ sừa đập xuống ——

Gần như cùng một lúc, Tịch Hoa Nguyệt nhanh chóng lật người áp chế đối phương, một gậy đó cứ như vậy nặng nề đánh vào lưng anh.

Anh rên lên một tiếng, thân thể nghiêng về phía trước.

"Umh, cô ——"

Có làm hay không? Cô vậy mà, ngược lại đánh anh một cái đau như vậy!

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Lưu manh nhân cơ hội dùng cả tay lẫn chân đá anh ra ngoài, lăn một vòng thoát đi.

"CEO Tịch, anh không sao chứ?"

Hoàng Nhạc Nhạc xoa mặt của anh loạn xạ, mượn ánh sáng đèn đường xem xét vết thương của anh.

Tịch Hoa Nguyệt tức giận liếc xéo cô một cái,

"Vốn không có việc gì, lại bị người nào đó đánh một gậy gỗ kia làm cho học máu bỏ mình."

Cô rút cuộc là đứng ở bên nào hả?

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý."

Sắc mặt cô ấy náy.

"Tôi chỉ muốn giúp anh một tay đánh lui cái tên xấu xa kia, làm sao mà biết."

Biết đánh trúng anh.

Anh rất nghi ngờ cô nhân cơ hội trả thù lúc bình thường bị oan,

"Thôi."

Đánh thì cũng đánh rồi, chỉ là cô xuống tay không nhẹ chút nào!

"Ồ."

Giọt nước mắt lớn cỡ hạt đậu bỗng chốc từ trong hốc mắt Hoàng Nhạc Nhạc lăn ra, một giọt lại một giọt, đổ rào rào rớt xuống đất, dưới ánh trăng cùng đèn xe chiếu rọi lấp lánh ánh sáng xinh đẹp, đẹp mắt.

Nước mắt của cô từng giọt một đập vào tim của anh, nhộn nhạo tạo ra gợn sóng rung động, một vòng lại một vòng,

"Tôi đã bảo không sao, cô còn khóc gì nữa?"

Giọng điệu của anh không ngờ lại dịu dàng đến thế.

"Ô ô."

Dây thần kinh đang căng thẳng chợt buông lỏng xuống, nước mắt của cô làm thế nào cũng không ngừng được.

Anh nói giỡn cô:

"Tôi nằm thẳng đờ trên mặt đất, cô ngồi chồm xồm ở bên cạnh tôi khóc nghẹn ngào sục sùi, người không biết sẽ cho rằng tôi chết rồi đấy."

"Ồ. Không. . . . không được nói hươu nói vượn,"

Cô hít hít mũi,

"Tôi. Tôi đỡ anh."

Từ trên mặt đất đứng dậy, Tịch Hoa Nguyệt giơ tay lên phui bụi bặm dính trên quần áo.

Cô rất lo lắng tình trạng của anh,

"Ủm. Tôi đi với anh tới gặp bác sĩ."

"Chỉ là một chút vết thương bầm tím, không cần rắc rối như vậy."

Vết thương nhỏ này không đáng ngại so với sự lo lắng của anh đối với cô,

"Ngược lại, cô có chỗ nào bị thương không?"

Cô lắc đầu.

"Không có là tốt rồi, hôm nay sao cô về trễ vậy?"

"Tôi. . . . tôi với bạn học cấp hai. Đi liên hoan, sau đó lại kéo dài thêm, cho nên mới phải về trễ như thế."

Nước mắt của cô rơi không ngừng.

"Người vừa nãy có lẽ cần thuốc*, ánh mắt nhìn là lạ."

(*cần thuốc: ý là mấy người bị nghiện ma túy á, một trong những cách dùng thuốc thôi)

Tại sao Hoàng Nhạc Nhạc ngoài ý muốn bị đuổi theo không cần nhiều lời, nhưng nếu anh không tới gặp Tây Tây, lại không đúng lúc đi ngang qua đây, cô. Anh không khỏi đổ mồ hôi lạnh,

"Trong khoảng thời gian này cô ra ngoài cần phải chú ý an toàn."

Cô vẫn còn khóc,

"Tôi Biết rồi."

Cô chắc bị dọa sợ, anh không chút nghĩ ngợi đưa tay ôm lấy bả vai nhỏ của cô vào trong ngực, dịu dàng an ủi.

Hơi thở đặc biệt mê người trên người Tịch Hoa lạnh lẽo xâm nhập lá phổi của cô, thì ra là lồng ngực của ác ma vampire cũng rất ấm áp!

"Lên xe, tôi đưa cô về."

Rất may mắn anh đứng lúc cứu được cô, nhìn nước mắt cô vẫn không ngừng chảy, anh thở dài.

"Sau này để cô thoa thuốc cho tôi, như vậy cô có thể không khóc nữa được không?"

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Dung Phai Quy Luu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Vừa vào phòng làm việc, Triệu Tây Tây liếc mắt liền phát hiện trên mặt Tịch Hoa Nguyệt có vết thương bị bầm tím,

"Mặt của anh làm sao vậy?"

"Ừ, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

Đưa hồ sơ đã kí tên xong cho cô, anh tính toán úp úp mở mở cho qua chuyện.

Cô tiến lên trước nhìn cẩn thận, kinh ngạc nói:

"Anh và người ta đánh nhau!"

Anh không có phủ nhận.

"Tại sao?"

Từ trước tới nay anh không phải loại người có hành động bạo lực, trong lòng Triệu Tây Tây chợt thoáng qua một chút gì đó, làm cho cô vô cùng bất an,

"Tôi hôm qua sau khi rời khỏi chỗ của em, anh còn đi nơi nào nữa?"

Tịch Hoa Nguyệt không chút để ý, xoay xoay cây bút trong tay.

"Đây coi như là kiểm tra chuyên cần?"

"Em chỉ là quan tâm anh."

Cho dù đối với anh mà nói, bọn họ chỉ là quan hệ về thể xác, nhưng cô vẫn luôn cố gắng duy trì.

"Trên đường gặp Hoàng Nhạc Nhạc, cô ấy bị một người hít thuốc phiện quấy rầy, tôi chỉ là ra tay giúp cô ấy thoát khỏi rắc rối."

Cô quả thật không thể tin được.

"Anh vì cô ta mà cùng người khác đánh nhau, còn bị thương?"

Người lịch sự nho nhã như anh lại làm ra chuyện bốc đồng như vậy.

Anh lập tức giải thích.

"Cho dù là người khác tôi cũng sẽ làm như vậy."

Anh tin rằng chỉ cần có một ý thức về công lý, ai cũng sẽ đưa tay giúp đỡ.

Triệu Tây Tây bỗng chốc trầm mặc, anh rõ ràng là giải thích quan hệ trong sạch, anh đang bảo vệ Hoàng Nhạc Nhạc!

Sắc mặt của cô tối sầm lại,

"Em ra ngoài làm việc."

Cô phải làm như thế nào mới có thể không để cho bất kì một ai chen vào phá hủy quan hệ giữa cô và Hoa Nguyệt, cái quan hệ mỏng manh yếu ớt không chịu nổi một kích?

Cửa vừa mở ra, người cô không muốn gặp nhất đang giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa ——

"Trợ lý Triệu!"

Hoàng Nhạc Nhạc có vẻ hơi hốt hoảng.

"Thật xin lỗi. Tôi không nhìn thấy cô ở chỗ ngồi, cho nên tôi liên."

"Hiện tại cô muốn tìm CEO còn cần có tôi thông báo sao?"

Triệu Tây Tây đạp giày cao gót lướt qua cô, tỷ lệ vóc người hoàn mỹ so với cô mảnh khảnh gầy nhỏ tạo thành đối lập mãnh liệt.

Hoàng Nhạc Nhạc sững sờ đứng trước cửa, tiến lùi đều khó, cô hình như đến không đúng lúc rồi thì phải?

Thảm, thảm! trợ lý Triệu vốn không có thiện cảm với cô, vậy mà sáng sớm cô đã tới "dây dưa" với CEO Tịch, khẳng định cô đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Triệu trợ lý.

"Đi vào đi."

Tịch Hoa Nguyệt đứng dậy, từ sau bàn làm việc đi ra.

"Tôi mua bữa sáng anh muốn đây."

Cô giờ một đồng thức ăn trên tay, nghi ngờ nhìn anh, cho dù con trai có sức ăn luôn luôn tương đối lớn, nhưng mà mua nhiều như vậy anh thật sự ăn hết được sao?

Anh hất hất cằm ra hiệu,

"Đề trên bàn."

"Đây."

Cô gạt đầu một cái, nhảy vào phòng làm việc.

"Làm phiền đóng cửa."

Không suy nghĩ nhiều, cô thuận tay đóng cửa lại, sau đó đem một đồng các loại bữa ăn sáng đặt trên bàn.

Anh đi tới ghế sa lon ngồi xuống, vừa lấy toàn bộ thức ăn trong túi ra, vừa kêu cô,

"Ngồi đi."

Ban đầu Hoàng Nhạc Nhạc ngoan ngoãn theo lời ngồi xuống, nhưng kế tiếp sau đó một giây cô liền nhảy dựng lên,

"Bữa ăn sáng đã đưa đến, tôi muốn trở về làm việc."

"Cô vẫn chưa ăn bữa ăn sáng."

Anh dùng chính là câu khẳng định.

Còn cần phải nói sao? Tối ngày hôm qua anh đưa thực đơn bữa sáng cho cô, muốn cô sáng sớm hôm nay đưa tới phòng làm việc cho anh, vì mua hết những thức ăn kia, từ sớm tỉnh mơ cô đã rời giường chạy đi khắp nơi, làm sao có thời gian ăn sáng á!

Mặc dù cô cam tâm tình nguyện làm chân chạy vật cho anh, nhưng cô cảm thấy nghi ngờ anh đang đùa giỡn người khác.

"Cô sẽ không cho rằng một mình tôi có thể ăn hết nhiều thức ăn như vậy chứ."

Anh cũng không phải là người có dạ dày lớn.

Ánh mắt cô quét qua thức ăn trên bàn,

"Vậy làm sao mà anh lại bảo tôi mua nhiều đồ như thế này?"

"Ngồi xuống ăn chung."

Anh tự mở một hộp đồ ăn nhỏ, dùng nĩa lấy một miếng bánh trứng đưa vào trong miệng.

Ở chỗ này cùng anh ăn sáng? Gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lẽo của Triệu Tây Tây đột nhiên xẹt qua trong đầu Hoàng Nhạc Nhạc, thân thể của cô không kìm được mà cứng đờ, nếu mà ở lại đây cùng Tịch Hoa Nguyệt ăn chung bữa ăn sáng, chỉ sợ khi cô một bước ra khỏi cửa phòng làm việc, sẽ bị trợ lý Triệu dùng ánh mắt ghen ghét đốt cháy thành tro bụi.

"Không, không cần, tôi muốn trở về phòng làm việc."

"Nhiều đồ như vậy tôi ăn không hết, lãng phí thức ăn là tội lỗi đó."

"Cho dù có lỗi, đó cũng là lỗi của anh."

Là anh đưa danh sách muốn cô đi mua .

Anh lạnh lạnh kéo cô xuống nước,

"Nhưng người mua là cô."

Bước chân của cô dừng lại. Đáng ghét, hãm hại cô!

Anh bùng cả phê lên khẽ nhấm một hớp, không nhanh không chậm nói:

"Cô đã từng nghe qua một loại truyền thuyết chưa?"

Cô còn đang do dự, không có tiếp lời.

Tịch Hoa Nguyệt lơ đãng nói tiếp,

"Nghe nói, mỗi người cả đời lãng phí hết bao nhiêu thức ăn, sau khi chết thì phải ăn bấy nhiêu ở nhà bếp của Địa ngục."

Ăn ở nhà bếp của Địa ngục? Cô xoay người lại, trừng mắt nhìn anh.

"Muốn ăn cũng là anh ăn."

Liên quan gì tới cô! Cô luôn luôn quý trọng thức ăn, cũng không bao giờ chà đạp.

"Đừng quên cô cũng có phần, tôi sẽ cùng cô chia sẻ."

Anh không lạnh không nóng thoáng hiện nụ cười.

"Anh ——"

Cô tức giận.

Anh ăn xong bánh trứng, tiếp tục tiến đến một phần bánh chèo, không để ý đến ánh mắt nhìn chăm chăm của cô.

"Cái này cũng ăn thật ngon."

Vì sau khi chết không phải xuống ăn ở phòng bếp của Địa ngục, Hoàng Nhạc Nhạc mặc dù không muốn, cũng đành phải ngoan ngoãn ngồi vào phía đối diện Tịch Hoa Nguyệt, cầm một hộp sandwich lên ăn.

Anh lấy một cái ly cà phê khác đưa cho cô,

"Cà phê của cô."

"Cảm ơn, rất, cảm ơn."

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Không cần khách khí."

Anh không nhận được cười cười.

Hoàng Nhạc Nhạc thờ phỉ phỉ cắn hộp bánh sandwich, một ngụm lại một ngụm.

Anh buồn cười nhìn cô,

"Cô và cái hộp sandwich hẳn không có thù oán không đội trời chung, cô có cần thiết phải có bộ dáng như muốn gặm xương nó, uống máu của nó không."

"Tôi Nào có!"

"Dù thế nào thì đối với thức ăn ngon, phải ôn hòa bình tĩnh mới có thể tỉ mỉ nếm ra hương vị trong đó, nếu không cho dù cái cô ăn là món ăn ba sao Michelin, trong miệng cô cũng như đang nhai sập nền."

Anh thanh thần nâng hai chân thon dài, dựa lưng vào thành ghế, thân thể bỗng khẽ cứng đờ.

Hoàng Nhạc Nhạc nhận ra,

"Lưng của anh vẫn còn rất đau sao?"

"Cô thử nói xem?"

Anh liếc xéo đầu sỏ gây nên.

"Tôi không có bị người kia một gậy đánh cho học máu tại chỗ đã là cực may mắn trong bất hạnh rồi."

Nói tới việc tối hôm qua, lòng cô tràn đầy áy náy,

"Tôi làm sao mà biết anh và tên nghiện kia lại đột nhiên đổi chỗ cho nhau."

"Nói như vậy, đều sai lầm của tôi hà?"

Anh hừ nhẹ.

Không không không! Dù nói thế nào, anh có ân cứu mạng cô, cô không phải là người vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói.

"Tất cả đều là do cái tên đó sai!"

Tịch Hoa Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, câu trả lời này có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Giờ phút này Hoàng Nhạc Nhạc chỉ muốn mau chóng ăn hết bữa ăn sáng này, không muốn ở phòng làm việc của Tịch Hoa Nguyệt thêm một giây đồng hồ nào, tránh cho vô duyên vô cớ trở thành tình địch của Trợ lý Triệu, quá nhiều oan uổng á!

"Cẩn thận nghen ——"

Anh còn chưa nói hết, cô đã ho lên.

"Khụ khụ."

Anh nghiêng người, vỗ vỗ lưng lưng cô,

"Không sao chứ?"

Anh anh anh làm sao đột nhiên đối với cô dịu dàng như thế? Trái tim bỗng dung lỡ một nhịp đập.

"Tôi. . . .tôi không sao, cảm ơn anh."

Tay của anh giống như có chứa ngọn lửa đang bùng cháy, cách lớp áo đốt cháy lưng cô, làm cho nhiệt độ cơ thể tăng lên vài độ.

"Ăn nhanh như vậy làm gì? Không có người tranh giành với cô đâu."

"Bây giờ là giờ làm việc."

Hết nghen, cô muốn mau chóng rời khỏi lại tiếp tục cố gắng ăn tiếp.

Tịch Hoa Nguyệt suy tư nhìn cô.

Cuối cùng, Hoàng Nhạc Nhạc giải quyết xong hộp bánh sandwich, sau đó cũng vội vàng như vậy uống xong ly cà phê, đứng lên.

"Tôi muốn đi về làm việc."

Cô nhất định sẽ không tiêu hóa được quá.

Anh gạt đầu,

"Ừ."

Hoàng Nhạc Nhạc vừa đi ra khỏi phòng làm việc của Tịch Hoa Nguyệt, quả nhiên liền lập tức nhận được hai luồng ánh mắt nóng rực bắn tới, tựa như muốn đốt ra hai lỗ thủng trên người cô.

Cô cúi đầu, bước nhanh rời đi, mãi cho đến khi cửa thang máy đóng lại, đem hai luồng ánh mắt của người nào đó ngăn ở bên ngoài, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần người có mắt cũng nhìn ra được Triệu trợ lý yêu say đắm và mền mọ Tịch Hoa Nguyệt, hơn nữa chỉ riêng bề ngoài anh tuần xuất chúng cùng thân phận không tầm thường, cũng đủ để cho rất nhiều cô gái thêm thường không dứt, ước gì đem anh một ngụm nuốt vào, cô có thể lý giải tâm trạng của Triệu trợ lý khi phải cẩn thận đề phòng từng động vật giống cái xuất hiện bên người anh, nhưng mà cô ấy hình như quá để mắt tới cô rồi?

Cô không có vóc người bốc lửa, diện mạo cũng chỉ coi là thanh tú mà thôi, anh làm sao có thể sẽ coi trọng cô!

Không thể nào, không thể nào, không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Không cần khách khí."

Anh không nhìn được cười cười.

Hoàng Nhạc Nhạc thờ phỉ phỉ cắn hộp bánh sandwich, một ngụm lại một ngụm.

Anh buồn cười nhìn cô,

"Cô và cái hộp sandwich hẳn không có thù oán không đội trời chung, cô có cần thiết phải có bộ dáng như muốn gặm xương nó, uống máu của nó không?"

"Tôi. Nào có!"

"Dù thế nào thì đối với thức ăn ngon, phải ôn hòa bình tĩnh mới có thể tỉ mỉ nếm ra hương vị trong đó, nếu không cho dù cái cô ăn là món ăn ba sao Michelin, trong miệng cô cũng như đang nhai sấp nến."

Anh thanh thần nâng hai chân thon dài, dựa lưng vào thành ghế, thân thể bỗng khẽ cứng đờ.

Hoàng Nhạc Nhạc nhận ra,

"Lưng của anh vẫn còn rất đau sao?"

"Cô thử nói xem?"

Anh liếc xéo đầu sở gậy nên.

"Tôi không có bị người kia một gậy đánh cho học máu tại chỗ đã là cực may mắn trong bất hạnh rồi."

Nói tới việc tối hôm qua, lòng cô tràn đầy áy náy,

"Tôi làm sao mà biết anh và tên nghiện kia lại đột nhiên đổi chỗ cho nhau."

"Nói như vậy, đều sai lầm của tôi hả?"

Anh hừ nhẹ.

Không không không! Dù nói thế nào, anh có ân cứu mạng cô, cô không phải là người vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói.

"Tất cả đều là do cái tên đó sai!"

Tịch Hoa Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, câu trả lời này có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Giờ phút này Hoàng Nhạc Nhạc chỉ muốn mau chóng ăn hết bữa ăn sáng này, không muốn ở phòng làm việc của Tịch Hoa Nguyệt thêm một giây đồng hồ nào, tránh cho vô duyên vô cớ trở thành tình địch của Trợ lý Triệu, quá nhiều oan uổng á!

"Cẩn thận nghen ——"

Anh còn chưa nói hết, cô đã ho lên.

"Khụ khụ."

Anh nghiêng người, vỗ vỗ lưng lưng cô,

"Không sao chứ?"

Anh anh anh làm sao đột nhiên đối với cô dịu dàng như thế? Trái tim bỗng dưng lỡ một nhịp đập.

"Tôi. . . tôi không sao, cảm ơn anh."

Tay của anh giống như có chứa ngọn lửa đang bùng cháy, cách lớp áo đốt cháy lưng cô, làm cho nhiệt độ cơ thể tăng lên vài độ.

"Ăn nhanh như vậy làm gì? Không có người tranh giành với cô đâu."

"Bây giờ là giờ làm việc."

Hết nghen, cô muốn mau chóng rời khỏi lại tiếp tục cố gắng ăn tiếp.

Tịch Hoa Nguyệt suy tư nhìn cô.

Cuối cùng, Hoàng Nhạc Nhạc giải quyết xong hộp bánh sandwich, sau đó cũng vội vàng như vậy uống xong ly cà phê, đứng lên.

"Tôi muốn đi về làm việc."

Cô nhất định sẽ không tiêu hóa được quá.

Anh gật đầu,

"Ừ."

Hoàng Nhạc Nhạc vừa đi ra khỏi phòng làm việc của Tịch Hoa Nguyệt, quả nhiên liền lập tức nhận được hai luồng ánh mắt nóng rực bắn tới, tựa như muốn đốt ra hai lỗ thủng trên người cô.

Cô cúi đầu, bước nhanh rời đi, mãi cho đến khi cửa thang máy đóng lại, đem hai luồng ánh mắt của người nào đó ngăn ở bên ngoài, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần người có mắt cũng nhìn ra được Triệu trợ lý yếu say đắm và mến mộ Tịch Hoa Nguyệt, hơn nữa chỉ riêng bề ngoài anh tuần xuất chúng cùng thân phận không tầm thường, cũng đủ để cho rất nhiều cô gái thêm thường không dứt, ước gì đem anh một ngụm nuốt vào, cô có thể lý giải tâm trạng của Triệu trợ lý khi phải cẩn thận đề phòng từng động vật giống cái xuất hiện bên người anh, nhưng mà cô ấy hình như quá để mắt tới cô rồi?

Cô không có vóc người bốc lửa, diện mạo cũng chỉ coi là thanh tú mà thôi, anh làm sao có thể sẽ coi trọng cô!

Không thể nào, không thể nào, không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Queo Của Dụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hoàng Nhạc Nhạc nhanh chóng quay trở lại phòng làm việc, nghiêm túc làm xong công việc của mình sau đó lại làm thêm một phần công việc ngoại vụ được người khác giao, lúc hoàn thành cũng đã đến thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, ngay cả thời gian để thở cô cũng không có.

Điện thoại di động của cô bỗng nhiên reo vang ——

Số điện thoại không có tên trong danh bạ, cô nghĩ rằng cuộc điện thoại này chắc là quảng cáo gì đó, nếu không thì chính là tập đoàn lừa gạt, cô không muốn lãng phí thời gian nghe máy, trực tiếp cúp điện thoại luôn.

Qua ba giây, tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Cô xem màn hình điện thoại di động, vẫn là số điện thoại giống số lúc nãy gọi tới, nhân viên tiếp thị qua điện thoại này thật sự rất kiên trì! Lại tiếp tục ngắt cuộc gọi.

Lại qua ba giây, tiếng chuông lần thứ ba vang lên.

Nếu như tiếp tục từ chối không nhận nữa, đối phương có thể vẫn sẽ tiếp tục gọi tới, cô đành phải nhận điện thoại,

"Tôi không cần vay vốn, bảo hiểm cũng không cần."

Bình thường, bên đầu điện thoại kia sẽ phải truyền đến giọng nữ dịu dàng ngọt ngào đến mức làm cho không người nào có thể từ chối được, nhưng mà hôm nay, sự im lặng này có vẻ hơi lâu đó.

Cuối cùng đầu bên kia truyền đến một giọng trầm thấp lạnh lạnh khiến trách,

"Cô ăn gan hùm gan báo hổ, thế mà dám treo 2 lần cuộc gọi điện thoại của tôi!"

Cái âm thanh này —— là Tịch Hoa Nguyệt!

"CEO?"

Anh ta làm sao mà biết số di động của cô? Nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, anh ta chỉ cần gọi đến khu lưu trữ của phòng nhân sự, là có thể biết số điện thoại của cô.

"Là tôi."

Cô vội vàng không ngừng giải thích,

"Tôi . . . tôi không biết là cuộc gọi đến của anh, cho nên tôi mới liên."

Liên cúp hai lần điện thoại, người không biết không có tội mà!

Anh nhẹ giọng,

"Hiện tại cô biết rồi đấy, nếu lần sau mà treo điện thoại của tôi, ừ."

Lời nói chưa hoàn thành biến mất trong giọng điệu êm ái, mới càng làm cho người ta tâm thần thấp thỏm.

Sợ anh ta bắt đầu khai đao với cô, Hoàng Nhạc Nhạc vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

"CEO Tịch tìm tôi có chuyện gì vậy?"

"Cô đi đến tiệm Fastfood ở ngã tư đường phía trước mua hai phần đồ ăn nhanh đưa đến phòng làm việc của tôi."

"Cái gì?"

Cô không nghe lầm chứ, anh ta đặc biệt gọi điện thoại đến đòi cô đi mua hai phần đồ ăn nhanh?

"Cô nghe chứ, đi nhanh về nhanh."

Dứt lời, anh cúp thẳng điện thoại.

Mới vừa rồi là ảo giác! Tịch Hoa Nguyệt làm sao lại gọi điện thoại cho cô, còn phải cô đến tiệm Fastfood ở ngã tư mua hai phần thức ăn nhanh đưa đến phòng làm việc của anh ta đây?

Nhìn chằm chằm điện thoại di động thật lâu, Hoàng Nhạc Nhạc mới cẩn thận từng li từng tí nhấn xuống phím nhấc cuộc gọi trong điện thoại di động, đây số này chính là số điện thoại di động của Tịch Hoa Nguyệt, việc cần làm đầu tiên là lưu lại trong danh bạ đã.

Chỉ là kì lạ, trong công ty có nhiều người anh ta có thể sai khiến thế kia, làm sao anh ta nhất định phải sai bảo cô như thế?

Bất mãn thì bất mãn, cô vẫn phải đi mua thức ăn nhanh về, đưa đến phòng làm việc của Tịch Hoa Nguyệt.

Ai bảo cô chỉ là một viên chức nhỏ không có gì cả, đương nhiên phải nghe lệnh CEO Tịch nắm giữ quyền sinh sát toàn bộ nhân viên trong công ty.

Cô vội vàng cầm ví xuống lầu, đến tiệm Fastfood ở ngã tư mua thức ăn nhanh.

Tan làm, giống như thường ngày Hoàng Nhạc Nhạc đứng ở trạm xe buýt gần công ty đợi xe.

Hôm nay người chờ xe buýt tương đối nhiều, cô nghĩ lát nữa có thể không chen lên được, chắc phải đợi chuyến xe buýt tiếp theo.

Hoàng Nhạc Nhạc xếp ở hàng phía sau không nhìn được mà rầu rĩ.

Chợt, một chiếc xe màu đen lùi lại, dừng trước trạm xe buýt, đem tới rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, xuất hiện khuôn mặt tuấn mã.

"Hoàng Nhạc Nhạc, Hoàng Nhạc Nhạc."

A, có người gọi cô sao? Hoàng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần trở lại, vừa quay đầu đã nhìn thấy Tịch Hoa Nguyệt ngồi bên trong chiếc xe màu đen kia, sững sờ, là anh ta đang gọi cô sao?

Cô lăm lết nhìn trái nhìn phải một chút, rồi sau đó chỉ mình.

Anh gật đầu một cái.

Cô ngoan ngoãn đi tới bên cạnh xe,

"CEO, ngài kêu tôi à?"

"Lên xe, tôi đưa cô về nhà."

Tối qua xảy ra sự kiện ngoài ý muốn như vậy, anh không yên tâm để cô ngồi xe buýt trở về, lại một mình đi qua đoạn đường kia.

Cô lập tức lui một bước, lịch sự từ chối ý tốt của anh.

"Không cần làm phiền, tôi đi xe buýt là được rồi."

Trạm xe buýt này cách công ty rất gần, nếu mà lại bị nhân viên công ty bắt gặp cô ngồi lên xe của anh ta, khẳng định lời đồn lại biết bay đầy trời.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Dung Phai Quy Luru Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

"Lên xe nhanh lên một chút."

Tịch Hoa Nguyệt thúc giục.

Cô kiên trì,

"Cám ơn anh, thật sự không cần."

"Được rồi, tôi đợi cùng cô."

Anh tắt máy, cũng không thêm quan tâm mà đậu xe trước trạm xe buýt.

"Ai. Anh như vậy là làm cản trở giao thông đấy!"

Hàng người xếp phía trước tốt bụng nhắc nhở.

"Chờ một lúc nữa xe buýt tới biết dừng ở chỗ nào hả?"

"Tiểu thư, cô nên đồng ý để cho anh ta đưa cô về nhà đi."

Có oto cao cấp cùng tài xế riêng đưa đón, cô còn tới cùng người ta chen chúc đi xe buýt, thật là người có phúc mà chẳng biết hưởng gì hết!

Đội lái nửa xe buýt tới, không có chỗ dừng xe, dứt khoát không dừng lại đi thẳng tới trạm tiếp theo, hại những người khác không lên xe được, nhất định sẽ đưa tới sự phẫn nộ của mọi người.

"Xe buýt đến rồi!"

Có người tinh mắt nhìn thấy.

Hoàng Nhạc Nhạc vì hoàn cảnh, không thể không thỏa hiệp.

Cô nhanh chóng mở cửa, ngồi lên xe.

"Lái xe đi nhanh lên một chút."

Tịch Hoa Nguyệt mỉm cười, bình tĩnh khởi động động cơ, điều khiển vô lăng, lưu loát lái xe hòa vào dòng đường.

Cô ảo não nhìn chằm chằm gò má đẹp mắt mê người của anh 1 hồi lâu sau, mới thốt lên:

"CEO, anh không thể không đưa tôi về nhà không được sao?"

Anh vừa chú ý đến tình hình giao thông đoạn đường phía trước vừa nói:

"Như vậy tương đối an toàn."

Ai mà biết tên nghiệt kia có thể lại xuất hiện hay không chứ.

Trên thực tế, anh vẫn đang tiêu hóa, tìm hiểu ý nghĩa của việc tại sao mình vừa mới lái xe ngang qua trạm xe buýt, khỏe mắt lơ đãng liếc thấy bóng dáng của cô liền phản ứng theo bản năng lùi xe lại.

Anh ta đang lo lắng cho cô sao?

"Cám ơn CEO."

Sự quan tâm của anh làm ngực của cô có chút ấm áp, có vẻ như sự từ chối lúc nãy của cô thật không biết tốt xấu.

Anh nhẹ chau mày, đột nhiên cảm thấy xưng hô như vậy hơi chói tai.

"Hiện tại không phải ở công ty, cô đừng cứ gọi CEO nữa."

"Vây?"

Nếu không thì gọi là gì?

"Gọi tôi Hoa Nguyệt là được."

"Ừ."

Cô đáp một tiếng

Đi ngang qua ngõ ngõ tới hôm qua cô bị tên nghiệt đuổi theo, dù ở trong xe Hoàng Nhạc Nhạc vẫn không khỏi hoảng sợ, thân thể của cô không tự chủ được mà cứng đờ.

Đáy mắt cô vụt qua sự sợ hãi, làm cho ngực anh tràn ra một nỗi đau không tên rất nhỏ, đau nhói.

Cho dù cô làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng phản ứng trực tiếp từ cơ thể lại không lừa được người, chuyện tối ngày hôm qua quả nhiên tạo thành ảnh hưởng đối với cô.

"Trong khoảng thời gian này tôi liền "Thuận đường" đưa cô về nhà vậy."

Không suy nghĩ gì, anh cứ đề nghị như vậy.

Hoàng Nhạc Nhạc ngạc nhiên quay đầu lại nhìn,

"À?"

Cô không nói, nhưng anh đã nhận ra.

Cử chỉ tí mỉ quan tâm của Tịch Hoa Nguyệt dễ dàng làm cô cảm động, làm cho trái tim đập thành thịch.

Chính anh cũng có chút ngoài ý muốn, chỉ là ngay sau đó đã chấp nhận quyết định như vậy, một chút kháng cự cũng không có.

"Yên tâm, tôi sẽ không bắt cô trả tiền xe."

Cô thụ sủng nhược kinh,

"Tôi không phải đang suy nghĩ cái đó."

"Nếu không thế thì cô đang nghĩ cái gì?"

Anh dừng xe trước cửa nhà cô.

"Như vậy. Hình như đã quá làm phiền anh rồi?"

Cô chân chừ hỏi.

"Không phiền toái."

Chỉ là đi vòng thêm một đoạn đường mà thôi.

"Thế nhưng anh bận rộn như vậy."

Cô làm sao không biết xấu hổ mà làm chậm trễ thời gian quý giá của anh chứ.

"Bận rộn nữa thì tan làm cũng phải về nhà nghỉ ngơi."

Anh cũng không phải là người sắt, cũng không muốn quá lao lực mà chết.

"Tại sao."

Lời nói còn lại giống như ngậm trong miệng cô, lâu bầu, mơ mơ hồ hồ không nghe rõ.

"Cái gì tại sao?"

"Tại sao đối xử với tôi tốt như vậy?"

Cô lấy hết dũng khí hỏi ra lời.

Chính anh cũng còn không hiểu,

"Vậy thì cô hi vọng tôi đối với cô xấu xa một chút?"

Anh nghĩ làm cái gì thì làm cái đó, muốn đối xử tốt với cô thì đối xử tốt thôi, không có tại sao cả.

Cô lắc đầu một cái,

"Vậy."

"Vấn đề của cô hơi bị nhiều rồi nhì?"

"Ách. Tôi không có vấn đề gì."

Biết rõ không nên, nhưng cô đã bắt đầu mong đợi giờ tan sở hai người cùng nhau đi về.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Linh."

Điện thoại trên bàn vang lên.

Hoàng Nhạc Nhạc nghỉ tay tạm ngừng công việc, nhận điện thoại,

"Xin chào."

Trong phòng làm việc lớn như vậy cũng chỉ còn lại một mình cô, các nhân viên khác cũng đã tan làm về nhà.

"Cô lại đang làm cái gì?"

Năm giờ rưỡi tan việc, hiện tại cũng đã sắp sáu giờ, anh còn chưa nhìn thấy bóng dáng cô đâu, cái cô nhân viên này so với anh là CEO bận rộn quá!

Từ khi anh bắt đầu "thuận đường" đưa cô về nhà đến bây giờ cũng đã một tuần lễ, dường như không có một ngày nào là cô đúng giờ tan sở.

"Hôm nay anh không phải đưa tôi về nhà, một lúc nữa tôi muốn đi mua một ít đồ vật."

"Không sao, tôi đi với cô."

"Nhưng mà, tôi muốn đi siêu thị!"

Anh ta chắc cũng không muốn đi đâu.

Tại sao cô muốn đặc biệt giải thích?

"Cái siêu thị đó đàn ông con trai không thể đi vào sao?"

Thế nào mà anh chưa từng nghe nói vậy.

"Tôi không có ý đó, tôi chỉ đang suy nghĩ, anh hẳn là không muốn đi."

"Tôi rất ít khi đi dạo siêu thị, nhưng thỉnh thoảng đi một chút cũng không tồi."

Anh thừa nhận.

Cho nên, anh muốn theo cô đi dạo siêu thị rồi! Hoàng Nhạc Nhạc vui vẻ, khóe miệng thoáng nở nụ cười.

"Còn mất thời gian bao lâu thì cô mới có thể làm hết công việc của cô đây?"

Cô nhìn thời gian,

"Vây. Đợi tôi thêm năm phút đồng hồ, lập tức liền xong."

"Ừ."

Anh đáp một tiếng.

Cô vội vàng đem mấy chữ cuối cùng gõ vào, lưu văn bản, tắt máy vi tính, sau đó sắp xếp giấy tờ tài liệu trên bàn một chút, đồng thời thu thập xong đồ dùng cá nhân, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chốc lát sau, thân hình cao lớn của Tịch Hoa Nguyệt đã xuất hiện trước cửa phòng hành chính.

Anh nghiêng người dựa vào cửa, khóe môi khẽ nhếch phác lên nụ cười quyến rũ mê người,

"Cái người này cố gắng làm việc vậy, hầu như ngày ngày làm thêm giờ lại không yêu cầu tiền tăng ca, công ty nên trao tặng huy chương, phần thưởng cho cô mới phải."

"Ách. Không cần, không cần, tôi chỉ làm việc đúng bổn phận của tôi thôi."

Cô liên tục không ngừng xoa tay, không cẩn thận làm đổ tài liệu trên bàn,

"A!"

Tài liệu rơi mỗi thứ một phương, cô mặt mày ảo não ngồi xổm xuống nhặt lại.

"A."

Tịch Hoa Nguyệt cười khẽ đi tới giúp cô.

"Cô lúc nào cũng vội vàng hấp tấp."

Một chút tiến bộ cũng không có.

Mặt hơi đỏ lên,

"Tôi cũng không thích như vậy mà."

Anh nhận lấy chồng tài liệu trên tay cô, sắp xếp chỉnh tề ở trên bàn làm việc.

"Có điều, mấy ngày qua tại sao tôi đều chỉ nhìn thấy một mình cô phải ở lại sau giờ làm việc? Những người khác đâu?"

Cô ngượng ngùng cười cười,

"Những người khác hoàn thành xong công việc đúng lúc, đương nhiên không cần thiết phải ở lại."

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao, cô cũng chỉ là sửa sang nhiều hơn một chút tài liệu, tốn thêm một ít thời gian mà thôi.

"Nói như vậy."

Anh nghĩ ngợi,

"Là do công việc của cô so với người khác nhiều hơn, hay là tốc độ làm việc so với người khác chậm hơn?"

"Là tốc độ làm việc của tôi hơi chậm một chút."

Câu trả lời của cô quá nhanh, quá khẳng định, nhất định có vấn đề. Anh chợt nhớ tới một chuyện ba bốn tháng trước —— chẳng lẽ cô vẫn còn nhần nhịn chịu đựng sự lấn áp từ những đồng nghiệp khác?

Ánh mắt của anh đột nhiên trở nên thật hung dữ, Hoàng Nhạc Nhạc co rúm lại.

"Tôi bảo đảm, tôi nhất định sẽ sửa đổi."

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chẳng lẽ ba bốn tháng này đều như thế ? Nhưng nếu thật sự vậy, cô quá có sức chịu đựng rồi!

Anh phải biết rõ,

"Có thể đi được chưa?"

"Cái gì?"

Cô không kịp phản ứng, mới lúc này anh ta không phải còn đang tức giận sao?

"Có thể."

"Đi thôi."

Hai người đi thang máy xuống lầu, tới thẳng đến bãi đỗ xe ngầm.

Cô ngồi vào xe của Tịch Hoa Nguyệt, nhận lấy ly thức uống anh đưa tới,

"Ah? Anh biết ảo thuật sao?"

Thuận tay khẽ lật liền xuất hiện một ly thức uống.

Anh nghiêng người, lại gần quan sát cô.

Đột nhiên anh tiến đến gần làm tim cô đập thành thịch muốn nhảy ra khỏi lồng ngực,

"Làm, làm sao nhìn tôi như vậy?"

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh gần như vậy, nhìn thẳng trông mắt mê người thâm thúy, điện áp quá mạnh mẽ, lực sát thương quá lớn, cô không thể chống đỡ được.

"Ừ."

Anh gạt đầu bình luận,

"Cửa sổ đôi mắt* thực sự có vẻ nhỏ."

(*cửa sổ đôi mắt có nên đổi thành cửa sổ tâm hồn không vậy, sợ lệch ý quá)

Cái gì mà cửa sổ đôi mắt nhỏ? Cũng không phải là máy vi tính, cửa sổ gì chứ.

"Mắt của tôi nhỏ đấy, không được sao?"

Tại sao lại đi tới đề tài mắt to hay nhỏ cơ chứ?

Dĩ nhiên cô cũng biết con gái mắt to trông xinh xắn, nhưng mà mắt to hay nhỏ là do gen, là di truyền, cũng không phải là chuyện cô có thể quyết định.

"Ly trà sữa kia vẫn luôn ở trên tay tôi, cô lại không nhìn thấy."

Anh cũng cảm thấy bức mình, cô đang nhìn cái gì?

Cô chỉ dám len lén liếc anh, cho nên mới không phát hiện ra, không thể nói thật, cô chỉ buộc phải buông lời giễu cợt,

"Không phải anh vừa nói, cửa sổ đôi mắt thực sự có vẻ nhỏ, cho nên không nhìn thấy cũng là chuyện rất bình thường."

Cắm ống hút, cô uống một ngụm lớn trà sữa thơm mát, hài lòng phát ra âm thanh thỏa mãn.

Tịch Hoa Nguyệt lái xe ra khỏi bãi đỗ xe ngầm.

Một tuần này, hầu như ngày nào cô cũng đều có trà sữa miễn phí để uống . . . , bởi vì Tịch Hoa Nguyệt không thích uống đồ uống ngọt ngấy, cho nên cô tốt bụng giải quyết thay anh, hơn nữa năm ba ngày còn có bánh ngọt nhỏ thơm ngon tinh xảo kèm theo.

Thật sự là quá hạnh phúc!

"Nếu những người hâm mộ đưa đồ uống cho anh mà biết tất cả tâm ý của họ đều vào bụng của tôi, chắc chắn tôi sẽ được chết rất khó coi."

Anh buồn cười nheo mắt nhìn cô,

"Cô không nói thì cũng không ai biết."

"Nhưng. Tôi cảm thấy không nuốt trôi được."

Được tiện nghi còn ra vẻ!

"Nếu không nuốt trôi được thì đừng uống."

Thừa dịp thời gian dừng đèn đỏ, anh làm bộ muốn lấy ly trà sữa trên tay cô đi.

"Làm sao có thể như vậy!"

Cô vội vàng bảo vệ thức uống trong tay,

"Đừng quên lời nói trước kia của anh, lãng phí thức ăn, cuối cùng người chết phải xuống phòng ăn của Địa ngục ăn bù đồ ăn đó."

Kết luận đây?

"Rốt cuộc là cô muốn uống hay không uống?"

"Tôi mà béo lên là do anh làm hại."

Nói tới nói lui, cô lại uống một hơi.

Rõ ràng cũng rất thích uống, còn quanh co lý luận .

Đợi chút, trở nên béo? Cô đặt ly trà sữa để xuống chỗ để ly, đưa tay lấy từ trong túi ra chiếc gương cá nhân tròn nho nhỏ, đồng soi soi một chút tây xem xem một chút, bên này sờ sờ bên kia nắn nắn ——

"Trời!"

Cô hít vào một hơi.

Anh cũng bị cô làm cho sợ hết hồn,

"Cô lại kêu cái gì đây?"

"Tôi Tôi hình như mập lên rồi!"

Cô vẫn còn soi gương xem xét cẩn thận, xem chừng cảm tròn ra một chút.

"Có đâu?"

Nhìn cô lâu mấy lần, anh thế nào cũng không cảm thấy.

Cô đưa mặt tiến tới gần mặt anh,

"Đương nhiên là có, anh xem mặt của tôi tròn xoe!"

Nhìn gương mặt của cô trắng mịn hồng hào, mắt nhỏ dài, đôi môi mọng phúng phính, trong lòng có gì đó nhộn nhạo không giải thích được, kích động nho nhỏ lặng lẽ xông ra, anh Anh muốn hôn cô!

Anh lập tức mở to mắt,

"Tôi không nhìn ra được."

"Rõ ràng có mà"

Hoàng Nhạc Nhạc vừa nói lầm nhảm, vừa uống trà sữa.

"Bíp! Bíp!"

Xe phía sau nhàn còi thúc giục.

Tịch Hoa Nguyệt đạp chân ga, xe lập tức chạy tới trước.

Lần này anh động lòng sao?

Anh cũng không có tình cảm đặc biệt với Tây Tây, bởi vì thấy cô bị bạn trai bạo hành, thường xuyên mang vết thương đi làm, mà anh cực kì xem thường, khinh bỉ cái loại đàn ông con trai lấy ưu thế trời sinh mà đối xử như vậy với phụ nữ, cho nên mới ra tay dạy dỗ tên khốn kia, đồng thời khích lệ cô, giúp đỡ cô rời khỏi người đàn ông thối nát.

Chỉ như vậy, không còn gì khác.

Anh đối với chuyện tình cảm từ trước đến giờ đều lạnh nhạt, cũng không cưỡng cầu, quan hệ với Tây Tây bởi vì không liên quan đến tình cảm, cho nên anh không từ chối thân cận với cô. Quan hệ của hai người vẫn kéo dài cho đến hiện tại.

Mà giờ phút này, đáy lòng của anh lại nhộn nhạo một chút rất nhỏ, nhàn nhạt khát vọng —— anh muốn hôn Hoàng Nhạc Nhạc, muốn thưởng thức mùi vị đôi môi mọng phúng phính của cô

"Ta đi thôi."

Tịch Hoa Nguyệt nhận lấy công việc đẩy xe như chuyện đương nhiên, cùng Hoàng Nhạc Nhạc ở trong siêu thị vòng tới vòng lui, chọn mua một chút nhu phẩm cần thiết.

Mỳ ăn liền Dolphin ramen xương Có vẻ ăn rất ngon. Hoàng Nhạc Nhạc lại đem một lốc ba chén mỳ ăn liền tiện tay bỏ vào trong xe đẩy.

Vẫn còn mua mỳ ăn liền?

Một giây trước Hoàng Nhạc Nhạc mới đem lốc mỳ ăn liền bỏ vào trong xe đẩy, một giây kế tiếp Tịch Hoa Nguyệt liền đem này lốc mỳ ăn liền trả về chỗ cũ, động tác trơn tru như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Cô lại nâng lên một lốc khác nhìn một chút, suy nghĩ, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía trong xe đẩy, phát hiện rõ ràng chỉ còn lại hai lốc mỳ ăn liền mà

thời, mấy cái khác đều chẳng biết đi đâu.

Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là ai làm.

"Tôi bỏ mỳ ăn liền vào xe đẩy là do tôi muốn mua, tại sao anh lại bỏ lại?"

Cô không hiểu.

"Mua nhiều mỳ ăn liền để ăn như vậy, cô quyết tâm muốn làm xác ướp cho người khác xem xét sao?"

Ăn quá nhiều mỳ ăn liền không tốt cho cơ thể.

"Nhưng mỳ ăn liền vừa rẻ vừa ngon, hơn nữa lại rất thuận tiện."

"Nhưng chỉ có calo không có chất dinh dưỡng, vẫn nên cố gắng hạn chế tối đa ăn mì ăn liền thì hơn."

Cô cò kè mặc cả,

"Tôi mua thêm một lốc nữa là được rồi."

Anh lắc đầu, hoàn toàn không thương lượng gì hết.

Có làm hay không à? Người muốn mua đồ là cô, người trả tiền cũng là cô cơ mà! Tại sao anh ta không cho phép cô mua mỳ ăn liền nữa chứ? Quán quá nhiều rồi đây! Nghĩ là nghĩ như vậy, cô vẫn thả lốc mỳ ăn liền thứ ba lại trên kệ, quay người lại, lại không cẩn thận đụng phải những chai nước uống đặc biệt xếp thành cây cột ở bên cạnh.

"A ——"

Sắc mặt cô tái đi.

Anh không kịp nhắc nhở cô, chỉ có thể tro mắt nhìn thảm án xảy ra, các chai nước rơi lăn khắp nơi, phát ra tiếng động không nhỏ.

Cô chân tay vội vàng ngồi xổm xuống nhặt.

Vài nhân viên siêu thị nghe tiếng động kéo tới nhìn.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi sẽ chịu trách nhiệm đem toàn bộ đồ uống nhặt lên."

Tạo phiền phức cho họ, cô cảm thấy rất có lỗi.

Khách hàng là thượng đế, khách hàng là thượng đế.

"Tiểu thư, không sao, không có vấn đề gì, chúng tôi đến xếp lại là được rồi."

Nụ cười của nhân viên siêu thị hơi cứng lại, âm thanh run run.

"Vậy. Làm phiền mọi người rồi."

Cô áy náy chào họ một cái, cúi thấp đầu, lôi kéo vạt áo Tịch Hoa Nguyệt rời đi hiện trường vụ án.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Khảng định hiện tại anh đang rất muốn thoát khỏi cô, sau đó từ nay về sau phôi sạch mọi quan hệ với cô! Hoàng Nhạc Nhạc càng nghĩ càng ảo não thêm.

Đột nhiên, một tiếng vang nhỏ xú truyền đến, cắt đứt nỗi hối tiếc và tự chán ghét bản thân của cô.

Ah? Cô nghi ngờ, khóe mắt thoáng nhìn, ngạc nhiên phát hiện Tịch Hoa Nguyệt đang —— cười.

"Ha ha. Cô có vẻ quá mơ hồ rồi đấy nhỉ?"

Cứ nghĩ tới nhân viên siêu thị sững sờ, nét mặt không biết làm thế nào cùng với vẻ mặt vô tội và áy náy của Hoàng Nhạc Nhạc, anh liền không nhịn được cười.

Anh chưa từng thấy ai giống như cô không lý do tạo ra một màn hỗn loạn tung bùng như vậy, chuyện này Cũng chỉ có thể nói cô có thiên phú dị bẩm thôi.

"Cũng không phải là cố ý."

Ánh mắt của cô rất buồn bã,

"Tôi đã rất đáng thương, anh còn cười tôi!"

"Cũng bởi vì không phải cô cố ý, cho nên mới càng làm cho người xem thấy rất đáng kinh ngạc."

Khóe miệng của anh không che giấu được nụ cười vui vẻ tràn lan.

Cô gượng cười tự giễu,

"Tôi rất vui vì tình cảnh đau khổ của tôi là trò giải trí cho anh."

Anh cũng chiều đưa tay vuốt vuốt tóc cô, rất có tình nghĩa đề nghị,

"Về sau chúng ta sẽ không trở lại siêu thị đã hại cô lúng túng này, ok?"

Cái này chính là giọng điệu dỗ con nít sao! Quá miễn cưỡng rồi.

"Hoàng Nhạc Nhạc!"

Cô nghe tiếng quay đầu lại, là Tiểu Huệ cùng phòng hành chính.

"Thật sự là cô à? Tôi còn tưởng rằng tôi nhìn lầm! CEO Tịch."

Tiểu Huệ cười đến mức quá hiền hòa, ánh mắt thâm trầm đi tới đi lui giữa hai người, giống như đang tìm tòi soi mói gì đó.

Tay Hoàng Nhạc Nhạc lập tức buông vạt áo vẫn đang lôi kéo anh,

"Tôi tới mua một ít đồ vật."

Thật ra thì cô rất muốn làm như không nhìn thấy Tiểu Huệ, xoay người rời đi.

Tịch Hoa Nguyệt chỉ gật đầu một cái, anh nhận ra cô gái này, cô là một trong những người gây khó dễ, sửa trị Hoàng Nhạc Nhạc trong công việc.

"Cô và CEO cùng đi dạo sao?"

Giọng điệu của cô giống như đang nói chuyện phiếm, ánh mắt lại giống như ra đa càn quét, không buông tha bất kỳ một cái dấu vết khả nghi nào.

"Tôi."

Nhất thời Hoàng Nhạc Nhạc không biết trả lời như thế nào.

Tiểu Huệ len lén liếc về phía trong xe đẩy —— đều là mua một chút đồ trong nhà, đồ ăn nhanh, lương khô, Hoàng Nhạc Nhạc không thể nào thật sự có quan hệ cùng CEO Tịch, ở chung ư, cô không tin, cô thử thăm dò:

"Chút nữa cũng sẽ cùng nhau về nhà sao?"

"Không có, là bởi vì tuần trước tôi gặp phải."

Hoàng Nhạc Nhạc muốn giải thích.

Tịch Hoa Nguyệt lạnh giọng chen vào nói.

"Chúng tôi có cần đem lịch trình nhóm cho cô, xin phép cô hay không?"

Lời nói của anh có thể đâm người đấy.

"Cái gì? Đương, đương nhiên là không cần."

Phát hiện ra được giọng điệu lạnh lẽo lộ ra vẻ không vui của CEO, cô khó tránh khỏi chặm chạp đến mức không thể cứu được.

"Tôi chỉ tình cờ hỏi một chút, không có ý gì khác, tôi tôi còn có việc, đi trước, bái bai."

"Bái bai."

Hoàng Nhạc Nhạc lúng ta lúng túng lên tiếng, ngơ ngác nhìn bóng dáng vội vã của Tiểu Huệ nhanh chóng biến mất ngoài tầm mắt của cô, mới ngoái đầu nhìn lại.

"Hoa Nguyệt?"

Hình như anh đối với tiểu Huệ không quá thân thiện!

"Không phải là cô còn muốn mua giấy vệ sinh và sữa tắm sao?"

Nụ cười sâu lại trở về khóe miệng của anh.

Nhìn anh mỉm cười thanh nhã mê người, cô không nhận được hoang mang, dường như mới lúc nãy anh ta lạnh lùng bức người là ảo giác rồi.

"Ừ."

Cô lơ đãng trả lời.

"Hoàng Nhạc Nhạc."

Anh buồn cười nhìn cô hoang mang đi tới một đồng đồng lon thức uống vận động khác, tốt bụng lên tiếng gọi cô lại.

"Cái gì?"

Cô dừng lại, quay đầu.

"Nếu như cô tiếp tục đi tới trước, không chỉ phải bỏ tiền ra mua một đồng đồ uống, uống đến rút gân cũng uống không xong, mà còn có thể bị đuổi ra ngoài."

Hoàng Nhạc Nhạc phục hồi lại tinh thần, rõ ràng phát hiện chân của mình chỉ cần đi lên trước 10 cm nữa sẽ đá ngã một đồng lon thức uống vận động, cô sợ hãi toát mồ hôi lạnh cả người, dặng dặng dặng liền lùi lại vài bước, vô tình va vào trong lồng ngực ấm áp rộng rãi của Tịch Hoa Nguyệt.

Nhuyễn ngọc ôn hương* ôm vào trong lòng, món quà đáp lễ này anh rất thích.

*Nhuyễn ngọc ôn hương: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

Lòng cô vẫn còn sợ hãi oán trách,

"Sao anh không nói cho tôi biết sớm hơn một chút chứ!"

"Lúc nào nói không quan trọng, chỉ cần cô không có đá ngã là được."

Anh không có ý định nhắc nhở cô —— việc cô đang trong lồng ngực anh.

Anh nói như vậy cũng không sai, hơn nữa anh cũng vừa cứu cô một lần.

"Cám ơn anh gọi tôi lại, không cho tôi đá một ít đồng đồ uống vận động."

Chỉ cần tưởng tượng thôi là cô tê dại da đầu rồi. Đợi đã nào. . . ! Tại sao bên eo của cô có cảm giác nóng lên? Hoàng Nhạc Nhạc cúi đầu xem xét, phát hiện một cánh tay vòng qua eo của cô, sau lưng cô dựa sát một cái ngực rộng, bền chắc ——

Tịch Hoa Nguyệt. Anh anh anh ôm lấy cô!

Cô xấu hổ xoay người đẩy anh ra, lùi về phía sau, nhưng gót chân tựa như đung phẩy cái gì.

Lạch cạch leng keng, đồng đồng đồng âm thanh vang trời, lon thức uống đóng hộp xếp thành một cái thành nhỏ trong nháy mắt sụp đổ, lăn lộn xộn đầy sàn.

Giờ phút này trên mặt Hoàng Nhạc Nhạc chạy đầy vạch đen, ai tới một đao bỏ đôi cô ra thôi.

Tịch Hoa Nguyệt nhìn cảnh tượng bi thảm, hỗn loạn, tung búng trước mặt, quả thật sững sờ. Trừ ý trời, anh còn có thể nói gì!

Sáng sớm, Tịch Hoa Nguyệt đã đến văn phòng quản lý của bộ phận hành chính, xuyên qua cửa chớp khép nửa chú ý tình hình toàn bộ nhân viên phòng hành chính ở trong phòng làm việc, từ đầu đến cuối không nói một câu.

Mồ hôi lạnh lớn chừng hạt đậu tự động từ cái trán của giám đốc phòng hành chính nhỏ giọt lăn xuống, một lòng như muốn từ trong cổ họng nhảy ra.

Anh ta hoàn toàn không tại sao CEO lại tới nơi này, chẳng lẽ, sẽ không phải là tới tuyên bố từ hình anh chứ?

Anh vẫn luôn rất cố gắng làm việc, trời cao cũng sẽ không đối với anh tàn nhẫn như vậy đâu!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng anh sợ hãi cùng lo lắng theo cấp số nhân nhanh chóng tăng lên, áp lực nặng trĩu đè trên lồng ngực của anh, làm cho anh không cách nào thở dốc.

Giám đốc bộ phận hành chính đau khổ hơn một giờ, quyết định đối bị động làm chủ động, nếu không cho dù anh không có bị CEO tuyên bố từ hình, cũng sẽ bởi vì trái tim không chịu nổi gánh nặng mà chết không kịp ngáp*.

*chết không kịp ngáp: nguyên văn là chết bất đắc kì tử :D

"Xin hỏi —— CEO Tịch có phải có dặn dò gì hay không?"

"Anh đi làm chuyện của anh, làm như tôi không tồn tại."

Tịch Hoa Nguyệt không quay đầu lại.

Người lãnh đạo trực tiếp đang ở bên trong phòng làm việc của mình, anh làm sao mà có biện pháp coi sếp như không tồn tại, thần kinh của anh không có lớn như vậy.

Chỉ là, tốt nhất anh vẫn không nên làm trái với mệnh lệnh của cấp trên.

"Vâng"

Mối quan hệ của cô hình như Không tốt chút nào, anh ở đây đã hơn một giờ, cô vẫn luôn rất nghiêm túc làm chuyện của mình.

Những người khác cũng không nói chuyện với cô.

Cho dù không có cách nào chuyên tâm làm việc, ít nhất cũng phải giả vờ giả vịt, giám đốc bộ phận hành chính quay trở lại chỗ ngồi của anh, vừa mới cảm một phần hồ sơ lên để xem, lại nghe thấy âm thanh.

Thật giống như cô đã bị cô lập rồi.

"Cái tình hình này kéo dài đã bao lâu?"

Tịch Hoa Nguyệt đột nhiên hỏi.

Giám đốc bộ phận hành chính vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh,

"Tình hình gì?"

Tầm mắt của anh ta lượn một vòng, tất cả mọi người đang làm việc mà, có chỗ nào không ổn sao?

Tịch Hoa Nguyệt chỉ ra,

"Hoàng Nhạc Nhạc bị cô lập."

Không có người nào nói chuyện cùng cô.

Hoàng, Nhạc Nhạc?

CEO là tới nhìn Hoàng Nhạc Nhạc đấy!

"Ba bốn tháng rồi."

Anh ta len lén dò xét Tịch Hoa Nguyệt.

"Hình như là từ lúc CEO tới đảm nhiệm chức vụ, cũng là ngày đầu bắt đầu giai đoạn ấy ——"

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Dụng Phải Quý Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Anh quay đầu lại nhìn anh ta.

Giám đốc bộ phận hành chính hơi sùng sốt, trong lòng thấp thòm không yên. Ôi, có phải anh vừa mới nói chuyện quá thành thực rồi không, có phải rất thiếu nhã nhặn rồi?

Nếu mà đắc tội với CEO, coi như xong.

"Nói tiếp."

"Tính cách Hoàng Nhạc Nhạc vốn rất ôn hòa, nhẫn nhục chịu đựng, không thích cạnh tranh với người khác, cô vẫn luôn yên yên ổn ổn làm tốt công việc, mặc dù không có biểu hiện rất xuất sắc, nhưng cũng không để cho người ta bắt bẻ, mãi đến lễ hoan nghênh ngày ấy, cô mới trở thành tiêu điểm chính mà mọi người chú ý, là nhân vật nữ chính trong các câu chuyện trà dư tửu hậu* của mấy bà tám"

*trà dư tửu hậu: chỉ câu chuyện phiếm về đủ mọi đề tài giữa bạn bè sau khi đã thưởng trà hay uống rượu ở đây có nghĩa là buôn dưa lê ả, để buôn dưa lê không hay nên tố mạn phép đề nguyên văn

Giám đốc bộ phận hành chính dừng lại một chút,

"Có người hâm mộ, có người ghen tỵ, nhưng mà còn có nhiều người chờ xem kịch vui hơn."

Bốn tháng rồi. Cô lại không hề nói gì, ở trước mặt anh, làm như chuyện gì cũng không có mà cười vui vẻ như vậy. Trong ngực Tịch Hoa Nguyệt dâng lên một nỗi đau lòng.

"Ồ trong công ty cô ấy cũng không có bạn bè sao?"

"Cô và Sắc Hoa có tình cảm rất tốt, đáng tiếc sau khi Sắc Hoa gả cho Tổng giám đốc tập đoàn Đoàn thị liền từ chức, tuy vậy nghe nói Hạ Uy bộ nghiệp vụ là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã của cô."

Anh đương nhiên biết Hạ Uy. Cô còn từng vì bảo vệ công việc của anh ta mà tới xin anh cho Hạ Uy thêm một cơ hội, sự thật chứng minh cô đã đúng, anh đồng ý giữ lại Hạ Uy cũng là quyết định chính xác, chỉ là sau đó mỗi lần nghĩ đến, trong lòng của anh cũng có chút không thoải mái.

Đột nhiên, Tịch Hoa Nguyệt hơi híp mắt lại, chắt vắn:

"Anh cứ để mặc cho nhân viên cấp dưới chia bè kéo cánh như vậy, hợp lực ức hiếp, bắt nạt, áp bức người khác sao?"

Công việc của Hoàng Nhạc Nhạc không hoàn thành không phải là bởi vì năng lực của cô không tốt, không có hiệu suất, mà là cô còn phải làm thay người khác thêm một phần công việc.

Giám đốc bộ phận hành chính nhìn theo tầm mắt của Tịch Hoa Nguyệt, thấy A Linh cùng tiểu Huệ đem vài phần tài liệu của mình đến chất đống trên bàn làm việc của Hoàng Nhạc Nhạc, vênh mặt hất hàm sai khiến cô.

"Tôi không biết."

Nếu anh mà biết chuyện này, nhất định không ngồi yên nhìn mà bỏ qua.

"Hiện tại anh đã biết, tôi không hy vọng có tình huống tương tự xảy ra."

"Đây là sơ sót của tôi, nhất định tôi sẽ xử lý thật tốt, sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra lần nữa."

Giám đốc bộ phận hành chính không dám chậm trễ một chút nào.

"Rất tốt, vậy thì tôi không quấy rầy công tác của anh nữa."

Anh gật đầu, xoay người rời đi.

Giám đốc bộ phận hành chính cung tiễn Tịch Hoa Nguyệt rời đi.

Mặc dù đại đa số mọi người trong công ty đều tin tưởng Triệu trợ lý xinh đẹp tài giỏi có khả năng gần gũi được ban lãnh đạo, Hoàng Nhạc Nhạc không thể so sánh với cô, chỉ là, anh không cho rằng như vậy.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện đều không theo luân thường đạo lý.

Cuộc sống còn như thế, tình yêu cũng vậy thôi, người nào quy định hoàng tử nhất định sẽ yêu công chúa đây?

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Manh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Cô biết, Tịch Hoa Nguyệt đề nghị muốn "Thuận đường" đưa cô về nhà, bởi vì nhận thấy đáy lòng sợ hãi của cô mà chìa tay ra giúp đỡ, cô cho rằng nhiều lắm cũng chỉ một tuần lễ, 1 tuần sau, cô và anh sẽ trở lại quỹ đạo cuộc sống của mỗi người, khoảng thời gian hai người cùng nhau tan làm về nhà kia sẽ trở thành hồi ức tốt đẹp nhất trong lòng cô.

Khoảng thời gian đầu sau khi một tuần lễ ấy trôi qua, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng mà ở tận đáy lòng cô vẫn như cũ còn có từng chút từng chút một chờ đợi, hi vọng anh vẫn có thể tiếp tục "Thuận đường" đưa cô về nhà.

Có lẽ hy vọng của cô trùng hợp được thiên thần nghe thấy, cho nên đã thành sự thật.

Anh chẳng những không có dừng lại ý định "Thuận đường" đưa cô về nhà, còn "Thuận đường" đến nghiệm, dứt khoát gắn liền với việc đó cũng "thuận đường" tới đón cô, nháy mắt đã trôi qua hơn một tháng.

Người đàn ông xuất sắc ưu tú giống như anh là đối tượng mà tất cả các cô gái độc thân tha thiết ước mơ, chỉ cần anh đồng ý, cho dù là Băng Sơn Mỹ Nhân cũng sẽ quỳ dưới gấu quần tây của anh, hướng chỉ là cô.

Mấy ngày này, có lúc, anh sẽ trực tiếp chở cô đến nhà hàng đi ăn cơm, ăn xong lại đưa cô về nhà.

Có lúc, vào thời điểm anh đưa cô đến dưới tòa nhà, cô sẽ mời anh lên lầu ngồi một lúc, uống ly cà phê, tâm sự.

Có lúc, cho dù cô lại hấp tấp lỗ mãng gây họa, vô cùng xấu hổ, anh vẫn tao nhã ung dung cùng cô dọn dẹp khắc phục hậu quả.

Anh thích cô phải không! Cô có thể nghĩ như vậy sao?

Cho dù anh chưa từng có bất kỳ sự bày tỏ gì, nhưng một người đàn ông sẽ quan tâm đến một người phụ nữ không có quan hệ gì ư, chỉ có thể là thích thôi.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Tịch Hoa Nguyệt, trái tim cô lại đập bùm bùm nhảy rộn rã, trong lòng cũng ngọt ngào đến nỗi có thể vọt ra nước tới nơi ——

"Bốp!"

Má phải vừa đau vừa tê, nụ cười của Hoàng Nhạc Nhạc bị đánh cứng ngắc ở trên mặt, sự mơ mộng ôm ấp tình cảm lãng mạn cũng bị đánh nát, khóe mắt ngân nước. Tất cả sự khiếp sợ kinh ngạc lên tới tối đa, cô ngược nhìn cô gái đang giận dỗi đứng trước mặt, Triệu trợ lý!

"Đồ phụ nữ không biết xấu hổ! Vì quyền rũ Hoa Nguyệt, cô thật sự đã đem hết tất cả vốn liếng ra dùng rồi sao."

Giọng điệu Triệu Tây Tây bén nhọn mà căng thẳng đưa tới tất cả ánh nhìn chăm chú của nhân viên bộ phận hành chính, nhưng không có một ai ra tay can thiệp, bởi vì ai cũng không muốn đắc tội với trợ thủ đắc lực của CEO.

Cô cũng gọi anh là Hoa Nguyệt? Hoàng Nhạc Nhạc ôm gò má đau rất nóng bỏng, trong đầu có gì đó thoáng hiện nhanh chóng xẹt qua, nhanh đến nỗi cô còn không kịp giải nghĩa.

"Tôi không có."

Cô biết cô ấy là trợ lý đặc biệt của Tịch Hoa Nguyệt, cũng biết cô ấy không vừa mắt với cô, nhưng cô đã phạm vào lỗi gì mà để cho cô ấy giận giữ như vậy, còn dùng những lời như vậy nhục mạ cô?

Triệu Tây Tây càng thêm nóng giận,

"Ngoài mặt giả bộ ra đáng ghét thôi, nhưng sau lưng lại vụng trộm làm mấy chuyện chó má xúi quẩy, loại chuyện gả gáy trộm chó, cô cũng thật lợi hại!"

Sáng sớm hôm nay trong lúc đang đi ra khỏi nhà, cô bắt gặp Hoa Nguyệt và Hoàng Nhạc Nhạc cùng nhau đi ra từ trong một tòa nhà khác. Cho dù là giờ phút này nhớ lại, cái cảm giác ngực như bị đánh một đấm mạnh mẽ, đau nhức đó vẫn rõ ràng như cũ khiến cô không cách nào thờ được.

Nhất thời, nhân viên bộ phận hành chính bên trong phòng làm việc xôn xao một hồi.

"Tôi không biết cô đang ở đây nói cái gì."

"Trên đời này có nhiều đàn ông như vậy, tại sao cô phải tới giành đàn ông của người khác mới được?"

Triệu Tây Tây bắt được tay Hoàng Nhạc Nhạc, không khống chế được mà gào nhẹ.

Tay của cô bị nắm rất đau,

"Tôi không có giành đàn ông của người khác ——"

Triệu trợ lý quá dễ mất tới cô rồi, cô không có dung mạo xinh đẹp động lòng người, cũng không có vóc người bốc lửa hấp dẫn, càng không có thủ đoạn xã giao lợi hại, cô lấy cái gì mà tranh giành đàn ông của người khác?

Mà cô đoạt người nào cơ?

Huống chi, cô ghét nhất là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm cùng hôn nhân của người khác, làm sao còn có thể đi làm chuyện như vậy!

Nhưng ở tận sâu trong đáy lòng cô hình như có cái gì đó miêu tả sinh động.

"Cô có dám nói gần đây cô không cùng Hoa Nguyệt rất thân cận? Cô có dám nói sáng sớm hôm nay các người không phải cùng đi tới công ty?"

Càng nói Triệu Tây Tây càng hoảng hốt, cô vốn tưởng rằng Hoa Nguyệt sẽ rất nhanh mất đi hứng thú đối với Hoàng Nhạc Nhạc, tất cả đều sẽ khôi phục lại tình trạng như cũ, quan hệ giữa cô và Hoa Nguyệt sẽ không bị phá hư.

Nhưng cô sai lầm rồi.

Cô đợi ở bên cạnh anh đã hai năm, cô rất rõ ràng, nếu như không phải cô chủ động thân cận anh, cho dù ở bên cạnh anh đợi lâu nữa, cô và anh như cũ vẫn chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, không thể nào có cái khác.

Mà Hoa Nguyệt đối với Hoàng Nhạc Nhạc đã quá chú ý, sớm ra khỏi phạm vi bình thường, cô chưa thấy anh quan tâm đến người phụ nữ nào, để ý người phụ nữ nào như vậy, chỉ có Hoàng Nhạc Nhạc. Cô không dám nghĩ tới ý nghĩa đại biểu trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

"."

Hoàng Nhạc Nhạc chấp nhận.

"Cô đã dùng tới thủ đoạn gì mới có thể đem lừa Hoa Nguyệt lên giường của cô?"

Ghen tỵ và sợ hãi có thể sẽ mất đi Tịch Hoa Nguyệt khiến cô không lựa lời mà nói, chỉ muốn gây tổn thương cho Hoàng Nhạc Nhạc.

Tiếng rút khí vang lên chung quanh.

"Cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không có."

Một tay bị giữ chặt, Hoàng Nhạc Nhạc vừa lúng túng vừa xấu hổ muốn giải thích.

"Thế nào? Dám làm mà không dám nhận?"

Triệu Tây Tây giễu cợt.

"Cái gì tôi cũng không làm, CEO chỉ tốt bụng thuận đường đưa tôi đi làm mà thôi."

Cô không rõ, Triệu trợ lý cũng chỉ là trợ thủ đắc lực của Hoa Nguyệt, tại sao cô lại hùng hổ dọa người như vậy, tiến đến chất vấn cô, còn động tay động chân đánh cô? Cảm giác giống như là bắt gian vợ tại giường vậy.

Thuận đường? Triệu Tây Tây biến sắc,

"Bây giờ cô đang khoe khoang, ra oai với tôi đấy hả ?"

Cô chỉ muốn giải thích, tại sao lại biến thành khoe khoang, ra oai chứ? Coi như cô thích Hoa Nguyệt, cũng không phải là tội ác tày trời, là chuyện không thể tha thứ được.

Đôi mắt với bộ dáng thản nhiên của Hoàng Nhạc Nhạc, Triệu Tây Tây tức giận gờ cao một cái tay khác lên, xoay mình, nhưng lại bị gắt gao giữ chặt.

"Náo loạn đủ chưa?"

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng giống như con dao sắc đâm vào ngực Triệu Tây Tây.

Cô chán động, trên gương mặt xinh đẹp lúc trắng lúc xanh,

"Hoa."

Ánh mắt Tịch Hoa Nguyệt sắc bén bắn về phía cô,

"Cô ở đây làm cái gì?"

"Anh không phải là đi."

Ký hợp đồng sao?

"Tôi để quên điện thoại ở trên bàn——"

Nếu như không phải đột nhiên anh phát hiện mà quay lại, sẽ không vừa khéo nghe được tin tức Tây Tây đến bộ phận hành chính khởi binh vấn tội*.

*Khởi binh vấn tội: mang binh quyền đến hỏi tội ở đây đơn giản là giận giữ đến hỏi tội thôi.

Triệu Tây Tây lúng ta lúng túng không thốt nên lời.

"Buông tay."

Nhìn trên mặt Hoàng Nhạc Nhạc rõ ràng năm dấu ngón tay, anh cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

"Tôi."

Cô cứng đờ.

"Cần tôi nói lại lần nữa sao?"

Giọng nói luôn lạnh nhạt từ trước đến giờ rõ ràng có thêm một chút tức giận.

Cô buông bàn tay đang nắm lấy tay Hoàng Nhạc Nhạc, chán nản lùi một bước.

Buông tay Triệu Tây Tây ra, Tịch Hoa Nguyệt tiến lên kiểm tra tình huống của Hoàng Nhạc Nhạc, không đành lòng.

"Cô không sao chứ?"

"Hoàn hảo."

Cô nhìn anh, lại liếc nhìn về mặt chán nản của Triệu Tây Tây, trong đầu tràn đầy dấu chấm hỏi.

Anh tránh ánh nhìn của cô, lôi kéo cô đến phòng trà nước.

"Băng lạnh có thể giảm sưng."

Hoàng Nhạc Nhạc chột hiệu, trái tim lạnh lẽo trầm xuống, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi nắm giữ của anh.

"Băng tới đây."

A Linh có ánh mắt rất tốt, ngay từ lúc Tịch Hoa Nguyệt bước vào bộ phận hành chính liền chạy như bay đến phòng trà nước dùng khăn lông bọc khối băng trở lại.

"Cám ơn, đưa cho tôi là được rồi."

Tịch Hoa Nguyệt nhận lấy khăn lông, một tay kéo Hoàng Nhạc Nhạc tới giúp cô chườm băng, không cho bất luận kẻ nào xen vào.

"CEO không cần khách khí như thế, đây là việc tôi phải làm."

Ánh mắt A Linh bỗng chốc sáng rực lên, xem ra lần này cô đặt cược vào đúng kho báu rồi.

Hoàng Nhạc Nhạc co rúm lại, tránh sự đụng chạm của anh.

"Cám ơn, tôi tự mình làm được rồi."

"Hoàng Nhạc Nhạc?"

Cô từ chối làm cho anh có cảm giác rất không thoải mái.

"Nhạc Nhạc!"

Hạ Uy vừa nghe tin tức liền lập tức chạy tới, nâng mặt của cô lên.

"Là ai đánh cậu? Tớ đi lấy lại công bằng cho cậu."

Tịch Hoa Nguyệt ở bên cạnh có ý nghĩ kích động muốn tiến lên đánh rặng tay Hạ Uy.

"Không có việc gì, chỉ là có một chút hiểu lầm, chờ tớ một chút."

Cô quay đầu nhìn thấy giám đốc bộ phận hành chính,

"Giám đốc, buổi chiều tôi muốn xin nghỉ."

"Ừ."

Anh chấp thuận yêu cầu của cô,

"Cô đi trở về nghỉ ngơi thật tốt đi."

"Cám ơn giám đốc."

Cô lấy các đồ dùng riêng tư bỏ vào trong túi.

Tịch Hoa Nguyệt không chút nghỉ ngơi nói:

"Tôi đưa cô về."

Cô uyển chuyển từ chối,

"Cám ơn ý tốt của CEO Tịch, không cần làm phiền, Hạ Uy sẽ đưa tôi về."

"CEO Tịch, anh yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa Nhạc Nhạc về tận nhà."

Hạ Uy giờ tay làm cử chỉ OK.

"Chúng ta đi thôi."

Cô lôi kéo Hạ Uy đi ra ngoài.

Sự thật đã bày trước mắt, giữa anh và Triệu Tây Tây nhất định là có quan hệ gì đó, nếu không Triệu Tây Tây chỉ có thân phận là trợ lý, thì làm sao mà cô ấy lại dám tới chất vấn cô, trách mắng cô chứ.

Thân thể Hoàng Nhạc Nhạc bỗng dưng cứng đờ, sắc mặt hơi tái nhợt.

Nếu như. Nếu như anh và Triệu Tây Tây thật sự là người yêu, tại sao anh còn muốn đến gần cô, đối xử với cô tốt như vậy?

Mục đích cuối cùng của anh là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lừa Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

"Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc."

Lái xe Hạ Uy quay đầu liếc nhìn cô, lên tiếng đánh vỡ bầu không khí ngọt ngào trong xe.

Cô hoàn hồn,

"Chuyện gì?"

"Giữa cậu và CEO có chuyện gì vậy?"

Anh cảm thấy rất lạ.

"Nào có chuyện gì! Cậu đừng đoán mò."

Cô không tự nhiên, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh nhú mày,

"Không có sao? Vậy lúc này tại sao anh ta lại muốn đưa cậu về nhà?"

"Hoa ——"

Cô nhận thấy mình lơ lửng liền lập tức sửa lại,

"CEO Tịch chỉ chăm sóc cho nhân viên, cho nên."

"A ——"

Hạ Uy cố ý kéo thật dài âm cuối,

"Vậy hôm nào thân thể tớ không thoải mái, vậy cũng có thể xin CEO luôn săn sóc nhân viên công ty đưa tớ về nhà thôi."

Cô quay đầu nhìn anh chăm chăm,

"Cậu ——"

Tốt nhất là có thể á!

Nếu cậu ta thực sự có can đảm nói với Hoa Nguyệt cái loại thỉnh cầu khoa trương đó, sau đó bị đập ra khỏi công ty, cô cũng không quản nữa đâu nhá.

"Hay là CEO chỉ chăm sóc mỗi một mình cậu?"

Muốn lừa gạt anh sao, đạo hạnh của cô còn quá nông cạn.

"Tớ. . . tớ không có quan hệ gì với anh ta, anh ta việc gì phải chăm sóc tớ."

Cô cố ý phủi sạch mọi quan hệ, nhưng trong ngực lại có chút đau đớn, buồn tẻ.

Đem về mặt khổ sở của cô lưu trong đáy mắt, anh không tiếp tục tìm hiểu tra hỏi nữa,

"Mặt vẫn còn đau không?"

Cô không trả lời, thật ra cảm giác đau đớn thực sự mờ mờ ảo ảo chính là trái tim của cô.

Hoa Nguyệt đối xử tốt với cô có lẽ là vô tình, dịu dàng cũng không phải dành riêng cho cô, nhưng cô lại để cho anh ta dễ dàng ảnh hưởng cuộc sống của cô, làm trí óc cổ hủ của cô mắc kẹt trong mộng đẹp được đi cùng anh, làm bạn gái của anh.

Cô không nên tự mình đa tình nữa.

"Được rồi, "

Anh như có quyết định trọng đại gì đó, dừng xe ở ven đường, sau đó xoay nửa người, rộng mở hai cánh tay về phía cô.

"Cậu muốn khóc thì nhào vào lồng ngực tớ mà khóc đi."

"Phốc!"

Hoàng Nhạc Nhạc không nể mặt mà cười khùng khục.

"Loại này phương pháp an ủi rách nát này ư!"

"Làm ơn! Bộ ngực của tớ cũng không phải tùy tiện muốn mượn là mượn được đâu! Cậu đừng có mà không phân biệt tốt xấu nhé."

Hạ Uy bắt mắt hừ hừ.

"Ha ha."

Hoàng Nhạc Nhạc cười thẳng một mạch, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

Có lẽ, đây là trời cao cố ý cho cô một cơ hội kim cương ngựa bên bờ vực thẳm, cho cô thoát khỏi định mệnh muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Nhưng mà, thích chính là thích, tình cảm có thể muốn thu lại sẽ thu lại được sao?

"Ding dong, ding dong."

Hoàng Nhạc Nhạc thoáng giật mình, sẽ là ai đây?

Hạ Uy đưa cô về nhà, ngồi lại một chút, cũng vừa mới rời đi mà thôi.

Không phải là đã quên cái gì chứ, tầm mắt của cô nhanh chóng lướt qua trên bàn thấp, trên ghế sa lon, không phát hiện bất kỳ thứ gì thuộc về Hạ Uy.

"Dinh dong, dinh dong."

Cô đứng dậy đi tới mở cửa, sừng sốt.

Ngoài cửa là Tịch Hoa Nguyệt.

"Không mời tôi vào trong sao?"

"Mời vào."

Cô nghiêng mình cho anh vào nhà.

Nhìn gương mặt vẫn còn hơi sưng đỏ hồng của cô, anh vươn tay,

"Xin lỗi, tôi không ngờ Tây Tây lại có thể mất khống chế làm ra chuyện như vậy."

Mặc dù người đánh cô là Triệu Tây Tây, nhưng anh cũng khó thoát khỏi tội này.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cô lùi một bước, tránh bàn tay của anh.

"Chuyện đã qua thì coi như xong đi."

Cô không muốn so đo.

Tay của anh rơi vào khoảng không, khẽ cứng đờ rồi thu lại.

"Tôi sẽ làm cho Tây Tây tự mình đến nhận lỗi với cô."

"Không cần."

Chỉ cần Triệu trợ lý đừng đến gây phiền phức cho cô nữa, là cô đã cảm ơn trời đất lắm rồi, nào dám muốn cô ta phải tự mình đến nói xin lỗi.

"Sau này nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa."

Anh bảo đảm

"Ừ."

Cô gật đầu.

"Buổi trưa muốn ăn gì? Tôi đi mua."

Anh biết con gái thích xinh đẹp, ai cũng không hy vọng gương mặt sưng vù bị người khác nhìn thấy.

"Chút nữa tôi nấu đại một tô mì ăn là được."

Cô không nên tiếp xúc qua lại với anh quá nhiều.

"Nếu không còn chuyện gì nữa."

Ý muốn tiễn khách rất rõ ràng.

Anh lại làm như không biết,

"Lại muốn ăn mỹ ăn liền? Nếu không thì tôi đi mua sushi vậy."

"Tôi. Tôi không muốn ăn sushi."

Tại sao anh phải tốn công nhớ món ăn cô yêu thích làm gì? Anh thực sự không cần phải lãng phí thời gian ở trên người cô đâu.

"Vậy còn mì thịt bò viên thì sao?"

Tuần trước cô từng mời anh đi một lần, bảo là muốn trả công anh khổ cực đưa đón cô đi làm.

Cô dùng sức lắc đầu.

Anh suy nghĩ một chút,

"Vậy còn dưa chua ——"

Rốt cuộc cô không nhận được bắt đầu khẽ kích động.

"Cái gì tôi cũng không muốn ăn, bây giờ người anh nên quan tâm không phải là tôi, mà là Triệu trợ lý!"

"Người bị đánh, người bị thương là cô."

Tây Tây rất ôn, không cần anh phải quan tâm.

"Mặt của tôi qua tối nay vết sưng đỏ biến mất liền hết chuyện, anh nhanh nhanh về công ty đi."

Đi họp, phê duyệt công văn hoặc thị sát các bộ phận đều được, đừng có ở lại chỗ của cô nữa, cô không muốn lại dẫn đến những hiểu lầm không cần thiết.

"Cám ơn anh trong khoảng thời gian này tôi đưa đón, bắt đầu từ ngày mai, tôi có thể tự mình đón xe buýt đi làm, về nhà."

"Tôi không yên lòng, nếu như."

"Tôi sẽ cẩn thận."

Hoàng Nhạc Nhạc kiên quyết.

"Anh nên quan tâm bạn gái nhiều hơn, đối xử với cô ấy tốt hơn, cô ấy mới không suy nghĩ lung tung, luôn hoài nghi cái này, luôn hoài nghi cái khác."

Làm gì có người nào quan tâm đến người con gái khác hơn cả bạn gái chứ? Cũng khó trách Triệu trợ lý tràn đầy địch ý với cô.

Bây giờ cô có thể hiểu, cũng có thể thông cảm với tâm trạng của Triệu trợ lý, nên cũng không trách cô ấy nữa.

Nếu cô là bạn gái của anh, cô không làm được chuyện giống như Triệu trợ lý đến tận nơi cho kẻ xen vào một cái tát mãnh liệt như vậy, nhưng cũng sẽ tức đến nổi phun máu mắt thôi.

"Tây Tây không phải là bạn gái của tôi."

Nhất thời cô không phản ứng kịp, không phải bạn gái, vậy là cái gì?

"Chúng tôi chỉ là cần lẫn nhau."

Anh dừng một chút, mới nói:

"Bạn trên giường."

Đây là hình thức rất nhiều nam nữ qua lại, bình thường anh cảm thấy không có gì là không ổn, nhưng giờ phút này ở trước mặt Hoàng Nhạc Nhạc nói ra, anh lại cảm thấy không được tự nhiên cùng xấu hổ.

Đôi mắt nhỏ dài tròn trĩnh, cô nhìn chăm chăm, nhìn thẳng vào Tịch Hoa Nguyệt, ba chữ mới vừa từ trong miệng anh nói ra kia, chính là nghĩa đen luôn đó sao? Cô không nghe lầm chứ! Anh và Triệu trợ lý. cần lẫn nhau. bạn trên giường!

Không có tình yêu nhưng mà lại giống như người yêu, vợ chồng thân mật triền miên!

Trong đầu không báo động trước mà hiện ra cảnh cảm anh và Triệu trợ lý ở trên giường lẫn tới lẫn lại, ngực của cô bỗng dưng cứng lại, nặng nề không thở nổi.

Nói cô cứng nhắc cũng được, cười cô cổ hủ cũng được, cô thật không có cách nào tiếp nhận được tình yêu và tình dục tách ra, mà anh lại quan hệ nam nữ tùy tiện tùy tiện như thế.

Mỗi người đều có quyền quyết định tình yêu của mình như thế nào, cô không xen vào, nhưng ít ra cô có thể lựa chọn cách xa gió lốc, không muốn đụng phải tai bay vạ gió.

"Phụ nữ mà ghen lên so với cạp đói còn kinh khủng hơn, tôi tin giờ phút này anh cũng cảm thấy như vậy."

Cô cố gắng chống lên nụ cười như không có chuyện gì xảy ra,

"Tôi cũng không muốn lại bị đánh, cho nên, xin anh không nên lại làm ra những hành động khiến cho người khác hiểu lầm."

Cô cũng sẽ rất bối rối.

"Tôi bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa."

Anh sẽ nói chuyện với Tây Tây.

"Tôi muốn nghỉ ngơi."

Hoàng Nhạc Nhạc hơi mệt mỏi, chỉ là nguyên nhân quan trọng hơn: cô không muốn ở cùng một chỗ với anh.

Bắt đầu từ ngày mai, tất cả đều sẽ trở về hình dáng ban đầu.

"Nếu cô không có khẩu vị gì, tôi mua một ít bánh bao với bánh bích quy cho cô."

Rốt cuộc anh có hay không biết rõ ý của cô? Cô nói rõ ràng với anh.

"Về sau không cần anh mua giúp tôi bất kỳ thứ gì, không cần giúp tôi chuẩn bị bữa ăn thức uống, ở công ty, anh là CEO, tôi chỉ là một viên chức nhỏ của bộ hành chính, chúng ta cũng không có tiếp xúc gì nhiều, tan việc, cũng chỉ là bạn bè bình thường."

Không cản trở lại làm nhiều loạn lòng của cô.

Đúng vậy! Từ đầu đến cuối, bọn họ chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.

Nói một cách đơn giản, chính là cô muốn xa cách anh, giữ khoảng cách với anh.

"Tôi làm không được!"

Anh không cách nào chịu được quan hệ của hai người lại trở lại trạng thái lạnh nhạt lúc ban đầu.

"Anh ——"

Cô không ngờ rằng anh lại trực tiếp từ chối, không khỏi sững sờ.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?"

Anh vô tội nhún nhún vai,

"Tôi không muốn như thế nào cả, chỉ là nói thật mà thôi."

Trái tim như sớm có ý thức của mình, chính là anh không tự chủ muốn ở bên cạnh cô, muốn quan tâm cô, muốn thương yêu cưng chiều cô, muốn bảo vệ cô Hoàn toàn không có lý do gì để nói cả.

Đối mặt với sự ăn vạ của anh, tim Hoàng Nhạc Nhạc se lại.

Cho dù quan hệ giữa anh và Triệu trợ lý là người tình hay là bạn trên giường, đều không phải là chuyện mà cô có thể chấp nhận.

Không muốn mình càng lún càng sâu, cô lặng lẽ nắm chặt nắm tay, quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Dung Phai Quy Luu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa.

Hôm nay bộ phận hành chính bắt ngờ xuất hiện tới hai đại soái ca, khiến cho những nhân viên vốn đi ra ngoài dùng cơm đều ở lại, những đồng nghiệp các bộ phận khác cũng nghe tin chạy tới tham gia náo nhiệt, khiến thời gian nghỉ trưa bình thường chỉ có hai ba con mèo nhỏ ở lại trong bộ phận hành chính nay bị chen lấn đến nỗi nước chảy không lọt, âm thanh yêu cầu kí tên vang khắp nơi, giống như trong cuộc gặp mặt thần tượng, fan xin chữ kí vậy.

"Cô Nguyệt, mời ký tên giúp tôi."

"Tôi cũng muốn vậy, tôi cũng muốn vậy!"

"Cô Nguyệt, anh thật suất nha!"

"Cám ơn."

Tịch Cô Nguyệt trước sau đều một giọng lười biếng.

Hoàng Nhạc Nhạc bị chen đến trong góc, sững sờ nhìn người mẫu Tịch Cô Nguyệt bị các đồng nghiệp bao vây trùng trùng xung quanh.

Đợi chút, anh ta tên là Tịch Cô Nguyệt, như vậy anh là. em trai của Tịch Hoa Nguyệt!

"Hi!"

Một bàn tay to chọt quơ quơ ở trước mặt cô.

Tầm mắt của cô dọc theo cái tay kia đi lên, một khuôn mặt đẹp trai tuấn tú khác phản chiếu trong đôi mắt.

"Cô chính là Hoàng Nhạc Nhạc rồi."

Gương mặt tuấn tú tươi cười rạng rỡ, làm cho người ta không có phòng bị.

"Tôi là Tịch Đồng Nguyệt, đứng hàng thứ ba; cậu ta là mười một, Tịch Cô Nguyệt."

Đàn ông Tịch gia, đến nay cô đã gặp qua ba người, đều rất tuấn tú đẹp trai! Ông trời đối với người Tịch gia bọn họ thật ưu ái quá đi!

Tịch Đồng Nguyệt Tuổi còn trẻ đã trở thành một đạo diễn kiêm giám đốc sản xuất, ra mắt bộ phim có chi phí sản xuất nhỏ nhưng dễ dàng đánh bại bộ phim chi hàng chục triệu, hàng trăm triệu đô la có sự tham gia của các nhà đạo diễn lớn tài giỏi, giành về hàng loạt giải thưởng lớn: đạo diễn xuất sắc nhất, nam diễn viên xuất sắc nhất, nữ diễn viên xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, thành công đánh dấu bắt đầu danh tiếng của anh, càng về sau trong các buổi liên hoan phim quốc tế khác nhau, nhiều lần ôm trở về năm sáu giải thưởng lớn, khẳng định vị trí của anh trên thị trường phim ảnh thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Dung Phai Quy Luu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Chào anh, chào anh, bộ phim anh quay rất cảm động, tôi đã coi đi coi lại ba lần rồi, nhưng mỗi lần xem đều vẫn sẽ khóc rất thảm."

Hoàng Nhạc Nhạc ngượng ngùng nói, trong mắt lấp lờ ánh sáng sùng kính.

"Cám ơn."

Tịch Đồng Nguyệt nhếch mép lên,

"Vậy cô có hứng thú hay không tham gia vào —— quay phim, chụp ảnh quảng cáo cho công ty của cô?"

"Tôi?"

Cô thụ sủng nhược kinh*,

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quá mà lo sợ

"Anh đang đùa sao, tôi Tôi không được đâu!"

"Tại sao không được?"

Anh buồn cười hỏi ngược lại.

"Người xinh đẹp nhiều như vậy, coi như đi theo vòng, chờ một năm cũng không tới lượt tôi."

Khóe mắt lơ đãng liếc thấy một bóng dáng quen thuộc, anh cố ý đến gần cô

"Tôi lại cảm thấy cô thật đáng yêu, đôi mắt nhỏ dài rất mê người!"

"Cảm, cảm ơn."

Anh khen ngợi làm cho cô hơi ửng đỏ mặt.

"Chút nữa có rảnh không? Nể mặt tôi, mời cô ăn bữa cơm trưa, uống trà chiều được không?"

Tịch Cô Nguyệt vừa mới thoát thân, đúng lúc nghe lời mời của Tịch Đồng Nguyệt, không nóng không lạnh nói:

"Anh ba, anh thật là bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể tán gái mà."

Anh đắc ý.

"Đó là chuyện còn cần phải nói ư."

"Theo đuổi con gái, đuổi tới tận chỗ làm việc của anh hai, anh không sợ bị anh hai đuổi ra ngoài à?"

Tịch Đồng Nguyệt xòe xòe tay, hỏi ngược lại:

"Tôi có làm chuyện pháp lí không tha, chuyện xấu người thần phần nộ sao?"

"Bây giờ thì không có, chỉ là. Đợi xem ai biết."

"Ồi chào, thập nhất*, cái người này nói gì vậy, làm đau đốn trái tim của anh ba quá đi."

Nói tới nói lui, nhưng anh chẳng có nửa chút bộ dáng đau lòng.

"Ai cũng biết nhà chúng ta người cảm thú nhất là cậu."

Tịch Hoa Nguyệt từ phía cửa đi tới,

"Mặc kệ cậu ta nói cái gì, cô cũng đừng để ý đến cậu ta."

Hoàng Nhạc Nhạc không trả lời.

"Anh hai, anh nói em quá độc ác rồi, cùng một cội sinh ra, sao nỡ đốt nhau gấp như vậy."

Tịch Đồng Nguyệt mờ ám cười trộm.

Hoàng Nhạc Nhạc cô Thế nhưng làm như không nghe thấy, không để ý tới anh!

Tịch Hoa Nguyệt hờn giận hừ một tiếng,

"Chuyện gì cậu cũng đều dám làm rồi, vì sao tôi lại không thể nói!"

Cậu ba nếu thật sự nhắm tới Hoàng Nhạc Nhạc, anh sẽ lập tức đuổi ra bên ngoài, đồng thời ở trước cửa bộ hành chính dán thông báo "Chó cùng Tịch Đồng Nguyệt không được phép đi vào".

Tịch Cô Nguyệt thư giãn thích ý ngồi nghiêng trên một góc bàn làm việc, hứng thú quan sát, thoáng hiện nét trên môi, anh vốn vẫn buồn bực, tại sao anh ba không trực tiếp đi tìm anh hai, chạy tới bộ phận hành chính làm cái gì? Thì ra chuyện là như thế.

"Cô Nguyệt, anh có muốn ăn chút đồ lót dạ không? Ở đây có cửa hàng bánh kẹo bánh ngọt tiến vua."

Có người công hiến phần bánh rán được làm hoàn toàn bằng thủ công đặt mua chờ một tháng.

Có người bùng lên cà phê.

Tịch Cô Nguyệt mỉm cười cảm ơn, cứ như vậy nhàn nhã vừa hưởng thụ cà phê và bánh, vừa xem kịch vui.

Ha ha. Từ trước đến giờ anh hai luôn lạnh nhạt, vô dục vô cầu* lại ghen ! Rất thú vị.

*vô dục vô cầu: không ham muốn, không có nhu cầu

"Em chỉ muốn mời Hoàng Nhạc Nhạc cùng tham gia —— quay phim chụp ảnh quảng cáo công ty của các ——"

"Tôi phản đối!"

Tịch Hoa Nguyệt không chút nghĩ ngợi một lời bác bỏ đề nghị của anh.

Mặc dù không tán ủng hộ cậu ba hoa tâm, nhưng anh tuyệt đối không hoài nghi năng lực của cậu ta, Đồng Nguyệt tuyệt đối có khả năng đưa nét đẹp riêng biệt cùng với sự đáng yêu dễ thương của Hoàng Nhạc Nhạc bộc lộ ra ngoài.

Vấn đề là, anh không một chút hi vọng sự dễ thương đáng yêu, nét đẹp của cô hiện ra trước mặt người toàn quốc, anh chỉ nghĩ một mình mình độc chiếm cô.

"Anh không tin em, hay là không tin Hoàng Nhạc Nhạc?"

Tịch Đồng Nguyệt lạnh giọng ném ra lời nói có lực sát thương mười phần mười.

Người hơi có ánh mắt và người thông thường đều biết rõ, đáp án nhất định là người sau.

"Tôi đương nhiên biết đạo diễn Tịch chỉ nói lời khách sáo."

Điểm này cô tự biết rõ, hẳn không cần phải bác bỏ gấp thế kia, nhanh như vậy.

"CEO xin yên tâm, tôi sẽ không coi là thật."

Cô thế mà dùng cái loại giọng vô cùng cung kính nói chuyện với anh!

"Hoàng Nhạc Nhạc, cô hiểu lầm, tôi không phải ý đó."

Cậu ba vừa thốt lên, anh đã biết không ổn, thế nhưng cậu ba lại đào hầm cho anh nhảy!

Cô tỉnh táo mà lạnh nhạt cắt đứt lời của anh,

"CEO, ngài không cần thiết giải thích cho tôi."

Cô không còn là gì nữa chỉ là một viên chức nhỏ thôi.

Quý tha mà bất không cần thiết! Anh bắt lấy cổ tay của cô,

"Tôi phản đối là bởi vì, bởi vì."

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Anh không muốn ở trước mặt cậu ba, thập tứ cùng các nhân viên khác thừa nhận mình nhỏ mọn.

"CEO, mời buông tay!"

Cô lạnh lùng thốt lên, giọng điệu cứng nhắc không có một chút cảm xúc.

"Nói chuyện cứ nói, xin không cần phải động tay động chân với tôi."

Tịch Hoa Nguyệt buộc lòng phải buông tay ra.

Từ hôm đó tới nay đã hơn một tuần, cô đều hết sức né tránh anh, cho dù là gặp mặt rồi, cũng là dùng cái dạng thái độ lạnh nhạt mà xa cách này đối mặt anh, cô thật sự tính toán phải sạch quan hệ với anh.

"Nhạc Nhạc, cậu ăn no chưa? Lúc quay lại, dọc đường về, tớ mua một ít sushi cậu thích ăn, cùng nhau ——"

Hạ Uy hơi sững sốt.

"CEO!"

Hoàng Nhạc Nhạc nở nụ cười, đi về phía anh.

"Thật tốt quá! Tớ sắp đói bụng rồi đây."

Nụ cười của cô như kim châm nhói mắt Tịch Hoa Nguyệt, làm cho lòng anh rất không có cảm giác, đối với bất kì người nào cô đều dịu dàng, thân thiện dễ gần, đối với Hạ Uy cười đến vui vẻ như vậy, duy chỉ có đối với anh thì lạnh lùng, thân nhiên, khách khí, giống như giữa hai người chỉ còn lại quan hệ cấp trên cấp dưới.

"CEO, tôi"

Sắc mặt của CEO hình như hơi khó coi.

Hạ Uy vốn còn muốn nói nhiều điều, lại bị Hoàng Nhạc Nhạc đẩy tới cửa văn phòng bộ phận hành chính.

"Đi thôi, đi thôi."

"Hoàng Nhạc Nhạc."

Tịch Hoa Nguyệt đột nhiên gọi cô.

Cô dừng bước, xoay người, trước sau như một giọng điệu bình thản mà khách khí.

"CEO, bây giờ là thời gian nghỉ trưa đừng com."

A Linh ở một bên len lén nhìn, trái tim sắp không cách nào gánh nổi gánh nặng rồi.

Hoàng Nhạc Nhạc sao lại luôn lạnh lùng với CEO Tịch như vậy?

Nếu thật sự chọc giận CEO, anh giận quá kêu cô ấy bọc quần áo chân thành cút đi, người cùng phòng làm việc như mình có thể bị đuổi bảo quét qua hay không?

Làm người sao mà khó vậy? Rốt cuộc cô phải lựa chọn thế nào mới có thể bình yên không lo lắng?

"Không có chuyện gì, cô đi đi."

Trong âm thanh Tịch Hoa Nguyệt tràn đầy đè nén.

Hoàng Nhạc Nhạc gật đầu, xoay người cùng Hạ Uy vừa nói vừa cười rồi đi.

Anh phải rất cố gắng khắc chế mình, mới có thể nhịn được không kích động xông lên phía trước cướp cô trở về.

Xem ra, cô thật sự tính toán lui trở về quan hệ lúc ban đầu đơn thuần chỉ là cấp trên cấp dưới, cho dù là trong việc công, hai người cũng sẽ không có tiếp

xúc, hướng chỉ là việc bí mật.

Anh có cuộc sống của anh, cô có cuộc đời của cô, anh và cô sẽ giống như hai đường thẳng song song, giao nhau rồi càng lúc càng xa.

Không! Anh không cách nào chịu được cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Triệu Tây Tây mở cửa, vui mừng trong nháy mắt đột sáng lên khuôn mặt của cô, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Hoa Nguyệt!"

Kể từ sau khi anh ngăn cô đánh Hoàng Nhạc Nhạc, bắt kể cô ám hiệu, công khai, thậm chí to gan nhiệt tình trong phòng làm việc trên đầu anh, chọc anh, anh vẫn chưa từng đến chỗ ở của cô.

Nhưng, cô vẫn một mực chờ đợi.

Rốt cuộc cô đã đợi được, Triệu Tây Tây hơi khản trương,

"Đói không? Có muốn em nấu mì sốt thịt băm cho anh ăn?"

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19

"Tôi không đói."

Ánh mắt cô mê luyến nhìn anh,

"Muốn uống chút rượu không? Hay là ——"

Trong máu giống như bị thả một cây đuốc, nhanh chóng cháy lan ra.

"Ngồi đi, tôi có việc muốn nói với cô."

Nói chuyện gì? Cô chợt có một loại dự cảm chẳng lành, khủng hoảng không khỏi chiếm lấy lòng cô, làm tâm trạng cực kì thấp thỏm.

"Em không nghe, em không muốn nghe."

Anh vẫn nhẹ nhàng mở miệng,

"Giữa chúng ta. Nên kết thúc."

Nên kết thúc! Âm thanh mặc dù nhẹ, nhưng mà từng chữ từng câu lại như được dồn khí, từng phát từng phát đánh vào trong ngực cô, Triệu Tây Tây như bị sét đánh, mặt tái nhợt.

Cho đến lúc lá phổi đau đớn không nhịn được, cô mới phát hiện ra mình vẫn nín thở, quên hô hấp.

"Hoa Nguyệt, anh vẫn còn giận về chuyện em đánh Hoàng Nhạc Nhạc một cái tát sao? Em đã xin lỗi cô ấy rồi mà, nếu như anh còn cảm thấy không hài lòng, em bằng lòng nhận lỗi xin cô ấy tha thứ."

Chỉ cầu anh đừng kết thúc quan hệ giữa bọn họ.

"Không phải là bởi vì chuyện kia."

"Vậy thì vì cái gì?"

Cô nhào tới trước ôm chặt lấy anh, chỉ sợ vừa buông tay anh sẽ nhanh chóng rời xa.

"Em bảo đảm em sẽ không ghen bậy bạ nữa, sẽ không nữa ghen tỵ."

Quả nhiên cô đã động chân tình với anh, nhưng anh không hề có tình cảm như cô.

Anh mặc cho cô ôm, nhẹ lời khuyên bảo,

"Tây Tây, cô nên đi tìm hạnh phúc thuộc về cô, không cần phải đem tuổi thanh xuân quý giá nhất của phụ nữ lãng phí trên người tôi."

Cô lắc đầu,

"Em không muốn, em chỉ muốn anh!"

Hoa Nguyệt đối với sự khao khát tình yêu luôn luôn cực nhật, cực kì lạnh nhật, trong hai năm qua, không phải là không có những người phụ nữ khác cố gắng đến gần anh, chỉ là anh luôn không có động tĩnh gì.

Cô đã từng nghĩ tới, rất có thể cả đời anh cũng không gặp được chân mệnh thiên nữ.

Anh không thương cô không sao, không có danh phận cũng không sao, chỉ cần cô có thể đợi ở bên cạnh anh, có thể được anh ôm, hai người cứ như vậy suốt cả đời, cô cũng sẵn lòng.

"Hoa Nguyệt, đừng rời xa em."

Triệu Tây Tây ngẩng đầu lên, loạn xạ hôn môi của anh, cằm của anh, trái cổ của anh, hai tay của cô bận rộn cởi nút áo trên áo sơ mi của anh.

"Tây Tây."

Anh bắt đầu dĩ than nhẹ.

Cô găm cán trên lồng ngực anh, lưu lại ấn kí nhỏ của cô.

Hơi thở của anh chưa từng rối loạn, nhẹ nhàng giữ chặt hai vai của cô, đẩy cô xa ra, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Tây Tây, cô đừng như vậy."

Bởi vì không sao cả, không quan tâm, tính ra thân thể cũng chỉ là nhu cầu thôi; mà bây giờ, trong mắt nhìn của anh, trong suy nghĩ, ước muốn của thân thể, đều là Hoàng Nhạc Nhạc.

"Tại sao?"

Cô hỏi, nước mắt đã trượt xuống khuôn mặt.

Nút áo sơ mi của Tịch hoa thảng trên áo sơ mi bung ra vài nút, lộ rõ lồng ngực, bộ dáng khêu gợi so với người mẫu nam không kém chút nào, sẽ làm cho rất nhiều phụ nữ biến thành sói nữ ngay tại chỗ.

"Tôi tìm được thứ tôi muốn có được, muốn trêu chọc."

Lần đầu tiên trong đời, anh lại nhận ra rõ ràng đôi tay trống rỗng của mình muốn cầm chặt thứ gì đó như vậy, anh muốn ôm thật chặt người kia vào ngực, cho dù thế nào cũng không bao giờ buông tay.

"Cái gì?"

Nước mắt của cô rơi càng dữ tợn.

Anh không muốn bỏ qua cơ hội,

"Yêu Hoàng Nhạc Nhạc."

"Tại sao lại là cô ta?"

Không công bằng! Cô biết Hoa Nguyệt lâu hơn cô ta, cô yêu Hoa Nguyệt cũng sâu đậm hơn cô ta, tại sao anh lại chọn Hoàng Nhạc Nhạc?

"Không công bằng."

"Trong tình yêu không có công bằng, chỉ có yêu cùng không yêu."

Nói như vậy đối với Tây Tây là rất tàn nhẫn, nhưng anh không thể để cho cô ôm lấy một tia hi vọng nào, tránh cho cô càng lún càng sâu.

Một bước lùi, từng bước lùi, toàn bộ đều là bước lùi.

Bởi vì quan hệ thân mật từ lúc mới bắt đầu đã không liên quan đến tình yêu, chỉ là quan hệ cần thân thể lẫn nhau lẫn nhau, cho nên từ sớm đã định trước kết cục nhất định anh không sẽ yêu cô.

"Anh có thể cùng Hoàng Nhạc Nhạc qua lại, nhưng cũng không nhất thiết phải kết thúc quan hệ giữa chúng ta mà."

Triệu Tây Tây yêu rất hèn mọn, nhất quyết lui đến mức không còn đường lui.

"Cô ấy sẽ không chấp nhận quan hệ phức tạp này."

Anh cũng không có hứng thú đồng thời phát triển hai loại quan hệ nam nữ, càng không muốn có bất cứ nguy hiểm nhỏ xíu nào có thể làm mất đi Hoàng Nhạc Nhạc, cho nên, anh phải mạnh mẽ chấm dứt.

Vì Hoàng Nhạc Nhạc, anh cứ như vậy dứt khoát kiên quyết khua kiếm chặt đứt một tia hi vọng gắn liền duy nhất giữa bọn họ.

Ngay cả một chút lưu luyến, một chút xiu thôi cũng không có, thật là tàn nhẫn. Triệu Tây Tây hoàn toàn tuyệt vọng khóc nức nở, nghẹn ngào, ngã ra ghế sa lon.

Khuyến cho cô đau đến hoàn toàn, khóc thoải mái, sau đó mới có thể bắt đầu lần nữa.

"Cám ơn cô mấy ngày này làm bạn cùng người yêu"

Anh cho cô một cái ôm của bạn bè,

"Cô vẫn là trợ thủ tốt nhất trong công việc của tôi, nếu như cô bằng lòng, điều này sẽ không thay đổi."

"Ồ."

Triệu Tây Tây đau lòng muốn chết.

Anh vỗ vỗ vai của cô, rồi sau đó đứng dậy, rời đi.

"Cạch"

một tiếng, cửa mở ra.

"."

Triệu Tây Tây ngẩng đầu lên, tầm mắt đang bị nước mắt làm mờ nhạt, nhìn thân hình cao to của Tịch Hoa Nguyệt đi khỏi ngôi nhà của cô, cũng mang đi theo tính mạng của cô.

Từ nay, anh và cô, không còn có thể.

Hoàng Nhạc Nhạc vừa đi vào nhà hàng, liền nhìn thấy Sắc Hoa giờ lên tay gọi

"Nhạc Nhạc, nơi này, nơi này."

Cô đi tới mới phát hiện ngồi cùng bàn còn có một người đàn ông lịch sự không quen mặt.

Cô nghi hoặc thoáng nhìn Sắc Hoa.

"Ngồi đi."

Sắc Hoa cười cười xếp cô ngồi xuống chỗ ngồi đối diện người đàn ông, mới thay hai người giới thiệu,

"Hàn Văn, cô ấy chính là bạn tốt của tôi Hoàng Nhạc Nhạc; Nhạc Nhạc, vị này là Giang Hàn Văn, giám đốc nhân sự Đoàn thị."

"Hoàng tiểu thư, chào cô."

"Anh. Chào anh."

Hoàng Nhạc Nhạc hơi co quắp cười một tiếng.

"Hoàng tiểu thư muốn uống gì?"

Anh giờ tay gọi phục vụ,

"Ồ đây rất nổi tiếng với nhân kem, có muốn nếm thử một chút không?"

"Một ly Latte là tốt rồi, cảm ơn."

Chuyện này. Đây chẳng lẽ là xem mắt ư!

Giang Hàn Văn gọi ba phần nhân kem,

"Phu nhân tổng giám đốc muốn dùng những gì?"

"Hôm nay anh phải mời khách đó."

Sắc Hoa liếc đều anh.

"Đương nhiên là tôi mời khách."

Đây là phong độ cơ bản mà đàn ông cần, phải, nên làm.

Đã có người mời khách, dĩ nhiên cô sẽ không khách khí, Sắc Hoa cười ngọt ngào với nhân viên phục vụ,

"Làm phiền anh. Tôi muốn 23 phần nhân kem."

Các bạn nhỏ ở cô nhi viện sắp có bánh ngọt thơm ngon.

"À?"

Nhân viên phục vụ bị mấy chữ kia giật mình, anh không nghe lầm chứ?

Hoàng Nhạc Nhạc cũng sững sờ, chẳng lẽ Sắc Sắc vì 23 phần nhân kem liền đem cô bán đi sao!

Giang Hàn Văn không hề bất ngờ,

"Anh nghe chứ, theo lời tiểu thư cứ làm đi."

"Vâng"

Nhân viên phục vụ lĩnh mệnh mà đi.

"Xin lỗi, tôi đi nhà vệ sinh một chút."

Hoàng Nhạc Nhạc đứng lên, không nói lời nào lôi kéo Sắc Hoa cùng nhau đi.

"Tớ."

Cũng không phải là con nít, đi nhà vệ sinh còn muốn tìm bạn.

Vừa vào đến nhà vệ sinh, Hoàng Nhạc Nhạc lập tức xoay người đối mặt cô,

"Sắc Sắc, tại sao cậu lại đi cùng Giang tiên sinh hử?"

"Gọi Giang tiên sinh quá xa lạ rồi, cậu cứ trực tiếp gọi anh ta là Hàn Văn là được rồi."

Tên gì không phải trọng điểm.

"Tại sao lại tìm anh ta tới?"

"Đương nhiên là muốn giới thiệu cho cậu biết rồi."

Nét mặt Sắc Hoa thể hiện "Tớ là bạn rất chí cốt", lấy khuỷu tay chọc chọc cô.

"Hàn Văn diện mạo lịch sự, tuổi trẻ tài cao, ở trong Đoàn thị là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim, cậu phải nắm thật chắc thật tốt đấy."

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

"Làm sao mà cậu không nói trước với tớ một tiếng."

Một chút tâm lý chuẩn bị cô cũng không có.

"Cũng không phải là bắt cậu phải ngay lập tức kết hôn với anh ta, biết thêm bạn bè cũng không có gì không tốt."

Cô vốn định giới thiệu bạn tốt Phạm Tề cho Nhạc Nhạc biết, nhưng mà nghĩ đến tính tình ghê tởm của tên kia, vẫn là thôi đi.

"Nói không chừng anh ta chính là người đàn ông định mệnh của đời cậu đấy."

"Hiện tại tớ không muốn nói chuyện tình cảm."

Có cái gì không đúng! Sắc Hoa nghi ngờ nhìn cô,

"Có phải cậu có bí mật không có nói cho tớ đúng không?"

"Tớ làm gì có cái gì bí mật!"

Cô nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác,

"Chúng ta đi ra ngoài đi, khiến Giang tiên sinh đợi quá lâu không tiện."

Sắc Hoa không tiếp tục vội vã hỏi tiếp.

Họ trở lại chỗ ngồi, cà phê cùng nhân kem cũng đã đưa tới.

Ba người cứ như vậy vừa uống cà phê, thưởng thức nhân kem thơm ngon, vừa tán gẫu.

"Linh."

Điện thoại di động đặt trong túi xách của Hoàng Nhạc Nhạc chợt vang lên.

Giang Hàn Văn lễ phép dừng lại, để cho cô nghe điện thoại.

Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, màn hình hiển thị cuộc gọi tới là Tịch Hoa Nguyệt.

Nhấn nút từ chối cuộc gọi, cô để điện thoại trở về chỗ cũ.

Sắc Hoa tò mò,

"Ai gọi cho cậu vậy? Tại sao không nhận?"

"Gọi nhầm điện thoại."

Cô úp úp mở mở cho qua.

Nhưng, tiếng chuông rất nhanh lại vang lên.

"Linh."

Cô lại nhấn tắt.

Sắc Hoa chau chau mày,

"Lại nhầm hay sao?"

"Ừ."

Hoàng Nhạc Nhạc đáp một tiếng.

Điện thoại di động còn không kịp bỏ vào trong túi xách, tiếng chuông vang lên.

"Làm gì có người nào gọi nhầm điện thoại nhiều lần như vậy?"

Sắc hoa nhanh tay lẹ mắt cướp lấy điện thoại,

"Tớ nhận, nói đối phương không cần gọi lại làm phiền cậu."

Hoàng Nhạc Nhạc sợ hãi thốt lên,

"Đừng nhận!"

Tịch Hoa Nguyệt. Cái tên này quen quen! Nghe qua, xem qua ở nơi nào nhỉ? Sắc Hoa không nhận điện thoại, chỉ nhìn rõ ràng tên người gọi tới.

Số điện thoại có trong danh bạ, chắc chắn là người quen.

Hoàng Nhạc Nhạc cướp lại điện thoại di động, tắt máy, không nhận cuộc gọi.

"Tịch Hoa Nguyệt là ai ? Tại sao cậu không nhận điện thoại của anh ta?"

Sắc Hoa thể hiện tư thế nghiêm hình ép cung muốn tra ra.

"Anh ta."

Hoàng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc.

"Tịch Hoa Nguyệt."

Giang Hàn Văn trầm ngâm,

"Tôi nhớ không lầm, CEO mới nhận chức hình như gọi là Tịch Hoa Nguyệt."

Không thể nào chỉ là trùng hợp trùng tên trùng họ.

Sắc Hoa bừng tỉnh hiểu ra,

"Không sai, anh ta chính là CEO mới nhận chức."

Nhạc Nhạc chỉ là một nhân viên nho nhỏ của bộ hành chính, sao lại tiếp xúc qua lại với CEO?

Quả nhiên Nhạc Nhạc có bí mật không nói cho cô.

"Cậu muốn tự mình thừa nhận hay là muốn tớ bức cung?"

Thời đại dân chủ, cô cho Nhạc Nhạc hai cơ hội chọn lựa.

Cô và Tịch Hoa Nguyệt bây giờ chẳng có gì cả,

"Muốn thừa nhận cái gì?"

"Được rồi, này ——"

Sắc Hoa chợt nhìn thấy một người đàn ông tuấn đạt xuất chúng, phong độ hiên ngang thẳng tắp đi tới vị trí của bọn họ, gương mặt tuấn mỹ bị bao phủ một mảnh u ám.

Cô dám cam đoan, tối tăm trên mặt anh ta 100% là ghen tỵ.

"Sắc Sắc?"

Thế nào mà đột nhiên ngu người ra vậy? Hoàng Nhạc Nhạc nghi hoặc theo tầm mắt của cô quay lại nhìn, ngạc nhiên hít vào một hơi.

"Ách!"

Tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Đáy mắt Sắc Hoa lặng lẽ sáng lên một đám ánh sáng.

"Cô ở nơi này làm cái gì?"

Hai mắt Tịch Hoa Nguyệt quét qua hai người khác.

Ha ha. Ánh mắt kia đâm vào rất . . . ! Sắc Hoa cười hi hi nói:

"Tôi muốn giới thiệu bạn trai cho Nhạc Nhạc."

"Cô ấy không cần."

Giọng điệu của anh chua như là ngã vào trong vại dấm.

"Chúng ta cần nói chuyện một chút."

Tịch Hoa Nguyệt đưa tay giữ chặt tay Hoàng Nhạc Nhạc.

Mặc dù cô khẳng định 99% người có tướng mạo tuấn mỹ không thua với ông xã chính là Tịch Hoa Nguyệt, nhưng vẫn hỏi một tiếng.

"Anh là?"

"Tịch Hoa Nguyệt."

Quả nhiên, Sắc Hoa búng ngón tay.

"Chúng ta không có gì để nói, buông tôi ra!"

Hoàng Nhạc Nhạc không cách nào tránh thoát, chỉ có thể thân bất do kỷ* đi theo anh tới cửa nhà hàng.

*thân bất do kỷ: có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải làm vì nhiều lý do khách quan như hoàn cảnh,....

Cô vậy mà định qua lại với người đàn ông khác! Chỉ nghĩ thôi, Tịch Hoa Nguyệt cũng cực kỳ buồn bực.

"Sắc Sắc."

Hoàng Nhạc Nhạc quay đầu lại cầu cứu Sắc Hoa.

Giang Hàn Văn ở bên thu hồi ánh mắt, ung dung hỏi:

"Cô không đi cứu cô ấy à?"

Sắc Hoa thương thì có thương nhưng không giúp được gì, cười cười, nhún nhún vai, trơ mắt nhìn cô bị Tịch Hoa Nguyệt mang đi.

"Chuyện của bọn họ để cho chính bọn họ tự đi giải quyết."

Ai bảo cô ấy không có suy nghĩ như vậy, cùng CEO mới nhận chức cọ sát ra tia lửa như thế mà vẫn giữ bí mật với cô, hừ hừ, thế mà tính là bạn tốt sao!

"Xin lỗi xin lỗi, tôi thật sự không biết Nhạc Nhạc đã có đối tượng."

Anh lo đến,

"Tôi hiểu."

"Ừ. Hôm nào tôi lại giới thiệu những cô gái khác cho anh nhé."

Cô lại muốn nhân thể đập anh một gậy trúc gang, vì lợi ích cho các bạn nhỏ ở cô nhi viện đây, Giang Hàn Văn cười cười, từ chối cho ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hoàng Nhạc Nhạc bị nhét vào bên trong xe, Tịch Hoa Nguyệt một đường lao vùn vụt.

Cô nhìn chăm chăm gò má xinh đẹp của anh,

"Tôi muốn xuống xe!"

Anh hoàn toàn không để ý tới cô.

Tốc độ lái xe không hề giảm chút nào, cảnh vật ngoài cửa sổ giống như bay lùi về phía sau.

Hình như anh rất tức giận, nhưng cô không hiểu, đến tột cùng anh đang giận cái gì?

"Rốt cuộc thì anh muốn đưa bọn tôi, đưa tôi đi nơi nào?"

Đây không phải là đường về nhà cô.

Anh chuyên chú nhìn đường phía trước,

"Đi tới một nơi không bị quấy rầy, có thể dễ dàng nói chuyện."

Gần hai tuần lễ, thái độ của Hoàng Nhạc Nhạc đối với anh thủy chung trước sau như một duy trì lạnh nhạt khách sáo, hoàn toàn lau đi cảm giác, thời gian ở cạnh nhau lúc trước, kỉ niệm sở hữu cùng nhau.

Giống như, đối với cô hiện giờ mà nói, anh cũng chỉ là người lãnh đạo trực tiếp, không còn gì khác.

Cô không có một chút cảm giác đối với anh sao?

Cho tới bây giờ, anh còn rất khó tin, cô gái luôn luôn nhát gan, ôn thuận dễ nói chuyện, lại biết kiên trì, dứt khoát chặt đứt tất cả quan hệ giữa cô và anh như vậy.

Cô lại còn tính toán gặp gỡ người đàn ông khác! Tịch Hoa Nguyệt dồn sức trên tay lái, trên tay gân xanh mờ hồ nổi lên.

"CEO, giữa chúng ta có lời gì để nói?"

Cô đã trở lại giọng điệu nhạt nhẽo.

Anh mắt không chế lớn tiếng nói:

"Không được gọi tôi là CEO nữa!"

Cô mím môi, không lên tiếng.

Tịch Hoa Nguyệt dừng xe trước phòng bảo vệ nghiêm ngặt của một cao ốc, hạ cửa sổ xe xuống.

"Tịch tiên sinh, hôm nay trở về có vẻ sớm."

Bảo vệ thấy rõ người ngồi bên trong xe, mới chịu cho đi, lơ đãng liếc thấy chỗ cạnh tài xế có một cô gái, ngoài ý muốn sững sốt.

Anh làm bảo vệ ở đây cũng 6-7 năm rồi, lần đầu tiên nhìn thấy Tịch tiên sinh mang phụ nữ về nhà! Anh không khỏi nhìn nhiều vài lần.

"Ừ."

Tịch Hoa Nguyệt khẽ gạt đầu, lái xe vào vị trí đỗ xe dành riêng trong bãi đỗ xe ngầm.

Anh xuống xe.

Hoàng Nhạc Nhạc vẫn bất động ngồi ngay ngắn ở chỗ.

Anh đi tới ghé lái phụ bên cạnh,

"Nếu như cô không tự mình xuống xe, tôi không thể làm gì khác hơn là ôm cô xuống."

Ôm? Hoàng Nhạc Nhạc lập tức mở cửa xe xuống xe.

"Đi thôi."

Không có lựa chọn khác, cô đành phải đi lên lầu cùng anh.

Tòa cao ốc hơn một trăm tầng này mỗi tầng chỉ có duy nhất một hộ, Từ thang máy đến cửa hành lang khoảng ba mươi kilômét, trên trần nhà treo đèn chùm có tạo hình đặc biệt, xinh đẹp lóa mắt, trên tường treo vài bức họa, ngay ngắn giống như trong triển lãm tranh mỹ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Tịch Hoa Nguyệt móc ra thẻ từ quét cửa.

Đi vào bên trong nhà, Hoàng Nhạc Nhạc đứng ở cửa trước liền không di động nữa,

"CEO, hiện tại chúng ta chỉ có hai người, anh muốn nói gì có thể nói."

Tốt nhất là nói nhanh một chút, cô không muốn đợi quá lâu ở chỗ này.

Một tiếng kia CEO lại một lần nữa kích thích đến anh, nháy mắt xoay người, tiến tới gần cô.

"Tôi nói rồi không được gọi tôi là CEO nữa."

Lui một bước, cô nghe lời đối xưng hô,

"Tịch tiên sinh."

Như vậy sẽ lọt tai dễ nghe sao?

Tịch, tịch tiên sinh? Anh cần rằng nghiêng lợi nói:

"Hoa, Nguyệt."

Cô đúng là có biện pháp để làm cho anh kích động, mất khống chế.

"Như vậy không ổn."

Phải phân chia rõ ràng giới tuyến.

Anh cắt đứt lời của cô.,

"Tôi không nhìn ra được nơi nào không ổn."

"Chúng ta không quen thuộc như vậy——"

Cô lại dám nói bọn họ không quen thuộc như vậy! Tịch Hoa Nguyệt hơi híp mắt lại,

"Vậy cô với ai tương đối quen thuộc? Hạ Uy? Hay là người đàn ông mới vừa rồi kia?"

"Đó là chuyện riêng của tôi."

Cô không cần thiết phải báo cáo với anh.

"Nếu như hôm nay tôi không xuất hiện, cô sẽ qua lại với người đàn ông kia sao?"

Đáy lòng giống như bị ghim cái gai, anh cố ý muốn hỏi rõ ràng.

Cô nhàn nhạt đáp,

"Chuyện không liên quan đến anh."

"Ba" một tiếng,

Trong đầu một nhánh thần kinh nào đó chợt không báo động trước đứt lìa.

"Tôi quan tâm cô, tôi quan tâm em, anh thích em, coi trọng em rồi, em nói chuyện có liên quan đến anh không?"

Tôi quan tâm cô, tôi quan tâm em, anh thích em, coi trọng em rồi! Hoàng Nhạc Nhạc ngậy người như phồng, trong đầu trống rỗng.

Cô. có nghe nhầm không?

"Làm sao có thể?"

Anh thích cô, không phải là ảo tưởng của cô, không phải là lỗi của cảm giác của cô?

"Tại sao không thể nào?"

Anh thích cô khó có thể tin được sao?

"Em cảm thấy anh là loại người đối với người nào cũng đều rất tốt, đối với người nào cũng đều rất thân thiết sao?"

Trừ người nhà, anh chưa từng quan tâm đến một người nào như vậy, bởi vì lo lắng cô đón xe buýt sẽ lại phải đi ngang qua đoạn đường u ám kia, trong lòng có ám ảnh sợ hãi, cho nên ngày ngày anh đưa đón cô đi làm.

Anh lớn như vậy, mặc kệ là trong nhà hay chỗ làm việc, đồ dùng sinh hoạt hàng ngày đều là quần gia, người giúp việc đi mua, thế nhưng anh lại cùng với cô đi siêu thị, mua giấy vệ sinh cùng sữa tắm, còn có một chút đồ linh tinh, mặc dù cô còn lạnh nhạt hấp tấp tạo ra mấy màn hỗn loạn tung bừa, anh vẫn không có một chút không kiên nhẫn.

Đối với người gây khó dễ cho cô, anh cũng không cho sắc mặt tốt.

"."

Anh đương nhiên không phải.

Anh nhìn cô sâu lắng.

"Không cảm giác được anh đối với em không giống với những khác người chứ?"

Trừ phi cô là tảng đá, là cọc gỗ.

Dĩ nhiên cô cảm thấy, nhưng anh đã có Triệu trợ lý rồi, vậy mà làm sao lại hùng hồn vậy ngay không sợ chết đứng nói là đang quan tâm cô, thích cô?

"Anh không thể yêu tôi."

Cái gì gọi là không thể? Sắc mặt của anh khẽ trầm xuống.

"Cô có người trong lòng rồi hả?"

Tại sao anh lại chất vấn cô như vậy!

"Anh đã có Triệu trợ lý rồi, mặc kệ quan hệ giữa hai người là gì, chỉ cần vẫn tồn tại, anh cũng không tư cách nói thích, nói yêu với người con gái khác."

"Quan hệ giữa anh và Tây Tây đã kết thúc một tuần lễ trước."

Anh rất muốn nói cho cô biết từ sớm, chỉ là, cô vẫn không cho anh cơ hội.

Kết thúc? Cô kinh ngạc, chính mình không thể tin được lời nói giờ phút này nghe được.

Có cái gì đó không tên xôn xao trong lồng ngực cô, lạnh lẽo truyền đến từng ngón tay, ngón chân.

"Tại sao?"

"Trước khi thích em, tình yêu đối với anh có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cho nên cứ như vậy mà ở chung một chỗ với Tây Tây, đây là lần đầu tiên anh mãnh liệt muốn một thứ gì như thế, muốn em yêu anh, muốn đem em ở lại bên cạnh anh, muốn ôm em thật chặt vào trong ngực, không bao giờ buông tay nữa."

Anh không phải là người chần chừ, sẽ không cùng lúc quan hệ song song với hai người con gái, dùng quan hệ như thế làm tổn thương đến cô.

Lời của anh ném mạnh vào trong hồ nước trong lòng cô, nhộn nhạo tạo ra từng vòng từng vòng tròn gợn sóng, tìm đập thỉnh thoảng.

"Cho nên anh kết thúc quan hệ giữa anh và Tây Tây."

Anh dọn sạch vị trí bên người chỉ đợi cô tiến vào chiếm giữ khoảng không đó.

"Cô ấy yêu anh như vậy, nhất định rất đau lòng."

Một mặt bên ngoài lòng tràn đầy cảm động, bên trong Hoàng Nhạc Nhạc lại lạnh lẽo dâng lên một chút áy náy với Triệu Tây Tây, luôn cảm giác mình là người thứ ba, là người cướp đi hạnh phúc của cô.

Nếu hạnh phúc của cô được xây dựng trên nỗi đau khổ bi thương của người con gái khác, làm sao cô có thể坦然 nhiên chấp nhận tâm ý của anh.

"Em đừng suy nghĩ lung tung để tâm vào chuyện vụn vặt, Tây Tây đau lòng khổ sở không phải do em"

Tình yêu, vốn không có đạo lý, cô ấy sai thời gian, yêu sai người, đau lòng là kết quả tất yếu.

"Nhưng"

"Cho dù anh có không thích em, cũng sẽ không yêu cô ấy."

Anh và Tây Tây không phải là không có cơ hội bồi dưỡng tình cảm, chỉ là từ đầu đến cuối anh không có cảm giác động lòng với cô ấy.

Mặc dù rất tàn nhẫn, nhưng đây chính là sự thật.

"Tình yêu và hạnh phúc của người khác không phải trách nhiệm của em."

Cũng không phải là thần tình yêu Cupid.

"Bây giờ chuyện em nên nghĩ là chuyện của chính mình."

"Cái gì?"

Anh tiến tới gần lần nữa,

"Em nghĩ xong chưa?"

"Nghĩ, nghĩ cái gì?"

Cô muốn lui về phía sau, lại bị một cánh tay có lực ôm ngang hông của cô.

"Bằng lòng qua lại với anh, làm bạn gái của anh?"

Đôi mắt anh dịu dàng như nước, có lẽ băng sơn mỹ nhân cũng khó mà kháng cự sức quyến rũ của anh.

Cô cố ý hỏi:

"Tôi có thể cự tuyệt sao?"

"Dĩ nhiên không thể."

Anh bá đạo bác bỏ.

"Vậy làm sao anh còn hỏi em!"

Cô lại không được lựa chọn.

Tịch Hoa Nguyệt nhìn cô chăm chăm,

"Chẳng lẽ em thật sự muốn qua lại với tên kia?"

Cô nghe thấy mùi chua chua phải không? Thì ra là người luôn luôn lạnh nhạt, đối với tình yêu không có kỳ vọng như anh cũng sẽ ghen.

"Cười cái gì?"

Anh tức giận hỏi.

"Anh ở đây ghen, có đúng hay không?"

"Đúng."

Anh thẳng thắn nhận tội.

"Em nên trả lời vấn đề của anh."

"Hôm nay là lần đầu tiên em và Giang tiên sinh gặp mặt, làm gì mà nhanh chóng xác định quan hệ như vậy."

Không có như vậy không thể chờ đợi có được hay không!

Anh không có cảm giác nói:

"Cho nên nếu anh không có xuất hiện, em có thể sẽ cùng anh ta có cuộc hẹn thứ hai?"

Sau đó có thể còn có lần thứ ba, lần thứ tư.

Cô nhún nhún vai,

"Chuyện còn chưa xảy ra, ai biết."

Sự thực là, cô và Giang tiên sinh đó mới nói được vài câu, anh liền xuất hiện trước mặt mọi người bắt cô đi.

Được rồi, chuyện Giang tiên sinh tạm thời dẹp qua một bên, không nói đến.

"Này, Hạ Uy thì sao?"

Cô ngạc nhiên ngược mắt. Có chút không giải thích được.

"Hạ Uy?"

Tại sao lại liên quan đến cậu ta?

"Anh thấy cậu ta đối xử với em rất tốt, em thích ăn cái gì cũng biết, em thì sao? Em đối với anh ta có cảm giác gì?"

Một bộ tiêu chuẩn giọng ghen phụ.

Ngay cả Hạ Uy mà cũng ăn dấm chua, này, quá khoa trương rồi đó!

"Hai bọn em cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhà cậu ấy ở sát vách nhà em, người hai nhà quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, em đi qua nhà cậu ấy ăn cơm hoặc là cậu ấy tới nhà của em ăn cơm đều là chuyện bình thường hay xảy ra, biết nhau hai mươi mấy năm rồi, không chỉ cậu ta biết em thích ăn cái gì, em cũng biết rất rõ ràng sở thích của cậu ấy, ba mẹ em cùng ba mẹ cậu ta còn hi vọng chúng ta có thể gom thành một đôi."

Cô cười trộm ở trong lòng.

"Em thích anh ta?"

Anh nhúu chặt lông mày.

"Em đương nhiên thích cậu ấy."

Cô tạm ngừng, rồi mới bổ sung thêm một câu,

"Cậu ấy giống như một người anh trai."

Mắt thấy bình dấm chua sắp đổ ra lại dừng lại —— anh trai?

"Em cố tình muốn gạt anh!"

"Em đâu có."

Về mặt vô tội.

"Không có sao?"

Anh cúi đầu nhìn cô, đôi tay rắn chắc vòng qua eo cô, từng chút, từng chút rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

"Là do tự anh thiếu kiên nhẫn, không nghe xong lời của em."

Cô còn lâu mới cho anh biết, cô thích bộ dáng ghen tuông của anh vì cô.

"Hóa ra anh thích ăn dấm như vậy."

"Em vẫn chưa trả lời anh."

"Trả lời cái gì?"

"Qua lại với anh, làm bạn gái của anh."

Anh chuyên chú ngưng mắt nhìn cô.

Cô cảm thấy dưới cái nhìn soi mói của anh, cả người nóng như lửa đốt.

"Anh sao mà bá đạo, không cho phép em từ chối, em còn có lựa chọn khác sao?"

"Nói đi."

Anh dịu dàng nói nhỏ dụ dụ dỗ.

Giọng nói êm ái mê hoặc lòng người đầy ma lực của anh, cô ngoan ngoãn, mê muội mà thốt lên:

"Được."

Anh cúi thấp mặt, hôn lên cánh môi giống như cánh hoa hồng của cô, kiên định, nhẹ nhàng in xuống nhiệt độ, tí mị mát lạnh.

Cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn lên gương mặt tuấn tú được phóng đại lên trước mắt, hít vào thở ra đều là hơi thở mê người của anh, đầu hoàn toàn chết máy, không cách nào tư duy.

Anh hôn nụ hôn sâu hơn, lưỡi của anh thẳng thắn mà nhiệt tình thăm dò mỗi một tác bên trong miệng của cô, cùng với cái lưỡi của cô dây dưa đùa giỡn, hơi thở của nhau mập mờ lần lượt thay đổi.

Đôi gò má đỏ hồng, cô bị hôn đến đầu óc choáng váng, thở hổn hển, ngực thở phập phồng lên xuống nhanh chóng, hai chân mềm nhũn gần như sắp không đứng vững được.

"Nụ hôn đầu."

Tịch Hoa Nguyệt thở nhẹ, cười khẽ, ánh sáng dưới đáy mắt quá mức chói mắt một chút, gương mặt tuấn tú ánh lên vẻ mặt quá mức vui thích một chút.

Phản ứng trẻ con như vậy, không hề có ngôn từ hoa mỹ nào, so với bất kỳ chiêu chọc khiêu khích cực tốt nào càng có thể làm cho anh gần như mất không chế hơn.

Kĩ xảo hôn môi của anh so với cô tốt hơn quá nhiều, nếu như cô là trình độ vườn trẻ, anh chính là trình độ tiến sĩ, thật không công bằng.

"Em hẳn là nên tìm người có trình độ giống nhau đến luyện tập mới đúng."

Tìm người có trình độ giống nhau đến luyện tập? Vừa nghĩ tới cô muốn cùng người đàn ông khác hôn môi, bình dấm chua trong lòng ngay tức khắc lại đổ, anh hơi kích động một lần nữa hôn môi cô, gắp từng chữ từng câu vào trong miệng cô.

"Em muốn hôn, muốn mát, muốn liếm Anh lúc nào cũng theo hầu đến cùng."

Muốn tìm người đàn ông khác, không có cửa đâu.

Sáng hôm sau, Tịch Hoa Nguyệt đặc biệt tới đón Hoàng Nhạc Nhạc cùng nhau đi làm, thân là bạn trai đưa đón bạn gái đi làm là kiến thức cơ bản, anh còn mua một chút thức ăn sáng muốn cùng nhau dùng ở bên trong phòng làm việc.

Trên đường đi làm——

"Lúc ở trong công ty, anh có thể đừng tới tìm em hay không?"

Hoàng Nhạc Nhạc bất chợt nói.

Anh rất không hài lòng, ầm ức.

"Tại sao?"

Anh cho là cặp tình nhân mới vừa rơi vào bể tình sẽ muốn được ở chung một chỗ, giờ giờ phút phút nhìn thấy, sờ được, ngay cả một giây cũng không muốn tách ra, là ý nghĩ của anh sai lầm, hay là Hoàng Nhạc Nhạc có vấn đề gì?

"Chuyện chúng ta đang hẹn hò tạm thời không cần công khai, có được hay không?"

"Không được."

Anh một lời bác bỏ.

"Hoa Nguyệt"

Cô khẩn cầu.

Anh tức giận liếc cô,

"Tại sao hẹn hò cùng anh lại phải lén lút, không thể công khai?"

Anh làm sao mà ám muội được hả?

"Em là nói tạm thời."

"Cho anh một lý do."

Anh có thể chấp nhận lý do.

Cô suy nghĩ một chút, mới nói:

"Em chỉ nghĩ an an phận phận làm xong bốn phận công việc của em, không hy vọng những người khác bởi vì quan hệ của chúng ta mà nhìn em với con mắt khác, làm cho người khác cảm thấy em có đặc quyền."

Anh nhướn mày,

"Em sẽ dùng đặc quyền mệnh vua sai khiến chư hầu?"

Cô lắc đầu.

"Vậy thì em sẽ làm bộ, đùa bỡn lấy đặc quyền đi chèn ép người khác sao?"

Cô sẽ không làm mấy cái loại chuyện này.

"Em . . . em không dám."

"Cái này không phải."

Cô chính là suy nghĩ nhiều quá, nếu mà cô có một chút mạnh mẽ, anh cũng không phải lo lắng hết sức xem cô có không phải lại bị uất ức gì không, lại còn một chữ cũng không nói, anh chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt lên:

"Như vậy những người khác mới không dám bắt nạt, chèn ép em"

Coi như cô có thể chịu được, anh cũng sẽ không để cho cô bị đối xử như vậy.

"Ah, ah?"

Cô nhìn anh chăm chăm, rồi sau đó giống như đột nhiên hiểu ra cái gì, há to mồm, chỉ vào anh.

"Anh . . . anh biết!"

Vốn anh không có ý định nhắc tới chuyện này, nếu không cẩn thận nói lộ ra miệng, vậy liền nhận.

"Ừ."

"Cho nên, quản lý đúng lúc xuất hiện phát hiện việc làm của tiểu Huệ cùng chị A Linh, cũng lên tiếng ngăn lại. Là ý của anh."

Cô sử dụng câu khẳng định.

"Còn biện pháp nào, ai bảo em dễ bị bắt nạt như vậy, hơn nữa bị bắt nạt cũng không nói một tiếng."

Anh đương nhiên ra mặt.

"Thật ra thì Đó cũng không phải là chuyện quá nghiêm trọng, em cũng chỉ là tốn thêm một ít thời gian, để ý nhiều hơn một chút tài liệu mà."

Nhận thấy được ánh nhìn chăm chăm của anh, âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ.

"Tốt nhất chỉ là tốn thêm một ít thời gian, để ý nhiều hơn một chút tài liệu mà thôi, nếu như em và bọn họ là sự trợ giúp, ủng hộ giữa đồng nghiệp, vậy anh sẽ không phản đối."

Nhưng rõ ràng không phải.

"Họ chính là cố ý ăn sạch em, chiếm lợi ích của em."

"Ách."

Cô không phản bác, bởi vì lời anh nói đều là sự thật.

"Tiền lương của bọn họ sao không chia cho em một nửa đi?"

Anh càng nói càng tức giận,

"Ngay cả bốn phần công việc của mình cũng làm không được, công ty phát tiền lương mời các cô ấy tới làm cái gì!"

Anh sẽ không dưới con nóng giận, đuổi việc họ chứ?

"Hoa Nguyệt, chuyện cũng đã qua, chị A Linh và tiểu Huệ sau này sẽ không đem công việc của họ kín đáo đưa cho em, anh cũng đừng trách họ nữa, có được hay không?"

Anh hừ hừ, mặc dù không có nói đồng ý, nhưng tức giận trên gương mặt dần dần thoáng biến mất một chút,

"Ngu ngốc, người ta bắt nạt em như vậy, tại sao em lại muốn xin xỏ cho họ chứ?"

"Ai mà chả có lúc sai lầm, chỉ cần biết sai có thể sửa lỗi là được rồi."

Cô cười, trong tim không có điều khúc mắc không vui trong lòng.

"Lần sau mà có chuyện như vậy xảy ra, nhất định em phải nói cho anh biết."

"Vâng."

Cô nghĩ lừa qua chuyện.

Anh than nhẹ,

"Hử?"

Cũng bởi vì hiểu rõ cá tính của cô, cho nên anh càng muốn cô phải chính miệng hứa hẹn.

Cô không thể không đồng ý,

"Được rồi, nhất định em sẽ nói cho anh biết, được chưa."

"Được."

Anh rất hài lòng,

"Như thế này ăn xong đồ ăn sáng, em trở lại phòng làm việc."

Cô nghi ngờ liếc về phía anh,

"Ăn ở nơi nào?"

"Đương nhiên là ở phòng làm việc của anh rồi."

Chẳng lẽ cô nghĩ tại phòng làm việc của bộ phận hành chính, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người ăn sáng? Anh thì không sao cả, chỉ sợ cô sẽ tiêu hóa không tốt.

"Làm chuyện lớn như vậy ai cũng biết chúng ta đang hẹn hò!"

"Biết rồi thì thôi, không sao."

Cũng không phải là bí mật kinh thiên động địa, không cần phải phòng bị, giữ bí mật như điệp viên vậy.

Cô nhìn anh,

"Chúng ta không phải vừa mới nói xong tạm thời không công khai sao?"

"Lý do của em không dùng được."

Anh bác bỏ rồi, ở đâu ra nói xong?

"Trừ phi em còn có lí do hùng hồn hơn."

Nếu không không bàn nữa.

"Ách, cái đó."

Cô ấp úng.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Anh ung dung chờ.

"Hiện tại nhất định trợ lý Triệu vẫn còn rất đau lòng, chứng kiến hai chúng ta ở chung một chỗ sẽ làm cho cô ấy càng khó chịu hơn, khổ sở hơn, cho nên trước tiên cứ giữ bí mật quan hệ của chúng ta, chờ thêm một thời gian nữa sẽ công khai."

Cô không muốn dùng hạnh phúc của mình đi giày xéo cô ấy.

Đầu tiên Tịch Hoa Nguyệt ngẩn ra, ngay sau đó xúc động mà nở nụ cười.

Làm sao mà cô thiện lương như vậy, tâm tư tinh tế, hơn nữa lại suy nghĩ chu đáo.

Cho dù Tây Tây đã từng đánh cô, còn trước mặt mọi người nhục nhã cô, làm cô mất mặt, nhưng cô vẫn lo lắng đến tâm trạng của cô ấy, không muốn làm tổn thương cô ấy.

"Được rồi."

Nếu cô đã có lòng như vậy, đương nhiên anh phải ủng hộ cô.

"Thật?"

Sự vui mừng đột sáng gương mặt của cô, cũng làm cho đôi mắt của cô lấp lánh sáng chói như sao.

"Cảm ơn anh."

"Thực ra người nên nói cảm ơn là anh."

Người gây tổn thương trái tim của Tây Tây chính là anh.

"Hi vọng trợ lý Triệu có thể sớm ngày thoát khỏi sự khổ sở của thất tình, tìm được tình yêu và hạnh phúc chỉ thuộc về chính cô ấy."

Cô chân thành mong đợi.

Anh yên lặng nói:

"Sẽ như vậy."

"Ừ."

Cô gật đầu.

Tịch Hoa Nguyệt lái xe vào bãi đỗ xe ngầm, đỗ ở chỗ dừng xe chuyên dụng riêng.

Hoàng Nhạc Nhạc nhìn bốn phía, bao quát xung quanh không thấy ai định mở ra cửa xe ra ngoài.

"Đợi chút."

Anh vói tay lấy túi thức ăn sáng ở ghế sau, đưa cho cô.

"Bữa ăn sáng, nhớ phải ăn."

"Được rồi."

Cô nhận lấy, xuống xe.

"Tan việc anh sẽ ở chỗ này chờ em."

Cô gật đầu, đi vài bước lại không yên tâm quay trở lại dặn dò,

"Nhớ phải giữ bí mật đó!"

"Biết rồi."

Anh không có mau quên như vậy.

Chỉ là anh vạn lần cũng không ngờ, cái mà cô nói là "Tạm thời", nháy mắt qua một tháng, anh vẫn là bạn trai bí mật của Hoàng Nhạc Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Rất cuộc cô muốn giữ bí mật tới khi nào?

Cô muốn anh lúc ở công ty không được đi tìm cô, cho nên cho dù ở bên trong công ty có gặp được nhau, hai người cũng nói không hơn ba câu, cô đã phải trở lại phòng làm việc.

Có lúc, Tây Tây đi theo bên cạnh anh, ngay cả một câu cô cũng không nói với anh, liền cúi đầu nhanh chóng tránh đi.

Ngược lại anh thường thấy Hạ Uy quen thuộc ra vào phòng hành chính, hai người bọn họ vừa nói vừa cười, tự do, an nhàn, vui vẻ đến vô cùng.

Mặc dù cô từng nói Hạ Uy giống như người anh trai. Nhưng còn Hạ Uy thì sao? Trong lòng anh ta có ý nghĩ gì với Hoàng Nhạc Nhạc hay không? Đối với anh ta mà nói, Hoàng Nhạc Nhạc là em gái hay là người phụ nữ anh ta thích?

"Bang."

Tịch Hoa Nguyệt đắm một đắm vào mặt bàn gỗ vừa dày vừa nặng.

"Ách ——"

Giám đốc phòng kế hoạch đang trình bày báo cáo vấn đề chấn động kinh ngạc, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra từ trong miệng, là báo cáo vấn đề của anh có chỗ nào làm không tốt sao? Hay là nội dung phương án kế hoạch quá kém?

Tất cả mọi người nghiêng đầu nhìn Tịch Hoa Nguyệt.

"Đáng chết!"

Anh khẽ nguyên rủa một tiếng, âm thanh mặc dù không lớn, lại vừa đủ để cho cán bộ cao cấp trong phòng họp có thể nghe được rất rõ ràng.

Giám đốc phòng kế hoạch nom nớp lo sợ hỏi:

"CEO, có phải Phương án kế hoạch có vấn đề sao?"

Anh gần như có thể cảm giác được hơi lạnh mồ hôi trượt xuống sống lưng.

Tịch Hoa Nguyệt vẫn không có cảm xúc.

"Ah?"

CEO không có phản ứng.

"Huh!"

CEO lại đang ngẩn người!

Cuối cùng để mọi người không phải tiếp tục ở đây nhìn Tịch Hoa Nguyệt ngẩn người, lãng phí thời gian, Triệu Tây Tây lướt qua một lần lộ trình làm việc của Tịch Hoa Nguyệt ngày hôm nay ở trong đầu, nhanh chóng đưa ra quyết định đứng đắn,

"Hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc, chiều nay ba giờ sẽ tiếp tục."

"Vâng"

"Tốt."

Cán bộ cao cấp tham gia hội nghị thu dọn xong tài liệu, số liệu của mình, nối đuôi nhau đi ra phòng họp.

Chỉ chốc lát sau, phòng họp to như vậy cũng chỉ còn lại có hai người cô và Tịch Hoa Nguyệt.

Anh còn như đang đi vào cõi thần tiên, không có hoàn hồn.

Nhìn anh gần như thế này, ngực của cô sẽ dâng lên một nỗi đau không cách nào nói rõ.

Cô đã nhận rõ sự thật, cũng đã tuyệt vọng với anh rồi, tại sao chỉ ngắm nhìn anh như vậy thôi, lòng của cô vẫn còn đau đớn như thế?

"Hả?"

Tịch Hoa Nguyệt xoay mình phục hồi lại tinh thần, phát hiện bên trong phòng họp to như vậy mà chỉ còn dư lại anh và Triệu Tây Tây.

"Chuyện gì xảy ra? Những người khác đâu?"

Cô thu lại chưa xót khổ sở trong mắt không dấu vết, như không có việc gì nói:

"Giải tán, đương nhiên là quay trở về phòng làm việc của mình."

Giải tán? Vậy mới vừa rồi anh đều ở đây làm cái gì? Tại sao nội dung của cuộc họp anh hoàn toàn không có một chút xíu ấn tượng? Anh phiền não đứng dậy, đi ra cửa.

Triệu Tây Tây dọn dẹp tài liệu trên bàn, gấp lại màn hình laptop.

"Chỉnh sửa nội dung hội nghị xong đưa đến trên bàn làm việc của tôi."

"Hoa Nguyệt."

Cô lớn tiếng gọi anh.

Anh dừng lại bước chân, xoay nửa người nhìn cô.

"Còn có việc?"

Cô ngược mắt nhìn anh,

"Gần đây anh hình như đặc biệt buồn bực, nguyên nhân là do Hoàng Nhạc Nhạc rồi. Hai người Có vấn đề gì không?"

Dù là người bị mù cũng cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ có vấn đề, thực sự không giống bạn trai bạn gái đang hẹn hò.

Anh hơi ngạc nhiên, vì đây là hơn một tháng, lần đầu tiên cô hỏi đến chuyện không liên quan đến công việc.

Chẳng lẽ. Là Hoàng Nhạc Nhạc từ chối anh? Không thể nào, Hoàng Nhạc Nhạc tuyệt đối thích Hoa Nguyệt, một giây kế tiếp ngay sau đó cô đã bác bỏ ý nghĩ của mình, trực giác của phụ nữ rất chuẩn.

"Nếu như bất tiện, không miễn cưỡng. ."

Anh như có điều suy nghĩ nhìn cô, giống như đang tìm tòi nghiên cứu tâm trạng của cô, thật lâu sau, anh mới không nhịn được thờ dài mà nói:

"Hoàng Nhạc Nhạc không muốn công khai sự thật chúng tôi đang hẹn hò."

Rốt cuộc thì anh phải làm bạn trai bí mật của cô tới khi nào đây?

"Ồ! Tại sao?"

Mặc dù cô đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy, trong lòng vẫn không tránh được có chút cay đắng và cô đơn.

"Bởi vì cô."

Anh nói thẳng.

Cô kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ được đáp án sẽ là như vậy.

"Tôi?"

"Cô ấy cảm thấy nếu như cô nhìn thấy hai chúng tôi ở cùng một chỗ sẽ càng khó chịu hơn, cô ấy không hy vọng cô lại đau lòng, cho nên vẫn không chịu để cho mọi người biết chúng tôi đã là bạn trai bạn gái rồi."

Nhớ tới cũng rất ai oán.

Này, chuyện này. Thế nhưng Hoàng Nhạc Nhạc bởi vì không muốn làm cho cô thấy cảnh đau lòng, cho nên chậm chạp không muốn công khai tình yêu của cô ấy và Hoa Nguyệt! Triệu Tây Tây sững sờ, sững sờ vài giây sau, mới vuốt trán cười nhẹ ra tiếng.

"Ha ha ha."

Anh rất bất đắc dĩ nhìn cô.

Rồi sau đó cười nhẹ chuyển thành cười to, đẩy mắt ngăn nước,

"Ha ha ha."

Hoàng Nhạc Nhạc này cũng quá tốt bụng rồi!

Ban đầu lý trí của cô bị ghen tỵ ăn mòn, không chỉ trước mặt mọi người nhục mạ, còn đánh cô ấy một cái tát, người bình thường sẽ phải trêu tức cô, hận cô, muốn trả thù cô mới phải, mà Hoàng Nhạc Nhạc chẳng những không có, mà còn vì cô suy nghĩ, làm cho cô muốn hận cô ấy đoạt đi Hoa Nguyệt cũng không có lý do trực tiếp mạnh mẽ.

Tịch Hoa Nguyệt thực sự có chút căm tức,

"Cô cười có phải quá ngang ngược rồi không!"

Hoàn toàn để anh - CEO ở trong mắt.

Cô miễn cưỡng ngưng cười,

"Cho nên cái người này hơn một tháng qua phiền não, buồn bực đều là nguyên nhân là do tôi gây nên hay sao?"

Thì ra là trong lúc cô thất tình, thương tâm khổ sở, anh cũng rất buồn bực.

"Nếu không thì còn gì nữa?"

Anh liếc xéo cô một cái.

Cô đột nhiên cảm thấy tâm lý thắng bằng hơn nhiều,

"Tôi đang nghĩ, nếu như tôi nói với Hoàng Nhạc Nhạc không cần phải lo lắng về tôi."

Anh là người thông minh, nên một chút liền hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quỷ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đúng rồi, anh làm sao lại không nghĩ tới! Tịch Hoa Nguyệt chợt hiểu ra, nếu Tây Tây bằng lòng như thế, Hoàng Nhạc Nhạc cũng không còn lý do không cho anh một danh phận rồi.

"Vậy cô có bằng lòng hay không."

"Nhưng mà tôi vẫn rất thích anh, chứng kiến anh ở cùng một chỗ với người khác sẽ làm lòng tôi đau như cắt."

Cô trình diễn câu hát hay nhất địa cầu.

Đáp án chính là NO.

Anh từ chối cô, cô còn lâu mới để cho anh được dễ chịu, giày vò anh đau khổ vài ngày sẽ tốt hơn.

Cho anh hi vọng lại tự tay đánh nát, cô là cố ý.

"Triệu, Tây, Tây!"

Anh kêu cả tên lẫn họ, giận đến nghiến răng.

Triệu Tây Tây bật cười, thì ra Hoa Nguyệt cũng có một mặt nóng nảy dễ giận như vậy!

Mặc dù không phải là người yêu của anh, không được anh yêu, sẽ là điều sâu sắc mà cô tiếc nuối nhất trên đời này, nhưng ít ra, cô và anh còn là bạn bè, cô hi vọng anh. Hạnh phúc.

Thật vất vả, bạn trai bí mật là anh mới được mang lên đài, có danh có phận.

Anh cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại đưa đón cô đi làm, không cần phải lén lút lút lút, giống như đang làm chuyện mờ ám, buổi trưa có thể ở bên trong phòng làm việc của anh cùng nhau dùng cơm, bồi dưỡng tình cảm, mặc dù Tây Tây thỉnh thoảng sẽ có ý xấu chạy tới làm kỷ đã cản mũi cực kì lớn, tuy vậy vẫn không ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ.

Trên cơ bản, anh đều rất hài lòng.

Nữ phục vụ liên tiếp đưa lên vài món ăn đều là món Hoàng Nhạc Nhạc thích ăn,

"Xin chậm rãi dùng."

Trước khi xoay người lui đi, còn len lén hướng Tịch Hoa Nguyệt đá lông nheo.

Chính chủ bị quyến rũ —— Tịch Hoa Nguyệt không nhìn thấy, Hoàng Nhạc Nhạc lại thấy rất rõ ràng, trong lòng rất khó chịu, nữ phục vụ đó có thể không trắng trợn như thế được không hả? Liếc sơ một cái cũng biết cô ta đang mơ ước Tịch Hoa Nguyệt.

Cô ta là coi cô như người tàng hình, hay là coi cô như người mù hả!

"Em không đói sao? Có thể ăn rồi."

Anh đưa đĩa cho cô.

Hoàng Nhạc Nhạc nhận lấy đôi đĩa, lại chậm chạp không động tay.

Từ lúc vừa bước vào bên trong nhà hàng, gần như hơn một nửa phái nữ, mặc kệ già, trẻ, đều len lén liếc nhìn Tịch Hoa Nguyệt.

Anh xuất sắc là điều không cần hoài nghi, cô cũng vẫn luôn rất rõ ràng, chỉ là lần đầu tiên cô mãnh liệt cảm nhận được anh "Có lực điện khác người" quyến rũ.

Anh buồn cười nhìn cô,

"Không cần anh phải nhắc nhở em, đem thức ăn này vô miệng chứ."

Chỉ nhìn chằm chằm không thể no bụng.

"Đương nhiên em biết."

Cô gắp một miếng thịt gà vào trong miệng tỉ mỉ nhai, làm như vô tình nhắc tới,

"Nữ phục vụ điểm quang tứ xạ* vừa mới lúc nãy liếc mắt đưa tình với anh!"

*điểm quang tứ xạ: ánh sáng rực rỡ nóng bỏng tỏa ra bốn phía => ý câu đại khái là chỉ người nữ phục vụ này đẹp :3

Nữ phục vụ điểm quang tứ xạ? Có nhân vật này sao?

"Thật sao?"

Anh thuận miệng hỏi, tiếp tục gấp thức ăn vào trong bát của cô.

"Bên tay trái cũng có một mỹ nữ rất đẹp lên nhìn anh này giờ."

Khóe miệng của anh lặng lẽ giương lên, tạo thành vòng cung mê người.

"Thật? Ở nơi nào?"

Không ngờ đôi mắt của cô trông nhỏ vậy, nhưng mà rất sắc bén đấy.

Cô chẳng qua chỉ là buột miệng nhắc tới muốn thử thăm dò anh, anh, thật sự là anh muốn xem à?

"Đang ở bên tay trái của anh đó."

Cô tức giận buồn bực cúi thấp đầu mãnh liệt và com.

"Ừm. Thực sự là rất đẹp, đôi mắt kia vừa tròn vừa lớn giống như biết nói."

Đúng rồi, đúng rồi, ánh mắt của cô chính là khá nhỏ á!

"Đôi môi nở nang vừa hấp dẫn lại mê người, rất thích hợp để hôn."

Hoàng Nhạc Nhạc mấp máy môi, bây giờ là như thế nào? Cái câu này có nghĩa là muốn hôn người ta sao?

"Làn da mềm mại như nước không tì vết, khi sờ nhất định sẽ có cảm giác rất tốt, hơn nữa vóc người thật nóng bỏng."

Cô gái đẹp kia mắt biết nói, đôi môi thích hợp để hôn, làn da có cảm giác rất tốt, vóc người thật nóng bỏng. Tất cả mọi mặt đều rất tốt!

"Anh có muốn trực tiếp qua đó ngồi luôn hay không ——"

Cô tức giận ngẩng đầu lên, lại vội vàng không kịp chuẩn bị tiến vào một đôi mắt tràn đầy nụ cười.

Anh gấp một viên tôm viên dứt vào trong miệng của cô,

"Nếu như mà em vẫn không có một chút phản ứng nào, anh cũng không còn nghĩ ra được lời nào để khen cô ấy."

Cô dùng sức cắn tôm viên cho hả giận,

"Nếu như anh có gan bảo em giúp anh nghĩ ra lời khen ngợi người phụ nữ khác, em tuyệt đối tuyệt đối không thềm để ý đến anh nữa."

Cô dùng hai từ tuyệt đối để biểu hiện sự bất mãn của cô.

Anh vui vẻ hớn hờ cười nhẹ bật ra tiếng.

"Anh còn cười!"

Hoàng Nhạc Nhạc càng tức giận.

Nụ cười trên mặt Tịch Hoa Nguyệt chỉ có tăng không có giảm, trong giọng nói có nhiều thêm sự cung chiêu.

"Từ đầu đến cuối, trong mắt của anh cũng chỉ có em, nữ phục vụ liếc mắt đưa tình, mỹ nữ nhìn chăm chú đều là do em phát hiện."

Một câu nói của anh liền dễ dàng tiêu diệt lửa nóng trong lòng cô, trong nháy mắt đưa tâm trạng của cô cuộn lên cao.

Anh nói, từ đầu đến cuối, trong mắt của anh cũng chỉ có cô.

Cho nên, chỉ cần cô không để ý tới những thứ cử động nhằm chán kia, chuyện gì cũng sẽ không có. Tâm trạng Hoàng Nhạc Nhạc biến chuyển tốt, cảm giác ngon miệng cũng đã được biến đổi tốt, mãi cho đến khi cô đi ra từ khu vệ sinh, vừa đứng lúc nhìn thấy ——

Cái người nữ phục vụ kia muốn len lén nhét tờ giấy nhỏ cho Tịch Hoa Nguyệt, có điều bị trả lại rồi.

Mặc dù phản ứng của anh làm cho cô rất hài lòng, tuy nhiên nữ phục vụ quyến rũ cùng những ánh mắt si mê khác khiến trong lòng cô rất không thoải mái.

"Tráng miệng nào."

Anh khẽ mỉm cười.

"Ăn tối xong muốn đi nơi nào?"

"Đâu cũng được."

Cô không chuyên tâm miệng ăn caramen, mắt lơ đãng chống lại ánh nhìn của cô nàng phục vụ, ánh mắt của đôi phương giống như muốn nói cô không xứng với Tịch Hoa Nguyệt.

Không, tương, xứng? Ngọn lửa tức giận bùng lên, xông thẳng lên não, cô đặt caramen mới ăn được một nửa xuống, hướng anh vẫy vẫy tay.

"Hả?"

Anh nghiêng người về phía trước.

Cô bất ngờ tiến lên hôn một cái trên môi anh, công khai tuyên bố chủ quyền hết sức nồng nàn.

Tịch Hoa Nguyệt ngơ ngác ngẩn người, ngay sau đó trong lòng hiểu rõ liền bật cười, đây chính là lần đầu tiên Hoàng Nhạc Nhạc chủ động hôn anh !

Ăn xong bữa ăn tối, bọn họ lại đi xem phim, đi dạo xung quanh một lúc, về đến nhà đã sắp mười một giờ.

Cô vừa mới móc chìa khóa ra mở cửa, chuông điện thoại lại đúng lúc vang lên.

Đồng nghiệp công ty cùng bạn bè của cô đều liên lạc với cô thông qua điện thoại di động, điện thoại bàn của cô rất ít người biết, thời điểm này gọi tới cũng chỉ có thể là bố mẹ của cô.

Đèn còn chưa sáng lên, cô đã nhanh chóng cởi giày bỏ chạy vào trong nhà.

"Nhạc Nhạc, đi từ từ, dừng"

Lời của anh còn chưa nói xong, liền nghe được "Cốp" một tiếng.

"Oh!"

Cô không cẩn thận đá phải chân bàn, con đau lập tức từ đầu ngón chân truyền lên, chân rã rời ngay tại chỗ.

Bên trong nhà đèn điện sáng lên, chuông điện thoại cũng ngừng reo.

Anh đến gần, ôm cô lên trên ghế sofa.

Nghe thấy âm thanh thanh thúy vang dội cũng đã cảm thấy rất đau rồi.

Anh ngồi xổm trước cô.

"Có nặng lắm không? Để anh xem nào."

Cô ngoan ngoãn vươn chân ra.

"Thật là đau."

Nước mắt cũng ứa ra.

Anh nâng lên chân của cô xem kỹ, quả nhiên nhìn thấy ngón út chân phải đỏ một mảng, khẽ sưng lên. Anh nhẹ nhàng xoa bóp.

Cô oai oái kêu lên,

"Nhẹ một chút, nhẹ một chút, đau quá."

"Cũng may, không gãy, anh đi lấy đá lạnh chườm cho em, sẽ không đau như vậy nữa đâu."

"Ừ."

Cô đáng thương gật đầu.

Anh đứng dậy đi vào phòng bếp đi lấy hai khối đá, dùng khăn giấy bọc lại, nhẹ nhàng chườm trên ngón chân nhỏ bị sưng của cô.

"Nhưng mà chỉ là một cuộc điện thoại, có cần phải liều mạng như thế không? Không nhận, lúc sau kiểm tra số điện thoại là biết ai gọi tới mà."

Cô không kịp suy nghĩ, thân thể đã xoay người về phía trước rồi.

"Xem ra bị bầm tím là việc không thể tránh được, mà lại còn phải chịu đau một thời gian mới có thể khỏi."

Anh không nhận được than thở.

"Lần sau xem em còn hấp tấp như vậy nữa không."

"Vâng, vâng, về sau em sẽ cẩn thận, Tịch ba ba." (*ba = bố)

Cô hài hước nhạo báng.

Cô và Hoa Nguyệt chính thức hẹn hò đã bước vào tháng thứ sáu rồi, cũng cùng nhau vượt qua Valentine đầu tiên của hai người, anh đối với cô rất dịu dàng, luôn luôn che chở, nhưng là giữa hai người trừ ốm, hôn, không còn gì khác.

Trào lưu thịnh hành ngày nay là hành động nhanh chóng, thời đại của tình yêu mì ăn liền tràn lan, đa số lui tới hai ba ngày là có thể lên giường lăn qua lộn lại như cặp vợ chồng, bình thường hơn một chút lui tới hai ba tháng mới có quan hệ thân mật lần đầu tiên, người có cá tính bảo thủ một chút cỡ khoảng bốn, năm tháng sau là có thể tháo xuống tuyến phòng ngự, giao hết cho nhau.

Nhưng mà, cô và Hoa Nguyệt đã hẹn hò sáu tháng rồi, tại sao anh đối với cô một chút kích động cũng không có?

Bọn họ ngày ngày cùng nhau đi làm, cùng nhau ăn tối, có lúc anh sẽ tự mình xuống bếp nấu cho cô ăn, tay nghề nấu ăn của anh còn rất tốt, ít nhất là tốt hơn cô rất nhiều, ngày nghỉ thì bọn họ giống như bất kỳ một cặp người yêu nào, hẹn hò, xem phim, ra ngoài đi dạo dạo. Tất cả chuyện một đôi người yêu nào làm họ cũng đã làm, chỉ trừ "hãy nợ í ề í ề".

Anh thường triu mến hôn cô, thương yêu cưng chiều ôm ấp cô, nhưng là chỉ vờn vờn dừng ở đây, anh chưa từng dùng ánh mắt nhiệt liệt khát vọng nhìn cô, chưa từng mất khống chế mà vuốt ve cô.

Cô không nghĩ ra, rốt cuộc là vấn đề nằm ở chỗ nào ?

Đàn ông không phải là rất dễ dàng bị kích động bản năng động vật sao?

Chỉ cần thị giác hay xúc giác bị kích thích, hẳn rất dễ dàng sẽ có cảm giác, có phản ứng.

Ngay cả người đàn ông không có tình yêu cũng có thể.

Quan hệ giữa anh và Triệu Tây Tây chính là ví dụ chính xác nhất! Cô không muốn phải lục tìm nợ cũ, cũng biết quan hệ giữa anh và Tây Tây cũng đã sớm kết thúc triệt để, cô chỉ không hiểu, không có tình yêu, anh đều có thể ôm Tây Tây, trong khi đó anh yêu cô không phải sao?

Tại sao anh không ôm cô?

Chỉ cần là người đàn ông bình thường, nhất định sẽ có dục vọng, chẳng lẽ. Thân thể của anh ở phương diện nào đó có bệnh sao?

"Hoàng Nhạc Nhạc ——"

Triệu Tây Tây gần như muốn hét chói tai.

Hoàng Nhạc Nhạc chợt tỉnh lại: "Làm sao vậy?"

Khuôn mặt Tây Tây đỏ ửng.

"Cô."

Cô phải hít sâu nhiều lần mới có thể có mở miệng được.

"Cô tìm tôi ra ngoài chính là vì muốn hỏi Hoa Nguyệt có hay không khụ khụ. à , phương diện kia có chương ngại không?"

Lúc này Nhạc Nhạc mới phát hiện, thì ra trong lúc vô tình cô đã đem vấn đề hỏi ra lời rồi.

"Ừ."

Triệu Tây Tây muốn gào lên khóc chạy trốn, tại sao cái tình cảnh hoang đường này lại rơi trên người cô chứ?

"Tôi chỉ có thể hỏi cô thôi."

Cô thật sự rất phiền não á.

Triệu Tây Tây xấu hổ muốn chết,

"Không có. Có."

Giọng cô nhỏ như muỗi.

"Thật không có vấn đề?"

Nhạc Nhạc xác nhận lại một lần nữa.

"Không có."

Triệu Tây Tây lại bổ sung ngay sau đó,

"Chuyện của tôi với Hoa Nguyệt cũng đã qua."

"Tôi hiểu mà."

Cô không yên lòng gặt đầu một cái, nếu như Hoa Nguyệt ở phương diện kia không có chướng ngại, như vậy vấn đề xuất hiện ở trên người cô rồi.

"Hoàng Nhạc Nhạc, Hoàng Nhạc Nhạc."

Cô rất nghiêm túc quan sát Triệu Tây Tây trước mặt, phong tình vạn chủng, mái tóc dài lượn sóng, mắt ngọc mây ngai, làn da tí mỉ trong trắng lộ hồng, hơn nữa có lỗ có lỗ, đường cong là lút, cô ấy quả thực là một người phụ nữ đẹp.

Có phải mỹ nữ như vậy mới có thể làm cho đàn ông bị kích động không?

"Tại sao nhìn tôi như vậy?"

"Cô là cúp C, đúng không!"

"Đúng." Tại sao đề tài đột nhiên chuyển tới trên vóc người của cô rồi?

Xem xét lại mình, dáng dấp không đủ xinh đẹp, vóc người hơi lùn, mắt hơi nhỏ, bộ ngực không đủ lớn. Cho nên Hoa Nguyệt mới không có hứng thú gì với cô sao? Cô muốn trở nên xinh đẹp phải chỉnh dung, muốn cao lên phải nối xương, còn muốn ngực lớn. Không thể cứu được, Hoàng Nhạc Nhạc chợt giống như quả bóng cao su xì hơi, mềm nhũn gục xuống bàn.

Cô dứt khoát đầu thai lần nữa cho nhanh cho rồi.

Triệu Tây Tây kết hợp mọi thứ suy nghĩ một lúc, nhất thời hiểu tại sao hôm nay Hoàng Nhạc Nhạc tìm cô ra ngoài hỏi mấy vấn đề kỳ quái, hiểu ra ý nghĩa của mấy cái cử chỉ quái dị kia.

"Hoàng Nhạc Nhạc."

Cô không còn hơi sức khẽ ngược nhìn, nói xong cũng không muốn nói.

Bạn trai đối với cô một chút hứng thú cũng không có, thật sự không phải là chuyện vinh quang gì, dĩ nhiên, yêu cũng không phải nhất định phải lên giường mới được, nhưng là tương lai nếu xuất hiện một người người phụ nữ khác có thể làm cho Hoa Nguyệt bị kích động, đến lúc đó cô nên làm cái gì?

"Cô và Hoa Nguyệt còn chưa lên giường?"

Làm cho người ta phải rớt mắt kính.

Một đao mất mạng.

"."

Thật là ác độc.

Hoa Nguyệt yêu Hoàng Nhạc Nhạc như vậy, làm sao có thể không có hứng thú với cô ấy chứ —— trong đầu đột nhiên có ý tưởng lóe lên, trong nháy mắt linh ngộ ra, Triệu Tây Tây bùng cả phê lên chậm rãi ném, hương thụ gió nhẹ thổi lất phất một cách sáng khoái, cũng không gấp gấp mở miệng.

Quá hạnh phúc khi thấy cô ấy ghen, cho nên anh có ý xấu muốn khiến cho Hoàng Nhạc Nhạc chút khó khăn thôi.

Cô giờ tay gọi phục vụ.

"Xin hỏi cô muốn dùng gì?"

Phục vụ đưa lên Menu, bí mật len lén đánh giá khách hàng đang gục xuống bàn.

"Một mousse caramel, cảm ơn."

Cô liếc nhìn.

"Cô có muốn ăn gì không?"

Hoàng Nhạc Nhạc gục trên bàn thể hiện trạng thái chết oan, lắc đầu một cái, cô không có khẩu vị.

Cô đưa Menu giao trả cho phục vụ.

"Trước tiên cứ như vậy đã."

"Vâng, xin chờ một chút."

Hoàng Nhạc Nhạc chợt ngẩng đầu lên,

"Có phương pháp gì có thể cho ngực trở nên to lớn?"

Câu hỏi của cô đúng lúc phục vụ đưa tới mousse caramel, làm anh ta sợ hết hồn.

Thì Thở Sống Lại á!

"Bộ ngực lớn nhỏ không là vấn đề."

Không phải sao? Cô ngu ý liếc liếc bộ ngực của Triệu Tây Tây, lại cúi đầu nhìn của mình.

Triệu Tây Tây buồn cười nói:

"Cô cho rằng Hoa Nguyệt thích ngực lớn sao? Nhất định phải là ngực lớn mới có cảm giác, vậy anh ta trực tiếp nuôi bò sữa không phải dễ dàng hơn."

"Vậy do tôi không đủ xinh đẹp?"

"Bộ dáng của cô chưa từng thay đổi, đẹp hay không không phải vấn đề."

Ừm. Cái mousse caramel này ngọt độ vừa phải, vừa vào miệng đã tan đi, ăn thật ngon.

"Quá lùn?"

"Xi."

Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng á . . . , Triệu Tây Tây cười cười, thông thả ung dung ăn xong đến ngậm cuối cùng , mới giúp cô chỉ ra vấn đề mơ hồ.

"Rất đơn giản, núi không tới dựa mình, không thể làm gì khác hơn là mình phải đi dựa núi."

"Cái gì?"

Triệu Tây Tây giựt giây,

"Cô chỉ cần nhào tới là được rồi."

Hoàng Nhạc Nhạc trợn to mắt, muốn cô đổi bị động thành chủ động sao!

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Dụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Cô chỉ cần nhào tới là được rồi.

Tây Tây nói thật dễ dàng, vấn đề là ... Cô ấy không nói rõ ràng muốn bỏ nhào như thế nào à?

Thật là khó nha! Đã thất bại năm sáu lần, Hoàng Nhạc Nhạc mới rõ một sự thật _ muốn chủ động đụng ngã người con trai mình thích, cần thiên phú.

Lần đầu tiên, buổi tối ăn xong cơm tối, thu thập xong phòng bếp, cô và Tịch Hoa Nguyệt ngồi trong phòng khách xem tivi, đấu tranh nội tâm, từ chối hồi lâu, thật không dễ dàng lấy hết dũng khí nghiêng người bỏ nhào về phía anh, ai biết lại trùng hợp, anh vừa lúc đứng dậy, "Anh đi pha coffee."

Cô hoàn toàn không kịp thắng xe, cả người té nhào trên ghế sofa.

"Nhạc Nhạc, em làm sao vậy?" Tịch Hoa Nguyệt vội vàng trở về, nâng cô dậy.

"Không có việc gì, không có việc gì." Cô ngượng ngùng cười, nhanh chóng nói sang chuyện khác. "Anh không phải là muốn đi pha coffee à? Em cũng muốn uống..."

Qua vài ngày nữa, anh ấy nói có một món đồ muốn đưa cho cô, đến gian phòng để lấy, cô dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cơ hội trời cho lần này, lập tức bước nhanh theo sát tới, vừa đứng lúc giang hai tay ra nhào tới phía trước, nhưng không có dự liệu được anh ấy đột nhiên xoay người, sống mũi của cô đụng vào cánh tay của anh _____

"Ồi!" Cô kêu gào đau đớn.

Anh vội vàng vịn cô, vội vàng hỏi: "Anh không biết em ở phía sau, đụng vào chỗ nào rồi?"

"Lỗ mũi." Cô buồn bực trả lời.

"Ngẩng đầu lên anh xem một chút nào." Anh muốn nâng khuôn mặt cô lên, cô không chịu.

Cúi đầu, che mặt, đưa một cánh tay ra. "Anh nhanh lấy giấy vệ sinh cho em trước đi." Cô cảm thấy có hai luồng nhiệt chạm rã từ lỗ mũi chảy xuống.

Không sai, cô bị đụng đến nỗi chảy máu mũi.

Lần thứ hai cũng tuyên cáo thất bại.

Lần thứ ba, cô rút cuộc cũng được như ý nguyện té nhào vào anh ở trên giường, đây tuyệt đối là lần hoàn mỹ nhất, thành công nhất, kế tiếp anh ấy lật người đè cô dưới thân, sau đó chính là thiên lời câu động địa hóa, đã xảy ra chuyện không thể ngăn cản- nhưng rút cuộc không có.

Đúng là không có.

Cô nằm trên người anh không dám cử động.

Tịch Hoa Nguyệt hai mắt nhắm chặt, thân ngâm. "Ừm..."

Ừm? Đây là âm thanh mà trong rất nhiều tiểu thuyết tình yêu viết, vai nam chính sẽ đối với nữ chính như vậy như vậy lại như vậy như vậy trước rồi sẽ phát ra tiếng gầm nhẹ sao? Nhưng nghe không giống lắm!

Chỉ là thôi, cái đó không quan trọng, cô nín thở chờ đợi động tác kế tiếp của anh.

"Nhạc Nhạc." Anh khẽ gọi.

Cô nhẹ nhàng đáp. "Hả?"

"Em có thể đứng lên được không? Đầu của anh hơi đau." Mới vừa không phòng bị cô ngã xuống, anh chỉ cố gắng che chở cô vào trong ngực, không rảnh chú ý đến các thứ khác, kết quả là sau đó anh cứ như vậy hôn lên tú đầu giường, đau đến muốn ngất xỉu.

"A!" Tay chân cô vội quơ loạn từ từ trên người anh bò dậy, ngồi xồm trên giường, mặt áy náy, "Anh mới vừa bị chấn ! Xin lỗi, xin lỗi..."

Anh ngồi dậy, sờ ốt, sưng một cục lớn.

Cô nhẹ nhàng xoa ốt cho anh, "Em thay anh xoa xoa."

"Gần đây em có cái gì bất mãn với anh sao?" Anh thờ dãi.

Bất mãn cô khóc không ra nước mắt, "Em... Em không có..."

Anh bắt lấy tay cô, lôi cô vào trong ngực, để cho cô ngồi trên đùi anh. "Thật không có sao?"

Cô lắc đầu.

"Được rồi, em nói không có thì không có." Anh lùi lại hỏi chuyện khác, "Vậy... Em đùa giỡn không cần nói cho anh biết, em gần đây đến tốt cùng đang đùa giỡn trò gì vậy?"

"Em nào có chơi trò chơi! Cũng không phải là trẻ con."

Chẳng lẽ muốn cô đi thẳng vào vấn đề hỏi anh: Anh tại sao không ôm em? Làm sao cô có thể nói ra điều này được.

Chứ đừng nói lần thứ tư kể tiếp, lần thứ năm cùng lần thứ sáu đều thất bại.

Nếu không có cách thuận lợi đừng ngã anh, cô quyết định đổi sang phương thức cảm dỗ. Cô cố gắng lấy bộ ngực không đủ đầy đặn của mình ra phía trước, tập trung nhấc cao, thật vất vả mới tạo được một rãnh nhỏ giữa hai bầu ngực, còn cố ý còi hai núm áo trước ngực ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện, muốn dụ dỗ anh mất không chế biến thân thành đại dã lang, nhào lên đem cô nuốt vào bụng nhưng đều thất bại.

Đúng, thất bại.

Anh chẳng những không mất không chế nhào lên, còn nghiêm trang nhắc nhở cô."Nhạc Nhạc, núm áo của em cài không tốt kia."

"À?" Cô hơi sững sờ.

Sau đó anh dịu dàng tràn đầy phong độ thân sĩ cài lại cúc áo cho cô.

Núm áo cài rất tốt, cho nên cũng không có chuyện gì xảy ra.

Là cô không có sức quyến rũ hay cô đối với anh không có khẩu vị?

Hoàng Nhạc Nhạc nắm lấy cằm, tâm tình buồn bực ngồi trong phòng bếp nhìn bóng lưng Tịch Hoa Nguyệt chuẩn bị bữa ăn tối, ông trời còn không giúp cô, cô còn gì để nói!

Cô thất bại đến không còn dũng khí để thử nữa.

Tịch Hoa Nguyệt cuối cùng đưa một mâm thức ăn cho Hoàng Nhạc Nhạc.

"Anh đi lấy rượu, sau đó có thể ăn." Rượu vào lời ra, cho nên anh tính toán rót cho cô một chút rượu, sau đó sẽ hỏi vòng vèo về hành động kỳ quái của cô gần đây.

"Ừ." Cô đặt món ăn lên bàn.

Kết quả không cần anh ra tay, cô đã tự động uống hai ly rượu đỏ, một bữa ăn cơm, một chai rượu đỏ đã thấy đáy, hai phần ba vào bụng của Hoàng Nhạc Nhạc.

Hai gò má của cô hồng lên, ánh mắt mơ màng, đã ngà ngà say.

"Nhạc Nhạc, em trước đến phòng khách ngồi đi."

"Ừ." Cô đứng lên, thân thể lung lay.

Anh vịn cô, "Cẩn thận."

Cô đẩy tay anh ra, "Em không có say..."

"Được, được rồi, em không say." Có người say nào thừa nhận mình không say? "Là anh say, em để cho anh dựa vào nhé."

Cô không còn kéo roi tay anh xuống nữa.

Anh đặt cô yên vị trên ghế sofa, mới chịu đứng dậy, lại bị níu lấy, "Nhạc Nhạc?" Cô mới vừa chưa ăn thứ gì liền uống rượu mạnh, quả nhiên say rất nhanh.

Cô có chút tức giận chất vấn. "Anh... Em đối với anh một chút cảm giác cũng không có sao?"

"Cảm giác gì?" Anh hòa theo lời của cô hỏi.

Cô cố gắng trừng anh, ánh mắt lơ đãng lực bất tòng tâm. "Xông, xung động cảm giác...."

Xung động cảm giác? Giờ phút này lời cô nói và anh nghĩ là đồng nhất sự kiện sao?

Thật choáng váng! Cô cúi đầu chống đỡ trước ngực anh, lẩm bẩm nói: "Tây Tây... Gạt người!"

Tây Tây? Chuyện này với Tây Tây có quan hệ gì? Anh có chút không theo kịp logic suy tư của cô, "Tây Tây nói cái gì?"

"Tây Tây nói... Cô ấy nói... Em chỉ cần nhào tới là được..." Cô ảo não, "Em bỏ nhào nhiều lần rồi, anh đều không có cảm giác, không có phản ứng còn hại anh u đầu..."

Bỏ nhào? Anh đầu tiên là kinh ngạc, từ từ tưởng tượng hành động quái dị của cô gần đây, không khỏi bật cười.

Thì ra là... Cô nhào lên là muốn đem mình cho anh, mà không phải là muốn mưu sát anh! Lĩnh hội được chuyện này, trong nháy mắt ngực anh cảm động.

"Em..Em cứ như vậy... Không có sức hấp dẫn..."

Âm thanh càng ngày càng nhỏ, cho tới khi nghe không được.

"Nhạc Nhạc." Ngủ thiếp đi?

Cô mềm nhũn dựa vào anh, không có phản ứng.

Nếu không phải anh giữ lấy cô, cô đại khái là đã trượt trên đất đi.

Bởi vì quan tâm cô, quý trọng cô, nên anh mới cẩn thận từng li từng tí che chở cô như vậy, thương yêu cùng cung chiều, hết sức đè nén khắc chế khát vọng đối với cô, không ngờ ngược lại cô lại hiểu lầm.

Cô làm sao lại cho rằng đối với anh cô không có hấp dẫn? Cô làm sao lại cho rằng anh không muốn cô?

Anh nhẹ nhàng ôm cô lên, đặt ở trong phòng của anh, trên giường của anh.

Anh nhìn chăm chăm về mặt ngủ say của cô, cặp mắt dịu dàng như nước.

Trời mới biết anh đè nén có nhiều khổ cực, không hy vọng lưu lại ấn tượng xấu trong cô, cho rằng anh lui tới cùng cô chỉ vì tình dục, không hy vọng cô cảm thấy anh giống như trước đây, chỉ vì nhu cầu thân thể.

Anh muốn cô, khát vọng cô nhưng bao trùm sở hữu khát vọng cùng nhu cầu trên, là anh nghĩ vui đùa thương yêu cô, cung chiều tâm tình của cô.

"Úmnh" Hoàng Nhạc Nhạc đuổi lưng một cái, ngày hôm qua ngủ ngon —— đây là nơi nào?

Cô nằm trên giường, liếc mắt mọi nơi, hoa văn trên trần nhà không giống, màu sắc vách tường cũng khác, gian phòng lớn nhỏ cũng khác rất nhiều... Rồi sau đó, mẫu ký ức tối hôm qua từ từ ủa về, đúng rồi, tối hôm qua cô cùng Hoa Nguyệt ăn chung bữa tối, cô giống như uống rất nhiều rượu đỏ.

Trí nhớ của cô cho đến khi cô hỏi Hoa Nguyệt câu hỏi kia ____ anh...anh đối với em một chút cảm giác cũng không có sao?

Anh ấy có trả lời hay không, lại trả lời như thế nào, cô một chút ấn tượng cũng không có. Hoàng Nhạc Nhạc hết sức suy tư, nhưng trong đầu vẫn trống rỗng.

Sau, cô rút cuộc đã làm gì? Có phải hay không ____

Cô xoay nửa người, đột nhiên nhìn thấy Tịch Hoa Nguyệt đang nằm bên cạnh.

Tại sao cô và anh lại ngủ trên cùng một chiếc giường?

Nên, chẳng lẽ tối ngày hôm qua cô say rượu mất lý trí, đối với anh bá vương ngành thượng cung đi!

Hoàng Nhạc Nhạc nằm ngiêng, không chớp mắt nhìn chăm chăm tuần nhan ở cự ly gần không quá hai mươi cm, rồi sau đó lặng lẽ nhấc chân đạp lên người anh, hù dọa! Ô trần.

Không thể nào! Cô nhanh chóng vén chăn bông trên người mình rồi lại một lần nữa bị kinh sợ.

"Hù dọa!" Trên người cô chỉ mặc mỗi một cái áo sơ mi to lớn, hai cái đùi trống trơn, tại sao lại có thể như vậy?

Nếu như tối hôm qua cô thật đối với Hoa Nguyệt như vậy như vậy lại như vậy như vậy, cô muốn dùng cái gì để đối mặt với anh đây!

Động tác êm ái của cô chuyển sang bên kia, muốn len lén xuống giường, thừa dịp anh còn đang ngủ mau chóng chạy trốn lách người, thất lưng lại đột nhiên căng thẳng ____

Cô la thất thanh, "A!" Bên eo của cô có cánh tay đem thân thể cô chuyển vào trong ngực.

"Em định đi nơi nào?" Mới vừa tỉnh ngủ giọng nói cực kỳ trầm thấp khàn khàn, rung động lòng người.

Cách chiếc áo sơ mi mỏng, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền tới từ lồng ngực rộng rãi của anh, còn có chân anh liền dán chặt lên người cô!" Em em..." Cô cả lăm không nói ra lời.

"Em định chạy trốn, vậy cũng không được."

Giọng nói vang bên tai, hơi thở mập mờ ám áp xẹt qua cái cổ nhạy cảm của cô, đưa tới run rẩy. "Ách, em em... anh..."

"Em định hỏi tại sao chúng ta lại ngủ chung trên giường lớn đúng không?"

Cô gật đầu một cái.

"Tối hôm qua em uống hết hai phần ba bình rượu đỏ kia, say ngã còn ỏi." Từ lượng không tốt còn mạnh mẽ uống, rõ là.

"Để cho em ngủ bên cạnh anh, anh mới ở gần chăm sóc em được."

"Đứng, đứng, không dậy nổi..." Lại tạo phiền phức cho anh rồi.

Anh cười khê, "Không sao, anh cũng lấy được phúc lợi."

Cái gì mà có phúc lợi? Cô không hiểu, nhưng không có dũng khí quay đầu lại hỏi thăm.

"Quần áo em làm dơ, anh giúp em đổi."

Cô không phải là bị thấy hết rồi chứ! Anh sẽ không cảm thấy vóc người của cô không đủ đẹp, không nổi lên hứng thú của anh? "Nana..."

Anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai khéo léo khả ái của cô, một đường quanh co tới cái cổ thủy nộn trắng nõn, lại hôn rất nhiều, mắt không chể mịch tạo ra dấu vết ái muội.

Môi của anh giống như ngọn lửa nóng bỏng, ở trên người cô cháy lan một mảnh biển lửa. Sóng lưng tê dại.

Anh cuốn người ở trong ngực lại, hai người mặt đối mặt. "Em hiện tại còn cho là anh đối với em một chút tính thú cũng không có sao?" Âm thanh của anh đầy dụ hoặc, càng thêm mê hoặc lòng người.

"Hoa Nguyệt..." Ánh mắt nóng bỏng của anh làm cho cả người của cô nóng lên, mềm yếu vô lực.

Lửa nóng, nụ hôn dày đặc chặt chẽ đặt lên môi của cô, anh cuồng dã mà bộc trực nhắm nháp vị ngọt của cô, giống như ném thế nào cũng không đủ, toàn thân tế bào đều hô hào kêu gào yêu cầu nhiều hơn.

Chỉ là hôn đã không cách nào thỏa mãn được anh.

"Nhạc Nhạc, có thể không?"

Cô đã không thể suy tư, chỉ có thể thuận theo tâm mà làm.

"Ừ..." Cô muốn cùng Hoa Nguyệt tiến thêm một bước quan hệ thân mật, cô muốn trở thành nữ nhân của anh.

Tay của anh dò vào trong áo sơ mi rộng lớn, lục lọi một hồi nhưng không cời được móc khóa bra, sắc mặt lướt qua một chút ảo não.

Cô không nhịn được cười khê, "Em tưởng anh là cao thủ mới đúng." Bây giờ xem ra không phải như vậy.

"Anh chưa bao giờ vội vã như vậy." Như tuổi trẻ nhiệt huyết, giống như tiểu tử mới ném thử trái cấm lần đầu tiên, anh vẫn tiếp tục hăng hái chiến đấu với cái móc khóa bra.

"Từ từ đi." Cô còn cười, thì ra khăn trương không phải chỉ có mỗi mình cô.

Anh hừ hừ, "Đợi lát nữa xem em có cười được nữa không."

"Hù dọa ____" Cô hung hăng hít vào một hơi, thở dốc liên hồi, kinh nghiệm hoàn toàn xa lạ làm cho chân tay của cô luống cuống, chỉ có thể chịu đựng anh cấp cho tất cả.

Anh kiên nhẫn thăm dò, tìm từng phương thức có thể làm cho cô vui thích, dùng hết khả năng để cho cô có một trải nghiệm hoàn mỹ nhất.

Sau đó, anh sẽ cho cô biết, anh khát vọng cô đến cỡ nào.

Hoan ái đi qua, Hoàng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, mệt mỏi ngay cả động cũng không muốn động.

Cô từ không biết nói, thì ra làm chuyện ân ái lại hao phí thể lực như vậy, sẽ đem thể lực con người vận động ép khô.

Tịch Hoa Nguyệt tính toán muốn vén chăn lên.

"Anh làm gì?" Cô níu chặt không thả.

Anh buồn cười nhìn cô, "Nên nhìn, nên động, nên làm anh đều xem qua, sờ qua, đã làm, em vẫn còn xấu hổ như vậy!"

Một giây kế tiếp giạt chân của cô, "A ____"

Anh dịu dàng ôm cô vào phòng tắm, máy xoa bóp cực đại trong bồn tắm đã cất xong nước nóng nhiệt độ vừa đúng, để cho cô chậm rãi tắm thân thể khó chịu, sau đó giúp cô lau khô thân thể, ôm về giường.

Hoàng Nhạc Nhạc thoải mái sắp ngủ, ở một giây trước chợt nghĩ đến ____ "Mấy giờ rồi?"

Anh nhìn đồng hồ đầu giường, "Mười một giờ."

"Trễ giờ làm rồi!" Cô khẩn trương ngồi dậy.

Anh lấy tay ôm cô xoay người lại, "Hôm nay là chủ nhật."

"Đó." Cô an tâm vui vào trong khủy tay của anh nghỉ ngơi.

"Hoàng Nhạc Nhạc."

"Hả?" Nàng ngáp một cái, khẽ lên tiếng.

"Tìm thời điểm, anh cùng em về nhà đi gặp ba mẹ em." Anh không quên trường gia đình hai họ Hoàng Hạ đều hy vọng Nhạc Nhạc cùng Hạ Uy là một đôi, anh đương nhiên phải đi bái phỏng, thuận đường chỉ rõ chủ quyền.

"Đó." Âm thanh của nàng càng ngày càng nhỏ.

Anh ôm chặt cô, "Anh yêu em..."

Tình cảm chân thành kiếp này đã gút gao ôm vào trong ngực, anh sẽ che chở cô cả đời, yêu thương cô, không bao giờ buông tay.

—— Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Queo Cua Đụng Phải Quý Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.